

Thế Thân Không Đạt Tiêu Chuẩn

Contents

Thế Thân Không Đạt Tiêu Chuẩn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17: Phỏng Vấn	51

Thế Thân Không Đạt Tiêu Chuẩn

Giới thiệu

Editor: ChiakiBeta-reader: Chiaki, Trà Hoa Nữ, Joongah JungCharacter: YunJaeThể loại: hiện đại, ngược luyến tình thâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-than-khong-dat-tieu-chuan>

1. Chương 1

Kim Tại Tuấn, có đúng là chỉ có khi gặp rắc rối thì em mới có thể nhớ rằng chúng ta là anh em song sinh không? Cái chức danh em trai sinh đôi này em mang trên người không cảm thấy có chút vô sỉ sao?” Kim Tại Trung đi vào cửa xoay, mái tóc ngắn màu đen, gương mặt giãn dãn lại nhuốm vài phần tà mị mà đàn ông không thể có, đôi mắt cực mê người kia lúc này lại tràn ngập sự thiếu kiên nhẫn.

Trong điện thoại liên tục kêu oan:

“Trong mắt anh tại sao em lại là loại người như vậy cơ chứ!? Làm sao có thể chỉ có khi gặp rắc rối mới lại nghĩ đến anh hai yêu dấu của em được?! Em không có nha, hướng hồ lần này thực sự không phải gặp rắc rối... Anh giúp em đi!”

Kim Tại Trung có một người em trai xinh đẹp giống như mình, Kim Tại Tuấn. Sau khi hai anh em sống nương tựa lẫn nhau ở phố Wall, đến lúc hiểu chuyện, Kim Tại Trung vào một công ty lớn làm việc rồi liên tục thăng chức, Kim Tại Tuấn vào một công ty nhỏ ngồi chơi xơi nước. Kim Tại Trung thường lập công, Kim Tại Tuấn thường gặp rắc rối, vốn tưởng rằng lần này Kim Tại Tuấn lại gặp rắc rối ở công ty rồi đi tìm mình dọn dẹp, không nghĩ rằng tiểu tử thối này còn muốn bảo Kim Tại Trung cùng người yêu đồng tính của mình nói chuyện yêu đương!

“Ý của em là bảo anh mỗi ngày giả thành kẻ thiếu năng rồi cùng với thằng bạn đồng tính luyện ái của em chơi đùa mọi nhà sao?”

“Anh hai của em không phải kẻ thiếu năng... Duẩn Hạo anh ấy không đơn giản là bạn của em, mà cũng chính là ‘em dâu’ sau này của anh, là một nửa của em!”

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, ngữ khí một tầng băng sương:

“Kim Tại Tuấn, anh rất nghiêm túc nói cho em biết rằng —— anh Kim Tại Trung không phải gay, chẳng những không phải mà còn rất mâu thuẫn! Anh không thể nào suốt ngày trước mặt ‘em dâu’ giống đực mà loạn xạ được.”

Ánh mắt của Kim Tại Trung tùy ý đảo qua một một cô gái đi ngược vào cửa xoay, chỉ thấy người sau vẻ mặt si mê đi theo bóng dáng của cậu, xoay 360° trong cửa rồi bước vào tòa nhà.

“Anh hai, anh hãy nghe em nói! Em thực sự thực sự rất quan tâm đến anh ấy! Nếu không phải cái tên giám đốc chết tiệt kia bắt em đi châu Phi bàn bạc cái vụ làm ăn khỉ khô nào đó, em có chết cũng không rời khỏi anh ấy khi vừa mới quen nhau! Anh không giúp em, bọn em chẳng khác nào đã chấm hết...” Thanh âm trong điện thoại mang theo ghen ngào.

Kim Tại Trung cho rằng đứa em sinh đôi của mình lại khoe khoang diễn xuất đầy xuất sắc của nó, phản ứng một cách hơi hợt:

“Người tài giỏi nào lại bảo em nói ra những lời đậm chất playboy này vậy? Anh phải hợp rồi, chút nữa gặp nhau tại sân bay, tạm biệt.”

Một người đàn ông tác phong nhanh nhẹn bước tới, anh tuấn sáng sủa, tiêu sái tự nhiên, thân cao 1m85, toàn thân một bộ âu phục đắt tiền phối bầy vóc dáng của người mẫu chuẩn mực, Kim Tại Trung bị khí tràng của người này hấp dẫn, ánh mắt cố định trên người hắn.

“Tại Trung, cậu có thể đã gặp phải đối thủ mạnh rồi, một người đẹp trai, khí tràng mười phần như vậy mà lại tới công ty của chúng ta sao!? Hơn nữa nhìn trông có vẻ không phải là nhân vật nhỏ bé nga~” Mỹ nữ Selena thuộc bộ phận nhân sự hất mái tóc vàng óng, đối Tại Trung nhướn mày nói.

“Selena, tôi thấy cô thực sự đã out rồi!” Giọng nói nghe có chút giống người mẹ này phát ra từ Khải Kỳ bên phòng kế hoạch, anh chen vào giữa Tại Trung và Selena rồi rầm rì nói, “Giám đốc Trịnh người ta là người nổi nghiệp tập đoàn này, là một người đàn ông vàng đó có biết không? Con cưng của Trịnh Thiệu Thu, Trịnh Duẩn Hạo đó! Tiền đồ vô cùng rộng lớn, ok? Tại Trung à, tôi nói với cậu, cái case nghiệp vụ nhỏ này của cậu nếu như ——”

Tại trung cắt ngang lời nói của Khải Kỳ:

“Cậu vừa nói anh ta tên là gì?”

“Ai? Trịnh Thiệu Thu hay Trịnh Duẩn Hạo??”

“Trịnh Duẩn Hạo? ... Anh ta cũng tên là Duẩn Hạo...” Đi tới một bên lấy điện thoại di động ra. Đối phương rõ ràng là tưởng mình đã thay đổi chủ ý, hưng phấn mà hú hét không ngừng ——

“Kim Tại Trung đại nhân muôn năm! ~ Em biết anh hai yêu dấu cuối cùng chắc chắn sẽ đồng ý giúp em mà!”

“Vị kia của em tên là gì?”

“Anh nói Tiểu Duẩn Nhi nhà em sao? Tên của Tiểu Duẩn Nhi có rất nhiều nha, em bình thường toàn gọi là A Duẩn Duẩn, Duẩn Tử, anh Duẩn Hạo ~ còn có ——”

“Kim Tại Tuấn!”

“Anh ấy tên là Trịnh Duẩn Hạo...”

“...” Trong lòng Kim Tại Trung đột nhiên cảm thấy phức tạp, em trai của mình cũng biết một nhân vật lớn như vậy sao?

Trịnh Duẩn Hạo đang bị mấy người cấp trên của hắn vây quanh mà nói chuyện trên trời dưới đất, cặp mắt đen như điều hâu kia giống như vô ý hướng về phía cậu, Kim Tại Trung chấn động, vừa nhìn vừa tắt điện thoại kết thúc cuộc trò chuyện, Trịnh Duẩn Hạo đã chậm rãi bước tới — trên khuôn mặt anh tuần lại có vài phần tức giận.

“Anh nhớ em nói em làm việc ở một công ty nhỏ.”

Đúng vậy, đó là Kim Tại Tuấn. Tại Trung không dứt khoát mà đáp lại:

“Ở công ty nhỏ làm lớn cùng ở công ty lớn làm nhỏ cũng không quá khác biệt.”

Trịnh Duẩn Hạo có chút bất ngờ mà nhìn cậu, cặp mắt sâu hút dường như có thể xem thấu mọi thứ quét một vòng trên người cậu, giọng nói lộ ra sự quan tâm đầy ấm áp:

“Tiểu Tại, em ở công ty cùng với thường ngày không giống nhau cho lắm, hay là đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Kim Tại Trung đối với ấn tượng của hắn không tệ, đang định đem tình cảnh Kim Tại Tuấn không tự chủ được thân thể mà sai mình đi nói cho đối phương biết thì một thanh âm làm cậu chán ghét từ từ tới gần, tóc ngắn cao gầy, mắt kính viền đen, chủ quản bộ phận nghiệp vụ thứ hai của công ty — Lý Hạ.

“Giám đốc Trịnh, thì ra ngài ở chỗ này, nga... Kim chủ quản, ngài đang cùng Giám đốc Trịnh nói chuyện phiếm sao?”

Kim Tại Trung mỉm cười, dùng giọng điệu giễu cợt mà mỉa mai:

“Không, chỉ là vừa muốn bắt đầu trò chuyện, Lý chủ quản ngài đã cắt ngang mất rồi.”

“À thì ra là như vậy! Ha ha ha~ Kim chủ quản thực hài hước đó, ha ha... Giám đốc Trịnh, ngài nói có đúng không?”

Trịnh Duẩn Hạo là người thế nào? Vừa nhìn liền biết Kim Tại Trung và Lý Hạ bất hòa, thân thể hắn càng kề sát vào Tại Trung thêm một chút, xoay người hướng Lý Hạ nói:

“Lý chủ quản, ngài cứ làm việc trước đi, có gì chúng ta nói chuyện sau.”

“A, được.” Lý Hạ lại nhìn mắt Kim Tại Trung, đối Trịnh Duẩn Hạo cười cười rồi bỏ đi.

“Hắn xấu xa hơn em rất nhiều, ứng phó được không?” Giọng nói của Trịnh Duẩn Hạo ngập tràn sự ôn nhu, thanh âm trầm thấp rất có lực xuyên thấu, giống như có thể an ủi sự buồn bực của con người.

Kim Tại Trung lại mỉm cười:

“Hắn chưa từng vượt qua tôi.”

“Thật sao?” Trịnh Duẩn Hạo có chút buồn cười mà nhìn cậu, lại nói. “Vây lần này có thể không chắc chắn rồi, anh đồng ý giao cho hắn một dự án lớn.”

“Lớn cỡ nào?” Cậu vẫn duy trì nụ cười mê người, bởi vì cậu thật sự là một con sói không sợ thách thức.

“Hai trăm vạn.” Trịnh Duẩn Hạo giống như đang nói về giá của một lọ nước khoáng.

Tại Trung lại không thể không thừa nhận chuông báo động của mình trong nháy mắt đã bị Trịnh Duẩn Hạo đập vang, hiện tại điều cần phải làm là sáng tỏ thân phận của bản thân, sau đó quang minh chính đại đem việc buôn bán trên tay Trịnh Duẩn Hạo từ chỗ Lý Hạ đoạt trở về! Tại Trung làm một quyết định tốt, bỗng dưng kéo Trịnh Duẩn Hạo còn đang quan sát mình:

“Theo tôi đi một chuyến đến sân bay.”

Trịnh Duẫn Hạo bị đôi mắt sáng ngời kia mê hoặc trong phút chốc, dưới ánh mắt của gần như toàn bộ viên chức ở công ty Kim Tại Trung, đối cậu cười nói:

“Được.”

(1) Khí tràng: Nguyên khí toàn thân.

2. Chương 2

Kim Tại Trung lái xe, Trịnh Duẫn Hạo ngồi trên ghế phụ nhìn cậu.

“Đang giận anh sao?” Trịnh Duẫn Hạo nhìn nhìn lòng bàn tay, cười nhẹ, “Được rồi, bây giờ việc làm ăn kia sẽ là của em.”

Kim Tại Trung mỉm cười lắc đầu:

“Đừng nói đùa!”

“Anh không thích nói đùa, cũng giống như việc anh căm hận những lời nói dối.” Trịnh Duẫn Hạo nhún vai, “Nếu anh đã biết người kia là đối thủ của em, chắc chắn sẽ đứng về phía em.”

“Đơn giản là vì tôi là Kim Tại Tuấn?”

“Đúng, đổi lại là những người khác, anh cũng sẽ không suy xét lại một lần nữa, em hẳn là cảm thấy rất vinh hạnh?” Trịnh Duẫn Hạo giống như đại gia mà nhướn nhướn mày.

Kim Tại Trung hừ một tiếng rồi cười nói:

“Vậy tại hạ thực sự vô cùng cảm kích. Cả gan hỏi một câu, có phải giám đốc Trịnh sau này có cái gì tốt đều tự động chảy đến chỗ tôi hay không?”

Trịnh Duẫn Hạo vươn ngón trỏ thon dài, đột nhiên nâng cằm Kim Tại Trung lên, nói một câu đầy thô tục:

“Cái này gọi là nước phù sa không chảy vô ruộng ngoài, chỉ cần là Kim Tại Tuấn em, ban ngày cùng ban đêm đều như nhau, đều chính xác không sai lầm, không ngừng cuộn cuộn chảy vào.”

Kim Tại Trung có chút buồn nôn, nhưng dần dần bị loại mê hoặc to lớn này chiếm giữ, lợi nhuận cùng thù lao trên doanh số bắt đầu khiến cậu động tâm.

Cái kẻ chán ghét người khác nói dối này, lại đang làm chuyện bức cậu phải nói dối!

Nhưng cuối cùng vẫn thay đổi tuyến đường đi đến sân bay, gửi một tin nhắn nói cho Kim Tại Tuấn mình đã cùng Trịnh Duẫn Hạo gặp mặt, không có biện pháp đi đưa tiễn, Kim Tại Tuấn rất nhanh rất phấn khởi mà hồi đáp.

Xem ra tất cả mọi người cũng đã bước vào giữa tiến độ mới rồi...

“Anh muốn đi đâu đây? Em đưa anh đi!” Cố gắng trưng ra nụ cười tương đối giống đứa em trai hoạt bát của mình, nhưng Kim Tại Trung chung quy vẫn là Kim Tại Trung, Trịnh Duẫn Hạo nghiêng đầu nhìn cậu:

“Tiểu Tại, anh cảm thấy em là lạ, nhưng anh không định bức em nói chuyện mà em không muốn nói.” Hắn nhìn về phía trước, trong lời nói có một luồng sức mạnh đầy uy hiếp không thể diễn tả, “Đêm nay anh đến ngủ ở nhà em.”

Tự thuật của Kim Tại Trung:

Đi đến nhà Kim Tại Tuấn ngủ, Trịnh Duẫn Hạo nói ung dung như vậy, xem ra hẳn cùng Kim Tại Tuấn thực sự có tình cảm không tệ. Nhưng mình không có chìa khóa nhà của thằng em... Mà Trịnh Duẫn Hạo có vẻ như cũng không nhìn ra điều bất thường gì, nghĩ đến những công trạng có thể dễ dàng đạt được nhờ vào

tên đàn ông này, sự tình phát triển đến bây giờ, đột nhiên có loại cảm giác đâm lao thì phải theo lại, tôi tận lực giữ cho ngữ khí có chút tùy tiện:

“Đi đến nhà em?”

“Ừ.”

Hắn dựa vào lưng ghế rồi chớp mắt ngủ một chút, qua nửa ngày, tôi vỗ lên vai hắn rồi lên tiếng, “Tối rồi.” mở cửa xuống xe đầu tiên.

Hắn nhìn khu chung cư cao cấp mười hai tầng ngay trước mặt rồi hỏi:

“Không phải anh vừa mới nói là đến nhà của em ngủ sao?”

Tôi nhún nhún vai, giải thích:

“Chính xác mà nói, đây là nhà mới của bọn em.”

Hắn nhíu nhíu đôi lông mày xinh đẹp:

“Kim Tiểu Tuấn đồng chí, ngày hôm nay em thực sự rất khác thường.” Cho dù là như vậy, trong mắt hắn lại rõ ràng có ý cười, từ trong ánh mắt kia, tôi thực sự đã chạm đến phần nịch sùng mà Kim Tại Tuấn có thể cảm nhận được.

Xem ra bất luận là trên tình cảm của Kim Tại Tuấn hay trên công trạng đột nhiên rất có triển vọng kia, số phận làm thế thân đã triển khai, không hẹn mà gặp rồi...

Nếu như tôi được xem như là phụ nữ trong mắt loại đàn ông tối hoàn mỹ này, tắm rửa có lẽ chính là một khuyết điểm to lớn cực nhỏ. Lúc này chỉ có xúc cảm lạnh lẽo cọ rửa toàn thân, mỗi khi tế bào trì độn trên dưới toàn thân bị đụng vào, dòng suy nghĩ của tôi mới có thể rõ ràng.

Tôi không phải Kim Tại Tuấn... Dưới ngọn đèn sáng ở ngoài phòng tắm có một người đàn ông đang chờ Kim Tại Tuấn, hay là tôi?

Kim Tại Trung, đây chẳng lẽ là lần đầu giỡn vô cùng tàn nhẫn đầu tiên trong sự nghiệp của mày sao?

Trong lòng có chút thấp thỏm không thể nói rõ, không thêm lau đi những giọt nước đọng lại trên người, chỉ dùng khăn tắm nhẹ nhàng quần lại rồi đi tới phòng khác, tầm mắt của Trịnh Duẩn Hạo từ khi nhìn thấy nửa thân trên trần trụi của tôi thì bắt đầu cười một cách đầy quái đản, tôi giống như Kim Tại Tuấn mà cười đầy vô lại, mở TV rồi từ trong tủ đựng rượu mà lấy ra một chai Brandy, khôi hài nói:

“Anh không đi tịnh thân à?”

Hắn bật cười:

“Em nói tịnh thân?”

Tôi cũng cười, chung quy cảm thấy chính mình là người nói lời thô tục đầu tiên, chỉ lo cúi đầu rót rượu.

Bàn tay cực nóng của hắn đặt lên hai vai tôi, tôi đột nhiên quay đầu lại thì cảm thấy xương quai xanh lạnh lạnh, sau tai là giọng nói trầm ổn của hắn:

“Ngà voi em thích nhất này.”

Kim Tại Tuấn từ nhỏ đã thích mấy thứ liên quan đến voi, còn tôi từ nhỏ chỉ có hứng thú khá sâu nặng với thập tự giá, nhưng từ trước đến nay, những cô gái tặng thập tự giá cho tôi đều chỉ có hai chữ nữ khí, xem ra Kim Tại Tuấn ở phương diện gặp người may mắn hơn so với tôi, nếu như đối phương không phải giống đực thì càng tốt!

Tôi khoác áo choàng tắm lên rồi xem tin tức buổi tối, hắn ngồi ở bên cạnh, con người mệnh mệnh sâu xa đang lẳng lặng nhìn tôi, hắn khẽ mở làn môi:

“Tiểu Tại, em đột nhiên thay đổi khiến anh cảm thấy rất xa lạ.”

Tôi tiếp tục xem TV, giọng điệu tận lực tùy ý:

“Ồ, sao lại nói như vậy?”

“Chỉ là khí tràng của em đột nhiên có một loại kháng cự con người cách xa nhìn dặm mà thôi.” Là ảo giác của tôi sao? Bên má bị hấn chăm chú nhìn cảm giác một trận nóng rát.

Tôi cố gắng chịu đựng bầu không khí quý dị hòa lẫn với ái muội, cuối cùng quyết định chủ động thay đổi tình trạng không có lợi bây giờ của mình —— uống nửa ly rượu sâm banh rồi đưa đến trước mặt hấn, ánh mắt vốn có một chút sự xem xét kia liền biến đổi, không chút do dự mà nuốt xuống chất lỏng trong ly rồi nhìn tôi.

Tôi bình thần ung dung mà ngưng mắt nhìn hấn, lúc này chính mình đang thực sự đối mặt với hấn, ánh mắt sắc bén của hấn nhìn chăm chú vào tôi, về sau tôi vẫn luôn cảm thấy kinh ngạc dưới sự trấn tĩnh lúc này của mình:

“Em vẫn luôn muốn làm một tình nhân khiến anh cảm thấy hoàn mỹ, nhưng trên thực tế đó cũng không phải là em...”

Về mặt của hấn có chút lạnh, chỉ nói đúng ba chữ:

“Anh không hiểu.”

Tôi đột nhiên cảm giác phía sau có gió lạnh thổi qua, tận lực chuyển tầm mắt, không nhìn tới hấn:

“Hôm nay em mang anh tới nơi này, tin tưởng anh cũng cảm giác được, em khác biệt với em trước kia, YunHo... Em cũng không ngây thơ đáng yêu, rực rỡ nồng nhiệt, cũng không thẳng thắn khô khan, lạc quan hay nói.” Sự ‘ưu tú’ của Kim Tại Tuấn khiến tôi cảm thấy lời nói của bản thân thật nghèo nàn, giờ đây cũng đã hạ thấp chính mình xuống.

Trịnh Duẫn Hạo hiển nhiên đã cứng đờ.

Không nhận được một câu trả lời nào, cho rằng hấn không thể chấp nhận sự thay đổi này, tôi có chút gượng gạo mà nhún nhún vai, lại kéo ra một nụ cười cay đắng:

“Vậy thì... chúc anh hạnh phúc?” Tôi lặng lẽ đứng dậy, lại bị hấn rất nhanh mà đưa tay kéo lại ——

“Tiểu Tại.” Giọng nói đã giảm bớt sự băng lãnh trong âm thanh, “Em biết rõ anh hận nhất là lời nói dối.” Hấn nhắm mắt lại giống như đang hạ quyết tâm, cuối cùng mở miệng, “Anh muốn em hiểu, lần này anh tha thứ cho em cũng không có nghĩa là còn có thể có lần sau.”

Đáy lòng tôi vui mừng khôn xiết, một vấn đề này quả nhiên đã đi đến mức phá kén sống lại! Tôi có thể làm chính mình, chờ đến khi Kim Tại Tuấn trở về, chỉ cần đem điều này thay đổi liên kết một chút, còn lại thì cứ để cái thằng nhóc đó tự mình giải quyết hết thôi!

Tôi thở phào nhẹ nhõm, chỉ về hướng phòng tắm:

“Hiểu rồi, vậy anh trước tiên...”

“‘Tĩnh thân’? Anh đây còn có thể mang theo cái gì đi lên giường tìm em chứ?” Hấn bỗng nhiên làm trò hài hước, còn không đứng đắn mà vỗ lên hông tôi, cả người tôi lập tức reo lên chuông báo động, nhìn bóng lưng hấn hướng vào phòng tắm.

Tôi đột nhiên nghi ngờ, ở phương diện này, Kim Tại Tuấn có khả năng để hấn nằm ở vị trí ‘em dâu’ hay không đây...

Ngay lúc tôi đang rối rắm xem đêm nay làm sao cùng tên đàn ông không quen biết này vượt qua thì, điện thoại di động trong áo khoác của tên đó vang lên, hấn ở trong phòng tắm đối tôi nói:

“Em nhắc máy giùm anh.”

Giọng điệu mệnh lệnh không thể cự tuyệt, tôi nhìn tên người đang gọi đến: Thẩm Xương Mân.

Đối phương chỉ nghe thấy tiếng a lô của tôi liền xác định không phải Trịnh Duẫn Hạo, tiếng cười nhàn nhạt khiến người thoải mái truyền đến:

“Là tôi gọi lộn số sao?”

“Dĩ nhiên là không, hay là tôi nên để chủ nhân của chiếc điện thoại này tới tiếp nhỉ?” Dưới tình huống hiện tại vẫn chưa xác định đối phương là ai, cùng Trịnh Duẩn Hạo có quan hệ gì, có quen biết ‘tôi’ hay không, tốt hơn vẫn là mau chóng chuyển máy.

Đối phương hiển nhiên có việc tìm Trịnh Duẩn Hạo, nói lời cảm ơn, tôi bước tới phòng tắm gõ cửa nói với người bên trong:

“Điện thoại của anh.”

Giây tiếp theo, Trịnh Duẩn Hạo đã đứng ở trước mặt tôi — trần như nhộng.

Khí lực cường đại, dáng người mạnh mẽ, nếu như đem tất cả ưu điểm của mọi người tập trung trên một người, vậy thì chỉ có thể dùng từ tượng điêu khắc thời trung cổ để hình dung sự hoàn mỹ của hắn.

Bộ dạng vừa công khai vừa mang theo nụ cười xấu xa của Trịnh Duẩn Hạo quả thực rất chấn động thị giác, bất quá tôi cũng là đàn ông, cho dù tên này hoàn toàn cố tình muốn nhìn tôi lúng túng, tôi vẫn sắc mặt thản nhiên đưa điện thoại di động vào trong tay hắn, có chút trào phúng đầy thiện ý mà nói:

“Em nên che mặt xấu hổ sao?”

Hắn đem khăn tắm quấn quanh hông rồi xoa xoa đầu tôi:

“Giọng điệu này thật không giống em.” Quả nhiên hắn vẫn cảm thấy sự tương phản giữa tôi và Kim Tại Tuấn quá lớn, tôi lại có chút hứng thú mà nhìn xem ‘người đàn ông hoàn mỹ nhất trên thế giới’ trong miệng Kim Tại Tuấn này làm sao để yêu và bao dung một người yêu hoàn toàn bất đồng, sự tình bắt đầu trở nên thú vị rồi!

“Xương Mân? Tôi đây, cậu nói đi.” Trên mặt hắn còn đọng vài giọt nước ít ỏi, phóng khoáng khoác vào chiếc áo ngủ mới tinh mà tôi chuẩn bị cho hắn ở phòng khách, rồi xoay người nhìn tôi, “Có rượu sâm banh không?”

Tôi lấy một chai rượu từ trong tủ ra, hướng hắn lắc lư:

“Em cất giữ được nhiều năm rồi, quý hút máu tiên sinh.”

Hắn cười, một tay tiếp nhận rượu sâm banh, một tay cầm điện thoại di động, tôi cột thắt lưng của áo choàng tắm cho hắn, nghìn vạn lần đừng cho rằng tôi rất hiền lành, tôi chỉ cảm thấy hắn giống như kẻ điên để trần đứng trước mặt tôi là thập phần bất nhã mà thôi...

“Vừa nãy người nhắc máy chính là Tiểu Tại, thật không, như vậy a ——” Hắn vừa nghe điện thoại vừa nhìn tôi đầy hứng thú, hôm nay thật đúng là một ngày tinh thần buộc chặt, đối với sự chăm chú của hắn, tôi dừng cảm nhìn lại, trong mắt hắn từ từ lưu chuyển thành một ánh sáng đầy khác thường, “Xương Mân, tôi muốn nghỉ ngơi rồi.” Ném điện thoại di động xuống, dùng tay nắm trụ cằm tôi mà hơi nâng lên ——

“Này, anh đang làm cái gì vậy? Buông tay —— Ừm...” Tôi mở miệng ra, bị hắn chuẩn xác bắt được, rồi bị môi lưỡi kích tình đầy mạnh mẽ kéo dài kia quấn quanh.

Shit! Tên này quả thực là một con cầm thú động dục lung tung! Ngay khi tôi chuẩn bị nghĩa vô phản cố2 mà thêm chút nhan sắc lên khuôn mặt đẹp đẽ của hắn thì, hắn lập tức rời khỏi, đôi mắt đỏ au của tôi cảm tức nhìn hắn, hắn thoạt nhìn trấn tĩnh không tưởng nổi, nhưng giọng nói lại cực lạnh lùng:

“Em đây là cái vẻ mặt gì? Kháng nghị? Bất mãn? Hay sỉ nhục?”

Tôi cảm thấy thật thất bại, vì mình đột nhiên lại cảm nhận được sự hối hận của Lộ Lem khi đến 12 giờ, vì công việc mà lần đầu tiên phải thất thố cùng thất bại như vậy trước mặt một người... Tôi nhắm mắt lại, điều chỉnh tâm trạng một chút, rồi tự thôi miên bản thân rằng: Mình là Kim Tại Tuấn, ném cái người tên Kim Tại Trung tự tôn cao ngất kia đi! Nhất định phải hung hãn giáo huấn tên Trịnh Duẩn Hạo này một phen, lấy hết lại cảm giác bị sỉ nhục khi này về! ...

Tôi đến gần lồng ngực của Trịnh Duẩn Hạo một chút, hắn vẫn không nhúc nhích, nhưng cũng không lùi lại, cảm giác chúng tôi đang đo sức với đối phương một cách đầy vô thức, tôi không thèm nghĩ hắn rốt cuộc đã nghĩ đến đâu nữa, lập tức ôm vai hắn rồi nói:

“Em chỉ là không xác định được anh có thích người như em hay không, trước khi chưa nhận được đáp án xác đáng, em không muốn cùng anh phát sinh quan hệ gì cả.” Tốt nhất là mãi mãi, xa cũng không được.

Yết hầu hần khê rung động:

“Cái cơ thật rách nát... Bất quá vẫn coi như hữu dụng.” Đẩy ra một chút khoảng cách, chỉ vào người tôi, “Nếu như sau này để anh biết em thay tới đổi lui từ đầu đến cuối rồi nói rằng chỉ là cảm thấy vui thì em nhất định, sẽ, chết, ok?”

Tôi cười một cách đầy trong sạch, cầm lấy chai rượu vang rồi khê chạm vào chai rượu sâm banh của hần, uống một hơi cạn sạch. Hần chỉ nhấp một ngụm, lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm.

(1) Tịnh thân: Có hai nghĩa, một là tắm rửa bình thường, hai là thiên cái đó =v=

(2) Nghĩa vô phản cổ: Làm việc nghĩa không được chùn bước.

3. Chương 3

Sau đêm kia, Trịnh Duẩn Hạo quả thực không gặp mặt tôi nữa, ngoại trừ lần hôn chúc ngủ ngon trước khi chìm vào mộng đẹp kia.

Ngày thứ hai khi thức dậy thì hần đã rời đi, cái phương diện gọn gàng sạch sẽ cùng chuyện tôi làm này của hần có thể đã khiến Kim Tại Tuấn không chịu nổi, nhưng đối với tôi thì rất thoải mái.

“Anh hai yêu dấu! Em sẽ mang một món quà thật to về cho anh, thời gian này anh đã vất vả rồi~ Hì hì...”

Tôi đeo tai nghe, một tay cầm vô lăng nghe nó hứa hẹn đủ điều, thả chậm tốc độ rồi lái vào nơi đỗ xe, nói:

“Bao giờ em về nước?”

“Cái này a, chắc khoảng một tháng sau đó! Ha ha...”

Tôi hừ nhẹ một tiếng, chuyên chú dừng xe lại:

“Anh hỏi em, hai người trước kia đã làm chưa?”

“Làm cái gì? Nga! Anh hỏi chuyện đó à... Vẫn chưa! Cho nên quan hệ của bọn em cũng không được vững chắc cho lắm! Nếu như bảo anh ấy chờ em quay về rồi lại tiếp tục tình cảm, lúc đó đã quá muộn rồi... Anh hai, lần này anh giúp người ta đi, người ta nhất định sẽ báo đáp anh thật nhiều!” Trong điện thoại truyền ra tiếng khóc nức nở giả mù sa mưa.

Điện thoại di động đột nhiên người gọi đến, tôi qua loa chấm dứt nói:

“Anh có điện thoại, trò chuyện sau nhé.”

“Sao đổi số điện thoại mà không nói cho anh biết một tiếng?” Đối phương rõ ràng là gọi tới để khởi binh hỏi tội.

Tôi không chút lo lắng mà đáp lại:

“Sao em nghe giọng nói có chút đau xót vậy nhỉ?”

Bên trong truyền đến tiếng cười nhẹ của YunHo:

“Ít tự yêu mình đi, tranh cãi với khách hàng là có thể đánh mất công trạng đấy.”

“Vậy phải nhờ anh đối phó với vấn đề công trạng trước khi anh đổi ý rồi, hay chiều nay chúng ta liền ký hợp đồng luôn đi giám đốc Trịnh?”

Nơi hắn đánh bắt ngờ thực sự rất nhiều mà cũng rất mạnh, hầu như không nghĩ gì mà đáp ứng ngay tức khắc:

“Có thể.”

Tắt điện thoại, tôi bước vào thang máy, Lý Hạ đang chính thức bày ra một nụ cười quá mức giả dối với tôi, tôi cười lại, trong thang máy chỉ còn tiếng hít thở.

“Nghe nói Kim chủ quản chỉ cần lấy được vị trí thứ nhất trong bộ tháng này thêm một lần nữa thì có thể lập tức lên chức giám đốc khu vực đúng không? Trước tiên chúc mừng anh a!” Lý Hạ cười đầy xảo trá, ai cũng biết rằng hắn ta luôn hận tôi thấu xương, coi tôi như cái đinh trong mắt vì tôi được thăng chức, Lý Hạ lúc này cho rằng bản thân đã được dựa vào Trịnh Duẩn Hạo rồi, ngày ngày đều có thể nâng cao cảm mà nhìn người, thật là khiến kẻ khác buồn nôn.

Lười nhác đối hắn ta mỉm cười, tôi một tiếng cũng không nói mà bước ra khỏi thang máy, dưới con mắt của người khác thì Kim Tại Trung tôi là có chút ngông cuồng, cho dù tôi vì điều đó mà phải trả giá thật đắt, tôi cũng muốn kiên trì cái sự tùy hứng này.

Từ lúc Trịnh Duẩn Hạo đáp ứng việc ký hợp đồng đến nay, da đầu vẫn luôn ngứa ngáy, sau khi dựa theo lệ thường mà liên lạc với hai người khách hàng kia thì vẫn như cũ không có chuyển biến tốt đẹp, cho nên tâm trí cũng có chút không yên...

Đang ôm hai cánh tay cố gắng nghĩ đến chút phân đoạn sai lầm trong công việc thì có kẻ đã bước tới đối diện tôi, dùng ngón giữa gõ lên bàn làm việc, cười nói:

“Idol khi chìm giữa dòng suy nghĩ của mình quả nhiên rất đẹp trai!”

Là cấp dưới mà tôi thích nhất, Akanishi, một cổ vấn cao cấp ưu nhã lạc quan đã hoàn toàn có thể thoát khỏi tôi, quan hệ giữa chúng tôi rất hài hòa, từ khi tôi biết cậu ấy cùng Daniel – giám đốc nguồn tài nguyên nhân lực ở lầu 4 vạn người mê từng có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm, tất cả vấn đề về đồng tính luyến ái đều nhờ cậu ấy giải đáp.

“Akanishi, cậu tới thật đúng lúc.”

Nếu nói cho người này biết chuyện của Kim Tại Tuấn cùng Trịnh Duẩn Hạo, cậu ấy có thể giúp tôi không? Tôi đột nhiên mang theo mục đích mà nhìn cậu ấy, Akanishi mặc dù thông minh không đủ năng lực để đè nén lại tính cách thật của mình, cậu ấy có chút không bình tĩnh mà nhìn tôi ——

“Có đúng là... có chuyện gì cần em làm không?”

“Anh cần đề xuất của em, về —— vấn đề của đàn ông.”

“Dạ? Anh Tại Trung, anh nói thật sao?!” Những lời này là dùng tiếng Nhật mà nói ra, Akanishi có nửa dòng máu Nhật Bản, khi kích động sẽ xổ tiếng Nhật ra.

Tôi nhìn hướng về cánh cửa, vốn muốn xác định cánh cửa đã đóng hay chưa, không nghĩ rằng nơi ấy có một người đàn ông cao ráo đang đứng đó, trên sóng mũi tuấn tú vắt ngang một chiếc mắt kính viền vàng hơi mỏng, lông mày nhàn nhạt, đôi môi vô tình, mái tóc cây cọ dài được buộc lại tùy ý bằng một cọng dây thun, âu phục lưu nhàn màu rượu sâm banh kết hợp với áo sơ mi trắng thuần khiến cho người này nổi bật ngay giữa đám đông.

Anh ta xuất hiện ở cửa từ khi nào?! Giống như khi tôi nói chuyện, anh ta luôn dự thính mà nhìn tôi.

Akanishi giật mình nhìn khách không mời mà đến do Katherine dẫn tới, nghi hoặc hỏi:

“Xin hỏi ngài là vị nào?”

Người mắt kính viền vàng dời ánh mắt từ trên người tôi đi, nói với cậu ấy:

“Tại hạ Thẩm Xương Mân, với tư cách là trợ lý của giám đốc Trịnh Duẩn Hạo mạo muội đến kính thăm người hợp tác cùng – Kim chủ quản.”

Tôi bỗng đứng dậy, vẻ mặt che giấu tâm tư rắc rối phức tạp lúc này của mình, tiến lên đưa tay nói:

“Thẩm tiên sinh khách sáo rồi, tại hạ Kim Tại Tuấn.”

Anh ta đưa tay nhẹ nắm một cái, sau khi buông ra thì bất động thanh sắc mà nhìn vào mắt Akanishi, vào thời khắc mấu chốt, Akanishi vẫn cực kì đáng tin cậy, nghe thấy tôi nói tên của đứa em sinh đôi thì không chút phản ứng không nên có nào, cậu ấy cười hỏi Thẩm Xương Mân có dùng cà phê hay không, Thẩm Xương Mân sau khi khách sáo từ chối Akanishi thì nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trước khi Kim Tại Tuấn bảo tôi phải đề phòng nguy hiểm, Trịnh Duẩn Hạo gần như tất cả mọi việc đều giao cho một người tên là Thẩm Xương Mân đến lo liệu, anh ta là tâm phúc mà Trịnh Duẩn Hạo tin nhiệm nhất, miễn là qua được cửa ải này của anh ta, Trịnh Duẩn Hạo tuyệt đối sẽ không có bất cứ nghi ngờ gì.

Nếu trực giác của tôi nói không sai, Trịnh Duẩn Hạo đã ở sau lưng bảo Thẩm Xương Mân điều tra tôi, như vậy bây giờ anh ta đặc biệt tới tìm tôi là có ý gì?... Chẳng lẽ đã bị vạch trần rồi sao?

“Giám đốc Trịnh không biết tôi tới chỗ này.” Anh ta đột nhiên hướng tôi xuất kích.

Tôi nghi hoặc nhìn anh ta:

“Cho nên mục đích anh tới chỗ này là?”

Anh ta cười cười:

“Anh rất thông minh a, không, từ thông minh này rất hạ thấp anh.” Tôi không nói lời nào, trên thực tế là không thể tiếp tục nói, giả bộ vô tội rất dễ xúc phạm anh ta, sẽ trực tiếp bị phán tử hình.

“Tôi muốn biết Kim chủ quản tự nhận mình là loại người gì?”

Giọng điệu của anh ta nhìn giống như đang nói đùa mà hỏi.

Tôi dùng giọng điệu ra vẻ đùa giỡn mà đáp lại:

“Con bạc.”

Sau khi nói xong, hai người đều mỉm cười, anh ta đột nhiên vạch trần tôi:

“Liên bang điều tra một người có anh em sinh đôi hay không rất đơn giản, Kim chủ quản muốn khiêu khích khả năng nhận mạch1 của tôi, một điểm này liền có thể chứng minh anh là một con bạc hoàn toàn toàn.”

Nếu như đã bị nhìn thấu dễ dàng, tôi cũng dứt khoát thả lỏng, ánh mắt giống như con bạc bỏ mạng chân chính:

“Thẩm tiên sinh tới tìm tôi chính là để chứng minh tôi là một con bạc? Chẳng thú vị chút nào cả!”

Anh ta nghiêng đầu liếc tôi, hiển nhiên cá tính không sợ chết của tôi khiến anh ta cảm thấy không bắt ngờ một chút nào cả, đại biểu của Thiên Tác, đồng thời cũng là người thân cận nhất của Trịnh Duẩn Hạo đã sớm nhìn quen cái thói đời nóng lạnh, nên đối với người không biết sống chết, có mắt như mù giống tôi, e rằng là lần đầu tiên anh ta gặp phải.

Bầu không khí đóng băng thủy chung không có cách nào phá vỡ, chúng tôi chỉ đối mặt, không để mất đi sự tôn nghiêm cùng nguyên tắc của cuộc đối đầu, ánh mắt anh ta từ lạnh lùng nghiêm nghị dần dần thay đổi, trở nên có độ ấm, ngữ khí cũng hòa dịu lại:

“Biết rõ sẽ bị nhìn thấu, biết rõ hậu quả khó lường, chỉ là vì giúp em trai thôi sao? Chỉ là vì lợi ích thôi sao? Vì những điều này mà đưa bản thân đến vực sâu muôn đời muôn kiếp không thể trở lại? Đây không phải chuyện mạo hiểm dành cho người thường, Kim Tại Trung, xem ra anh thật đúng là một hán tử.”

“Cảm ơn anh, trước khi giết chết tôi còn nói lời thật lòng đầy dứt khoát như vậy, tôi luôn ghét nhất người giả vờ thâm trầm và ươn ẹo, anh đang nghĩ làm sao để giải quyết tôi đúng không? Cái tên Trịnh Duẩn Hạo đó không phải hán tử không thể đem người dối trá lẳng trờ sao?”

“‘Lời thật lòng đầy dứt khoát’ ... ‘Cái tên Trịnh Duẩn Hạo đó’? Ha ha!” Anh ta đưa tay đặt trên cánh cửa rồi hỏi tôi đang đứng đằng sau, “Tôi muốn biết sau khi tôi đi rồi, anh dự định sẽ làm gì?”

Tôi không có ý đứng dậy tiễn khách, ổn định ngồi tại chỗ mà khinh thường nói:

“Cái người cũng tên Kim Tại Trung như tôi trở nên nổi bật vào cái năm phố Wall vô cùng hỗn loạn đó, sợ rằng đã sớm sụp đổ từ năm năm trước rồi.”

Thẩm Xương Mân giống như bị điện giật, toàn thân dao động, thanh âm ngắt quãng nhỏ nhoi của anh ta không ngừng lặp lại lời tôi đã nói:

“Phố Wall... Kim Tại Trung...”

“Sao vậy?”

Anh ta mở cửa, khuôn mặt vẫn duy trì như trước mà hướng ra phía ngoài hỏi tôi:

“Năm năm trước anh thực sự sống ở phố Wall? ...”

“Anh không có nghe sai.”

Anh ta trầm ngâm một tiếng, ngữ khí xuất hiện sự nhu hòa không nên có:

“Anh có thể nói dối, cái khác tôi sẽ nghĩ biện pháp.”

(1) Nhân mạch: Mối quan hệ giữa cá nhân với nhau.

4. Chương 4

“Giám đốc Trịnh, ở bên này, mời ngài!” Cấp trên của Kim Tại Trung giống như chó giữ nhà mà đi đằng trước để dẫn đường cho người đàn ông kia, Tại Trung cúi đầu, bởi vì một thoáng giữa lúc bận rộn, người đàn ông kia nở một nụ cười với cậu, hoa mắt quá... Ánh mắt trông thật ái muội.

“Trương Hâm.” Đây là tên cấp trên của Tại Trung, giám đốc Trịnh mỉm cười nói, “Hạng mục tổ hội nghị vừa này tôi đã nghe qua và có chút hứng thú, nếu tôi cảm thấy thích, có lẽ sẽ bỏ vốn đầu tư không chừng, ngài thấy sao?”

“Đương nhiên đương nhiên! Ngài thực sự có con mắt tinh tường! Chúng tôi quả thực có hội nghị muốn tổ chức, cái này... Tôi đây liền dẫn ngài đi vào phòng hội nghị!” Giám đốc Trương dọc đường cúi đầu khom lưng, sốt ruột đến mức mồ hôi chảy đầm đìa ở cổ, nghe giám đốc Trịnh nói muốn đầu tư, con mắt hí thành một đường, tiếp tục vội vàng nịnh bợ.

Vì vậy Kim Tại Trung cùng nhiều người trong bộ phận khác đều xác nhập hội nghị, vái lạy sự ban tặng của vị giám đốc Trịnh này, đổi thành hiện trường ‘hạng mục tổ hội nghị’ mà khai triển, chủ quản bộ phận nghiệp vụ Kim Tại Trung không có đất dụng võ từ lúc hội nghị bắt đầu liền nghĩ đến chuyện sau khi tan họp —— Làm sao để thoát khỏi sự cầu xin đầy vô lý của đứa em trai.

Trong trí nhớ của Kim Tại Trung, kết quả của kẻ nam nữ đều ăn – Kim Tại Tuấn là nợ chồng chất nhiều năm, xu hướng chen phá hậu cung tùy ý lan tràn. Nhưng vào buổi tối bốn ngày trước, Kim Tại Tuấn tuyên bố nó thật tình yêu một người đàn ông...

Kim Tại Trung tự động lắc đầu, nhưng nhìn thấy giám đốc Trịnh ngồi phía đối diện đang nhìn mình, còn thêm một nụ cười, Kim Tại Trung xuất phát từ sự lễ phép lệ thường mà đối hấn gật đầu một cái, đối phương dường như không nghĩ rằng cậu sẽ có cái loại phản ứng này mà ngăn người một cái, rồi lập tức khẽ cười rộ lên.

Loại ánh mắt này cùng động tác thậm chí có loại mùi vị sủng nịch... Cậu không nghĩ rằng, kết quả của việc giám đốc Trịnh mỉm cười với mình là hội nghị đột nhiên trở thành khoảng thời gian ca ngợi công trạng sắp tới của cậu.

Tự thuật của Kim Tại Trung²:

Khi hội nghị kết thúc, lúc một đám người từ nhiều giới truyền thông xoay người bước vào đại sảnh, Trịnh Duẩn Hạo kéo tôi đến bên cạnh mình rồi thấp giọng trò chuyện, tôi nhìn khuôn mặt của Lý Hạ đều đã chuyển thành màu xám, mấy chủ quản của bộ phận nghiệp vụ cũng thập phần đỏ mắt.

Thẩm Xương Mân nói đúng, sợ rằng tôi thực sự phải bắt đầu lên giọng rồi.

Trịnh Duẩn Hạo đột nhiên ngừng lại, tất cả mọi người đều mở rộng trái tim chờ hắn mở miệng.

“—— Em chừng nào thì tan ca?”

Hắn lại nói một tiếng khiến ai nấy đều kinh ngạc, vẻ mặt khẳng khẳng nhìn về phía tôi, hoàn toàn không quan tâm đến phản ứng của mọi người ở đây, chỉ là toàn thân tỏa ra một luồng khí phách đầy uy hiếp có sức lực cực mạnh, xông về phía tất cả những người đang ném ánh mắt đầy địch ý vào tôi.

Tôi vẫn không mở miệng, giám đốc ‘hiếu chuyện’ vô cùng hòa nhã mà vỗ vỗ bả vai tôi rồi nói:

“Kim chủ quản, cậu cùng giám đốc Trịnh đi làm việc đi! Nếu muộn quá rồi thì cũng không cần quay về công ty đâu.”

Một tay tôi đỡ trán, nhìn cảnh vật phía ngoài cửa sổ xe đang dần dần chuyển tối, radio của Trịnh Duẩn Hạo đang phát một ca khúc nhàn nhã, hắn nhìn tôi một cái, nhũn mỳ hỏi:

“Em không vui khi anh kéo em từ trong công ty ra sao?”

“Không có gì không vui cả.” Tôi không có tâm tình mà đáp lại một câu, nói tôi cuồng làm việc cũng được, không biết tốt xấu cũng được, tôi thực sự không nghĩ ra rằng đang phải giải quyết nhiều khách hàng như vậy mà bị hắn cứng rắn lôi ra có cái gì tốt.

Tay hắn duỗi về chỗ ngồi đằng sau, đem một xấp tài liệu vỗ lên đùi tôi:

“Công trạng mà em muốn.”

Tôi mở trang đầu tiên của tài liệu ra, bỗng dưng thấy con số xa xỉ ở trên kia, cả kinh nhìn về phía hắn, không khẳng định rằng tờ đơn của Lý Hạ lại có thể dễ dàng mà rơi xuống tay tôi như vậy, thậm chí không cần tôi đàn xếp lần cuối, tất cả những gì cần làm là chờ tiền tới tận tay.

“Sao lại hơn năm mươi vạn?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Hắn nhìn về phía trước, nói đùa:

“Cảm thấy rất phí.”

Tôi không nhịn được mà cười nói:

“Tiểu tử thôi! Thì ra anh còn có thể nói đùa.”

“Em cũng không phải vừa biết anh.” Hắn đặt một tay lên cần điều khiển, tay còn lại đặt lên đùi tôi cố tình nhéo hai cái, tôi né tránh trong vô thức, cố gắng che giấu sự thực rằng mặt mình đang đỏ lên ——

“Vậy em bảo anh phải chạm vào chỗ nào đây? Chỗ nào cũng không chạm được, không hôn được, cho dù chúng ta chưa từng chính thức date, em cũng chưa từng như thế này, giống như mấy cô gái vậy!” Hắn rất cuộc cũng nổi giận, đây là lần đầu tiên hắn ăn nói thô bạo như vậy.

Tôi trầm mặc hai giây, cuối cùng đặc biệt đề nghị ——

“Chúng ta hẹn hò đi?”

“Cái gì?”

Tôi thở dài:

“Chỉ nói một lần, không nghe được thì quên đi.”

Hắn lắc đầu, sững nịch cười nói:

“Tiểu Tại, em đã trở nên giáo hoạt rồi.”

Tôi lặng thinh.

Trịnh Duẫn Hạo, anh có thể mang đến vinh quang khổng lồ, tình yêu khoan hồng độ lượng cho tôi, tôi có thể trả lại cho anh cái gì? ...

Có thể nói rằng, cuộc hẹn này tận lực thuận theo ý anh.

Trung tâm thương mại lớn nhất thành phố A ở dưới lòng đất, chúng tôi – hai người đàn ông giống như những sản phẩm mới của quây chuyên doanh, hấp dẫn tất cả ánh mắt của những cô gái đi ngang qua.

Lúc Trịnh Duẫn Hạo chuyên tâm nghiên cứu giá cả đầy xa xỉ của cái bật lửa, tôi thấy có một người đàn ông cao to tóc nâu mắt biếc đang đứng ở phía sau, tôi bất động thanh sắc, cảnh giác với cử động của người ngoại quốc xa lạ kia, rồi bỗng nhiên lại phụt cười một tiếng, bước đến bên cạnh Trịnh Duẫn Hạo rồi nói:

“Có một anh bạn muốn bắt chuyện với anh.” Tôi không có ý tốt mà mỉm cười, “Anh dường như đã trở thành món tráng miệng ngon ngọt của hắn rồi.”

Hắn hơi cười cười với tôi rồi đáp lại:

“Không ai có xem anh như một kẻ ám áp hiền lành, hắn nhất định là sùng bái anh vì bên cạnh anh là một người đầy mê hoặc như em, tuyệt đối không phải có hứng thú với anh.”

“Anh khẳng định? Hắn có thể bước tới đó.” Tôi khoanh tay, dựa vào quây thu ngân nhìn hắn thông thả ung dung mà trả tiền.

“Dám cược không?” Hắn khiêu khích nhướn mày về phía tôi.

Tôi lập tức rút ra một tờ tiền có giá trị lớn rồi đưa đến trước mặt hắn, đúng lúc này, người ngoại quốc tóc nâu kia đi tới bên cạnh hắn, tôi còn đang đợi anh bạn này mở miệng bắt chuyện, lại phát hiện tay của hắn ta không sợ chết mà trực tiếp đặt lên mũi Trịnh Duẫn Hạo một cách đầy thâm ý, chỉ thấy mày kiếm của Trịnh Duẫn Hạo chau lại một cái, trên khuôn mặt thẹn quá hóa giận lại có chút dấu hiệu đỏ lên, vung một quyền đánh vào mặt của người ngoại quốc rồi mắng chửi:

“Đó là nơi mày có thể sờ sao?! Cẩu tạp chủng!”

“Ha ha ha! ——” Tôi vừa mới cười được phân nửa, tiền mặt trong tay đã bay sạch, bị cái tên kia nhét vào trong túi, không nghĩ rằng Trịnh Duẫn Hạo cũng có thể chơi xấu! Tôi bước nhanh, cảm thấy vừa buồn cười vừa bức bối, đến khi đuổi kịp rồi thì liền khoác tay lên cổ hắn mà nói, “Chạy cái gì! Có xấu hổ không, hả??”

Nghe tôi nói lời khó nghe như vậy với hắn, khuôn mặt hắn không giống như đang đen lại, đẩy tôi ra rồi nói:

“Thực sự là đã gặp quỷ rồi! Trong cái lồng sắt lớn, loài chim gì cũng có cả, em cứ việc cười đi! Anh về, có việc bận rồi.”

“Này —— Sao anh lại dỗi thế? Mới có chút chuyện vui mà giờ lại bị mất hứng rồi, tiền của em cũng bị anh lấy đi, không định chịu trách nhiệm với em sao?” Tôi có chút buồn bực, nhưng thiếu mất hai từ cơ tởm, ý nghĩa của câu này đã bị biến vị rồi.

Quả nhiên Trịnh Duẫn Hạo đã hiểu sai ý, cặp mắt như ánh sao kia chợt tỏa sáng:

“A, đương nhiên có thể chịu trách nhiệm với em, chúng ta bây giờ liền đi khai phòng3.” Dứt lời lập tức kéo tôi đến bãi đỗ xe.

Tôi vội vàng bắt theo nhịp chân của hắn mà giải thích:

“Anh hiểu lầm rồi! Em muốn nói là em đói bụng.”

“Anh sẽ dứt em thật no.”

Tôi nhất thời vì hai lần sai lầm của bản thân mà tiến đến gần khả năng bị quán lấy, hắn thừa dịp tôi không để ý mà phủ kín lấy miệng tôi đầy ham muốn. Đây là nơi công cộng! Tôi quả quyết đẩy hắn ra, nhưng không thể không đối mặt với hắn mà không hề che dấu dục niệm cùng sự căm tức trong lòng —— Hắn lại một lần nữa nắm lấy cổ tay tôi, lực đạo rất lớn:

“Em có vấn đề, rất có vấn đề! Nói cho anh biết, em không định hòa hợp cùng anh đúng không? Em đang chơi đùa anh đúng không?”

Tôi cũng không vùng ra khỏi hắn, là bởi vì trong mắt hắn ánh lên niềm chất vấn khiến tôi không dám đối diện. Tôi nghĩ cuộc đời này, người tôi mắc nợ duy nhất chính là nó, Kim Tại Tuấn... Nếu như Trịnh Duẩn Hạo bởi vì anh mà rời đi, em sẽ rất khổ sở đúng không?

Chẳng lẽ đều là lỗi của tôi? Ngay từ đầu đáng lẽ tôi phải cự tuyệt giúp Kim Tại Tuấn làm cái chuyện hoang đường này, lừa dối một người đàn ông vừa sắc bén vừa si tình như vậy...

Thấy tôi không nói gì, trong đôi mắt đầy vẻ tức giận của Trịnh Duẩn Hạo dâng lên một ngọn lửa cháy, thanh âm trầm thấp phát ra từ sâu thẳm trong tim ——

“Nếu thực sự là như vậy, em tốt nhất hãy cầu khẩn anh sẽ không hận em... Bằng không anh sẽ vôn vê em đến thịt nát xương tan, cũng không còn đường sống sót quay về...”

Tôi cảm thấy hắn mang đến sự áp lực cực hạn, đây là cái gọi là khí tràng khiến người hít thở không thông trong tiểu thuyết sao?

Tôi gắt gao chăm chú nhìn con ngươi đen như vực sâu của hắn thật vững, vô cùng bình tĩnh mà nói:

“Em biết chính mình đang làm gì, không cần anh nhắc nhở, có thể anh thực sự không tiếp thu được tính cách như vậy của em, nhưng cho dù là vậy, em cũng muốn thể hiện chính mình, cho dù kết cục giống như lời anh nói.” Tôi dừng lại, nở nụ cười lưu manh bất cần đời, hướng về phía hắn, “—— Thịt nát xương tan thì sao?”

Con mắt nguyên bản giống như làn nước lạnh thấu xương trong hồ sâu của hắn có biến hóa không dễ dàng phát hiện, hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng bóp lấy cằm tôi, giống như một vị đế vương từ trên cao nhìn xuống, cau mày nhìn tôi đầy bất mãn, hắn chẳng hề quan tâm mà nói:

“Sao lúc đầu anh không phát hiện em không sợ chết như vậy... Đi ăn cơm thôi, anh cũng đói rồi.” Hắn không để ý tới tôi, lập tức bước về phía trước.

Lúc này mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, tế bào toàn thân của tôi không biết đã chết đi bao nhiêu, so đúng khí cùng với kẻ khôn khéo có ý chí chiến đấu khó chơi như vậy, tinh thần lúc nào cũng dễ dàng hư thoát, bất quá... tôi sẽ không mặc ý để người như vậy vĩnh viễn đứng ở loại địa vị tài trí hơn người mà áp chế tôi, Trịnh Duẩn Hạo, đừng luôn luôn cho rằng bản thân là thần bất bại.

(1) Trong QT thật ra là “bản thân”, nhưng ta thấy hình như tác giả đã ghi nhầm (bởi vì nếu thế thì chẳng lẽ bạn Trịnh Duẩn Hạo không nghĩ bản thân sẽ có cái loại phản ứng này??) Nếu thấy ta sai thì mọi người nhớ nói nhé.

(2) Thật ra trong QT không có ghi cái điều này nhưng ta thấy chuyển đổi như vậy có phần gượng nên thêm vào cho mọi người~~ Nếu mọi người không thích thì nói ta nhé:3

(3) Khai phòng: Hí hị hị hị hị~ Đó chính là nghĩa khác của “động phòng” đó mọi người~ =]]]]]]]]]]]]]]]]

.

5. Chương 5

Sau khi cùng Trịnh Duẩn Hạo ăn món Mexico xong, không lâu sau, tôi nhận được cuộc điện thoại từ một kẻ xa lạ:

“A lô?”

“Tôi là Thẩm Xương Mân.”

Tôi vô thức đem điện thoại di động dán chặt vào lỗ tai, khẽ chăm chú nhìn vào mắt Trịnh Duẩn Hạo, hần thoát nhìn rất ung dung.

“Ừm, có việc gì không?” Tôi ậm ừ một tiếng, hỏi.

“Thân phận đã làm ổn thỏa cho anh rồi, sau này cho dù ký cũng phải ký tên của Kim Tại Tuấn, cái tên ‘Kim Tại Trung’ này ở trong công ty chỉ có thể được xem như là biệt hiệu, điều này tôi sẽ sớm báo đầy đủ cho giám đốc Trịnh, để phòng ngài ấy sinh nghi.”

Thanh âm của Thẩm Xương Mân vẫn chẳng có bao nhiêu độ ấm, nhưng từng từ lại rất thấu đáo.

Tôi vẫn không biết vì sao anh ta đồng ý phản bội Trịnh Duẩn Hạo, nhưng hiện tại tôi không có đường sống để lựa chọn, vì vậy tôi trả lời anh ta:

“Biết rồi, cảm ơn.”

Đối phương lại trầm mặc đứng năm giây, lúc tôi không xác định còn đang trong trạng thái gọi điện hay không thì Thẩm Xương Mân cuối cùng cũng mở miệng ——

“Nếu buổi tối rảnh rồi, có thể gặp mặt không?”

“Hả?” Tôi ngẩn người, không biết anh ta đang ra sức thắt gút cái gì.

“Chín giờ được không? Ở nhà hàng Hữu Nghị gần khu chung cư của anh.”

Tôi cần phải biết nhiều về Thẩm Xương Mân hơn, vì vậy không suy nghĩ gì mà liền đáp ứng ngay lập tức.

Tắt cuộc gọi với Thẩm Xương Mân, mới phát hiện Trịnh Duẩn Hạo không biết đã bắt đầu nhìn chăm chú vào mặt mình từ khi nào, tôi có chút không được tự nhiên mà tránh né ánh mắt thẳng thắn kia ——

“Nhìn cái gì?”

“Thành thật mà nói, thực sự rất khó vẽ một dấu bằng giữa em trước đây và hiện tại.” Hần bước ra khỏi thang máy của nhà hàng, ánh nắng vàng đầy ấm áp của buổi chiều rơi lên mái tóc đen của hắn, đôi mắt thâm sâu cùng sống mũi cao thẳng, đường nét đầy khêu gợi và cương nghị của đôi môi, chiếc cằm góc cạnh phân minh...

Lần đầu nhìn hắn tỉ mỉ như vậy, bởi vì trông hắn thực sự giống như được lắp ghép từ một pho tượng cổ La Mã đầy hoàn mỹ.

Cho tới bây giờ, chúng tôi chung sống với nhau vẫn rất thuận lợi, vì khi tôi ở cạnh lan can của tòa nhà cao tầng mà nhìn xuống phía dưới, cánh tay đầy ôn nhu của Trịnh Duẩn Hạo liền vòng qua eo tôi rồi vịn lấy lan can, thật lòng mà nói... tôi bắt đầu cảm thấy mất nhìn của Kim Tại Tuấn đã dần biến tốt rồi.

Nhìn thời gian, bảy giờ rưỡi, nhớ đến việc còn phải cùng Thẩm Xương Mân gặp mặt thì liền có chút đau đầu, nhưng Trịnh Duẩn Hạo lại bước trước tôi một bước mà gọi cho anh ta, tôi nhìn về mặt đầy tự nhiên của hắn gọi cho Xương Mân lái xe tới đón.

“Anh khó chịu?” Tôi thấy hắn đóng điện thoại di động lại, ngồi trên chiếc ghế dài mà nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Không có.” Hắn lắc đầu phủ nhận.

“Vậy tại sao rõ ràng đã có xe rồi mà còn kêu người tới đón?”

“Giới thiệu một anh đẹp trai cho em thôi.” Hắn trả lời đầy mỉa mai, nhìn trông khá kỳ lạ, tôi không thèm nói nữa, hắn lại không nhịn được cơn giận mà mở miệng, “Thật là, ăn đến đầu óc cũng không chuyển động được rồi.”

“Một cộng một bằng mấy?”

Hắn lộ ra bộ dạng nghiêm túc suy nghĩ, vẻ mặt không thể xác định:

“...Hai?”

Tôi nén sự kích thích bị hắn làm cho buồn cười mà lại hỏi:

“Hai cộng hai thì sao?”

Hắn lại lộ ra bộ dạng vắt óc suy nghĩ, còn đưa ngón tay ra bẻ vài cái:

“...Bốn?”

Tôi thực sự kìm nén đến nội thương, ôm bụng cười sằng sặc.

“Anh đã trả lời hết những câu hỏi khó khăn rồi, có nên khen thưởng không?”

Hắn cúi đầu hỏi, tôi đột nhiên cảm thấy căng thẳng, không phải lại muốn ở nơi công cộng mà hướng tôi đòi hôn, khiến tôi khó xử chứ? ...

Tôi tận lực nhỏ giọng hỏi hắn:

“Anh muốn khen thưởng cái gì?”

“Hát một bài cho anh, dựa vào tiếng nói của em, nhất định hát sẽ không tệ.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nghe đơn giản hơn rất nhiều.

Hắn lại giơ ngón tay lên ——

“Phải là tình ca.”

Tôi cười, hát là một trong rất nhiều sở trường của tôi, vì vậy tràn đầy tự tin nói:

“Anh muốn nghe tiếng Trung hay tiếng Anh?”

Hắn nhướn mày, tươi tắn nhìn tôi:

“Nếu như anh lại muốn làm khó em thì sao nhỉ? —— Phải là tiếng Nhật.”

“Chuẩn bị khăn tay đi.”

Hắn ôm lấy vai tôi, khuôn mặt của chúng tôi càng ngày càng gần, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy khó chịu, hắn cười khúc khích, hỏi:

“Khăn tay? Nôn xong dùng để lau miệng sao?”

“Ha ha... Em có thể hát đấy.” Tôi hít một hơi, thở ra thật nhẹ, hát lên ca khúc chủ đề khiến người côi lòng tan nát – ‘Một Lít Nước Mắt’.

“ ... ”

Hắn nghe đến say mê, nhắm hai mắt lại, tôi nhìn thẳng vào toàn bộ biểu cảm trên khuôn mặt hắn, xung quanh có rất ít cặp đôi đi ngang qua, giống như vừa cố ý vừa vô tình mà chăm chú nhìn chúng tôi.

Tôi rất ít tỏ ra thân thiết trước mặt người khác, lần này lại vì một người đàn ông không hề hiểu rõ mà mở rộng cửa lòng, tôi điều chỉnh giọng hát xuống thấp, nhẹ nhàng, giống như vậy sẽ không khiến mi tâm đang hoàn toàn giãn ra của hắn nhăn lại lần thứ hai...

Tôi ở bên tai hắn mà khẽ hát, hắn một mình hưởng thụ dạng tình cảm khác đầy hiếm có của Kim Tại Trung tôi.

Sau khi hát đến cao trào, tôi hơi nhìn lên thì phát hiện có người đang đứng trước mặt, giật mình thu tiếng lại —— Thẩm Xương Mân lại xuất hiện ngay trước mặt chúng tôi với đôi mắt không chút gợn sóng, tôi lúng túng phát hiện bản thân đang dựa vào ngực Trịnh Duẫn Hạo, với quan điểm của Thẩm Xương Mân mà nói, ở bên tai Trịnh Duẫn Hạo mà khẽ hát thật sự là một loại khiêu khích rõ ràng... Thẩm Xương Mân bây giờ sẽ đối xử với con người tôi như thế nào đây?

Khi Duẫn Hạo thấy Xương Mân thì có lẽ thoải mái hơn tôi rất nhiều, Xương Mân cũng thủy chung nhìn về phía cấp trên của anh ta, nhưng đáy mắt âm lãnh kia luôn luôn khiến tôi có cảm giác như đứng trên đồng lửa...

“Giám đốc Trịnh.” Xương Mân bước tới.

“Tại Tuấn muốn ăn đồ Mexico, tôi cũng đã ăn một chút.” Xương Mân nghe xong, lập tức đưa tay đỡ lấy Duẩn Hạo, nhưng lại bị hấn cự tuyệt, “Không cần, cậu đưa Tại Tuấn về rồi lại tới đón tôi.”

“Giám đốc Trịnh...”

Thẩm Xương Mân làm ra bộ dạng khó xử, tôi sớm đã bình tĩnh đại ngộ, cướp lời ——

“Anh không ăn được đồ Mexico? Tại sao không nói cho em biết? Cảm thấy mất mặt hay sợ em bởi vì anh không ăn được món Mexico mà liền không hẹn hò với anh nữa? Anh nói xem, em Kim Tại... em Kim Tại Tuấn là cái đứa khó tính, gì cũng muốn đòi cho bằng được sao!”

Hắn bình tĩnh gật đầu.

Tôi không hề thấp thỏm lo âu mà tỏ vẻ ngoan cố bướng bỉnh.

“Giám đốc Trịnh ăn được hương vị đặc biệt trong nhà hàng Mexico nhưng sẽ có triệu chứng phát sốt, cũng không quá nghiêm trọng, Kim tiên sinh xin hãy yên tâm.”

Xương Mân chủ động giảng hòa, lúc này, ánh mắt anh ta nhìn tôi tự nhiên tươi mát hẳn, tôi đoán đây chính là cái mặt nạ mà anh ta dùng để đối đãi với người ngoài.

Tôi gật đầu với anh ta, nói:

“Biết rồi, vậy phiền anh đưa anh ấy quay về nghỉ ngơi.”

“Vậy em thì sao?” Duẩn Hạo xen mồm hỏi tôi.

Tôi nhìn hắn, vẻ mặt mang theo vài phần không vui:

“Em không cảm thấy mình lái xe quay về sẽ có nguy cơ bị sắc lang cường bạo, anh tốt hơn là xem lại chính mình đi, giữ lại những sự quan tâm không cần thiết này để chiếu cố công trạng của em thật nhiều vào, ok?”

Vì để hắn quay về dưỡng bệnh, hắn sẽ cảm thấy sắp xếp không ổn với tôi, đành phải nói nặng lời, làm mặt sa sầm, Xương Mân nhìn tôi đầy kinh ngạc, Duẩn Hạo lại mỉm cười —— dụng ý của tôi hắn đã hiểu, cặp mắt điều hâu sắc bén màu đen kia có một đường nhu hòa ——

“Vậy anh đi.”

“Ừm,” Tôi cố ý đối Xương Mân nói, “Hôm khác mời anh đi ăn, vất vả rồi.”

“Hôm khác gặp, ở một nơi nào đó.” Xương Mân cúi đầu nói, thuận tiện vội vàng chiếu cố Trịnh Duẩn Hạo đi.

Tôi đứng tại chỗ nhìn bóng người tan biến, lúc này mới thả lỏng tay phải, trên lòng bàn tay là chìa khóa xe mang theo nhiệt độ cơ thể của Trịnh Duẩn Hạo. Tôi cắn môi dưới, mỉm cười...

Tiếng chuông vang lên, trên điện thoại di động hiện thị tên của Tại Tuấn ——

“Hi~ Anh hai đẹp trai! Thế nào, tất cả đều thuận lợi chứ?”

“Em dự định cùng anh ta cả đời sao?” Tôi nắm trọn lấy chiếc chìa khóa xe vào trong tay.

“Cái này hả... Hì hì, nếu như có thể vậy thì tất nhiên là cực tốt rồi! Tại sao anh lại hỏi như vậy?”

“Nếu như em muốn cùng anh ta cả đời, chúng ta sẽ phải lừa anh ta cả đời, mấy ngày nay anh rốt cuộc cũng nhìn ra và hiểu rồi —— Anh ta là một người rất thông minh, mà khẩu vị của em lúc này thực sự quá nặng rồi đấy.”

Tôi có thể cảm thấy vẻ mặt thất vọng vì phải chịu giáo dục của Kim Tại Tuấn ở đầu dây bên kia:

“Anh hai~ Em biết anh ấy vô cùng lợi hại, nhưng anh biết một điểm kia chưa?”

Tôi nhú mày, không kiên nhẫn mà truy hỏi:

“Một điểm kia?”

“Hai anh em chúng ta có vẻ ngoài vô cùng đẹp đó nha! Anh biết bộ dạng anh ấy chủ động mời em uống trà chiều man đến mức nào không?!”

“Tự phụ quá đấy.” Tôi đùa giỡn mà cười một cái, ngồi vào trong xe riêng của Duẫn Hạo rồi cắm chìa khóa vào, đột nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng — “Được rồi, anh hỏi em, em còn biết điều gì khác về Thẩm Xương Mân không?”

“Anh muốn nghe lời nói thật~ hay là ——”

Tôi nhếch mép một cách lạnh lùng:

“Kim Tại Tuấn, em nói rõ tình hình của bản thân cho anh.”

“Nói thật là... em thực sự không biết rõ, chỉ là lúc ở bên cạnh Duẫn Hạo, anh ấy đều giao việc cho Thẩm Xương Mân làm.”

“Anh ta có liên lạc với em không?”

“Ai? Thẩm Xương Mân? Anh ta với em liên lạc làm cái gì?”

Sau khi trầm tư được một lúc, tôi lại mở miệng:

“Được rồi, có việc sẽ liên lạc.”

Không yên lòng mà lái xe, chung quy vẫn cảm thấy Thẩm Xương Mân chỉ đơn thuần muốn tiếp xúc với tôi, nhưng những điều này cùng chuyện Kim Tại Trung sống vất vưởng ở phố Wall năm năm trước kia có liên quan gì?

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy mọi chuyện không thể tiếp tục kéo dài thêm một lần nữa, gọi điện thoại cho Thẩm Xương Mân, sau hai hồi chuông rưỡi, thanh âm gần sát thập phần chuyên nghiệp của Xương Mân vang lên bên tai, tôi lo ngại Trịnh Duẫn Hạo có thể còn đang ở bên cạnh anh ta, nói lòng vòng:

“Sợ làm phiền anh ấy nghỉ ngơi, cho nên gọi điện thoại cho anh, anh ấy có khỏe không?”

“Chúng tôi đã lái xe đến Duyệt Phong các rồi, giám đốc Trịnh đã nghỉ ngơi, cảm ơn đã quan tâm.”

Tôi một tay mở xe Trịnh Duẫn Hạo, cười ra tiếng:

“Anh nhất định phải nhấn mạnh là hai người lái xe quay về sao? Anh cũng thật là đáng yêu!”

Anh ta trầm mặc một lúc lâu, tiếp tục nói:

“Anh đang ở trên đường sao, tôi có thể đi tìm anh không?”

“Được.” Cũng hợp ý tôi.

“... Tôi lập tức đến khu chung cư của anh.”

(1) Mi tâm: Chỗ giữa hai đầu lông mày.

(2) Đoạn này thật ra chính xác là: “Vì để hấn quay về dưỡng bệnh, hấn sẽ không cảm thấy sắp xếp không ổn với tôi,” nhưng ta thấy kì kì nên quyết định đổi. Ai thấy ta sai thì nói nhé:D

6. Chương 6

Lúc Thẩm Xương Mân đi đến khu chung cư của tôi thì đã chín giờ rưỡi tối, tôi cố ý khép hờ cửa, chờ sau khi anh ta bước vào gian phòng thì lập tức từ đằng sau màn hình máy vi tính mà ngẩng đầu lên, mỉm cười với anh ta:

“Ngồi đi.”

Anh ta đóng cửa lại, vẫn là đôi môi vô tình, vẻ mặt lãnh đạm, nhưng tôi đánh cược rằng trong lòng anh ta lại đang bất ổn, tôi đánh cược.

Cho dù là như vậy, anh ta vẫn giống như lần đầu tiên mà nhìn thẳng vào tôi:

“Tại sao anh khẳng định tôi sẽ không đem chân tướng nói cho giám đốc Trịnh?”

“Anh tới tìm tôi không phải là vì muốn nói cho tôi biết tại sao ư?” Tôi nhìn trong mắt anh ta lộ ra vẻ gay gắt, hòa hoãn nói, “Xương Mân, anh và tôi không phải kẻ địch, đây chính là trực giác của tôi đối với anh.”

Lãnh ý trong mắt anh ta có chút thu lại:

“Anh cảm nhận được sao? Lúc đầu tôi tưởng là trùng hợp, tôi đã thấy em trai của anh, khuôn mặt giống nhau nhưng chỉ có anh cho tôi cảm giác năm đó. Loại cảm giác này so với việc sau khi xem kết quả điều tra còn muốn đáng tin hơn.”

Nổi xúc động cùng sự quyến luyến trong mắt anh ta, là hướng về tôi, vô cùng bất ngờ...

“Có lẽ anh không nhớ rõ vụ ẩu đả năm năm trước ở bến tàu A nơi phố Wall, nhưng mạng của tôi đã được kéo dài từ khi đó, bởi vì anh... đã từng cứu mạng tôi.”

Anh ta tiếp thu ánh mắt kinh hãi của tôi, con ngươi đột nhiên tối lại, “Giám đốc Trịnh vẫn rất tín nhiệm tôi, tôi lại muốn giúp anh giấu diếm với ngài ấy, chuyện này là điều ngài ấy chán ghét nhất...”

“Ha... Chúng ta không giấu được bao lâu đâu,” Tôi thả lỏng, dựa trên ghế sofa, nhìn ánh mắt vô cùng kinh ngạc của anh ta mà cười nhạt nói, “—— Chờ tôi tranh thủ giành thêm vài tờ đơn lớn từ chỗ của Duẩn Hạo, nhận được cổ phần đáng kể của công ty này, lúc đó anh cứ bán tôi đi rồi tiếp tục làm người tài giỏi trung thành nhất của hắn là được!” Lúc này đổi lại, anh ta kinh hãi nhìn tôi.

“Xương Mân —— ít nhất hãy cho tôi thời gian để thể lực của tôi ngang hàng với anh ta.”

Thẩm Xương Mân không ngừng lắc đầu:

“Tôi biết anh muốn giúp tôi thoát khỏi cảm giác tội lỗi! Nhưng anh nói rất không thực tế, ngài ấy là người thừa kế của Thiên Tác, chờ đến ngày ngài ấy tiếp nhận, anh sẽ vĩnh viễn cũng không thể có thể lực ngang hàng cùng ngài ấy... Anh sẽ bị ngài ấy chinh đến chết!”

Tôi nhìn Thẩm Xương Mân lộ ra vẻ khẩn trương hiếm thấy, chẳng lẽ Trịnh Duẩn Hạo thực sự phát động bản tính tàn nhẫn một cách đầy khủng bố như vậy với kẻ lừa dối mình sao?

Tôi nhún nhún vai, không tính toán bất cứ kết quả gì.

“Tôi hiểu rồi, anh thực sự không sợ...” Thanh âm của anh ta có chút run —— “Anh vì tình cảm anh em mà làm thế thân, anh vì một người không quen biết như tôi mà xoa dịu cảm giác tội lỗi, anh không phải không hiểu tác phong của anh ấy, anh thực sự không sợ, anh thực sự không sợ sao? ...”

Tôi đưa mắt sang một bên, im lặng không lên tiếng, anh ta lại kích động nói ——

“Anh nhất định sẽ chết, những người khác đều có thể toàn vẹn không tổn hại gì, miễn là tất cả đều do anh gánh chịu? Kim Tại Trung, anh thực sự rất ——”

“Tôi không hề vĩ đại, tôi chỉ hiểu rõ sự việc đã đến tình cảnh nào và phải làm chuyện gì, cân nhắc tiếp thì cho rằng các anh chưa đến mức phải cùng làm bia đỡ đạn với tôi mà thôi! Hơn nữa cái kẻ tên Trịnh Duẩn Hạo này...” Tôi hơi ngẩng mặt lên, ánh mắt giống như đi xuyên được qua vách tường, thấy được một nơi rất xa, “—— dường như đáng để em trai tôi thích...”

Tiến vào ngôi kể thứ ba:

Ngày đầu tiên sau khi hẹn hò, Kim Tại Trung bị một chiếc Ferrari màu đỏ che khuất tầm nhìn ở cửa công ty, lại đột nhiên bị hù dọa bởi một cô gái đứng ngay trước mắt mình rồi đưa chìa khóa xe cho, chiếc xe siêu giá trị hàng giới hạn này mà so với chiếc xe Buick tinh xảo của giám đốc khu vực thì khỏi nói, vì thế mức công trạng hàng tháng của Kim Tại Trung bị trả thù bằng cách tăng thêm trăm vạn.

Sau khi nghe xong chuyện này, Trịnh Duẩn Hạo từ trong điện thoại phát ra tiếng cười êm tai:

“Ông ta không sợ ưu khuyết điểm của em sẽ có ngày đoạt lấy cái ghế của ông ta sao? Công trạng cao như vậy mà để em làm, là muốn em không làm được rồi mượn cớ ép em từ chức đúng không?”

“Thì ra anh cũng biết!” Kim Tại Trung thiếu chút nữa đã quăng cho hắn một ánh mắt khinh thường.

“Vậy là đạt được mục đích của anh rồi.” Duẩn Hạo cười nói.

“Mục đích gì? Giáng em xuống thành công nhân viên cấp thấp sao?” Thanh âm của Kim Tại Trung lúc này không hề che đậy sự bèn nhọn cùng không vui.

Duẩn hạo cười không nói gì, một lúc sau mới lên tiếng:

“Em cũng không định tặng anh chút kinh hỉ nào đó sao?”

“Ha ha... Hãy chờ xem.” Cậu cười, nhấp một ngụm cappuccino mà Akanishi đưa tới, “Đúng rồi, cảm ơn anh đã tặng em hai thứ.”

“Hai thứ?”

“Xe hơi và mỹ nữ.”

“Ha ha... Em cũng hãy chờ xem.”

Ngày thứ hai.

Kim Tại Trung nhìn chiếc xe Porsche màu rượu sâm banh trước cửa công ty kia thì lắc đầu đầy bất đắc dĩ, chỉ là giữa sự bất đắc dĩ lộ ra chút hứng thú không thể che đậy. Lại nhìn nhìn chiếc chìa khóa mà một ông già đưa cho mình, Kim Tại Trung phụt cười ra tiếng.

Trịnh Duẩn Hạo bên này thì vô cùng vui vẻ ——

Bởi vì Trịnh Duẩn Hạo đã được xem như là người thừa kế tại Thiên Tác, vừa là giám đốc bộ phận thiết kế kiêm nhân sự, còn giám sát cả bộ phận nghiệp vụ của một vài chi nhánh nhỏ, toàn bộ thoạt nhìn giống như một vị vua nhất định phải nắm được trận thế, nhận được sự chú ý hơn bao giờ hết.

“Cho tôi một cốc café đen starbucks, nửa cốc.” Hắn nói với Thẩm Xương Mân đang ngồi ở ghế lái rồi bước ra khỏi xe.

Một thân âu phục tối màu, sơ mi tím cộng thêm chiếc cà vạt hoa quý màu rượu sâm banh, mái tóc ngắn tựa như minh tinh anh tuấn, âu phục gọn gàng được thiết kế bởi chuyên gia nổi tiếng tôn lên vóc người thon dài.

Thẩm Xương Mân vừa rời đi, một cô bé cách xa chỗ Duẩn Hạo hai mét bị bảo vệ trị an ngăn cản.

“Chú! Chú! Con phải đưa hoa tới cho chú!” Cô bé vội vàng nói với bảo vệ trị an.

Trịnh Duẩn Hạo cũng không chú ý đến cảnh sắc bên này mà bắt đầu bước đi.

“Chú Trịnh! Chú Trịnh chú đừng đi —— Có người họ Kim bảo con đem hoa tặng cho chú!”

Cước bộ của Trịnh Duẩn Hạo ngừng lại, quay đầu nhìn về hướng bên này.

Hai người bảo vệ trị an lập tức sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Trong tay cô bé ôm một bó hoa hồng thật to, đang hướng về phía hắn mà vẫy tay kêu loạn. Trịnh Duẩn Hạo không hề nghi ngờ hai chữ ‘họ Kim’ vừa mới nghe được, mỉm cười bước tới.

“Nhóc con, là ai bảo nhóc đưa tới vậy?” Hắn bảo nhân viên bảo vệ trị an lui ra, khom lưng hòa nhã mỉm cười với cô bé, thật phúc hắc.

Cô bé chớp chớp mắt, ‘chú’ này đẹp trai quá đi à... lại lắc lắc đầu, đem ‘nhiệm vụ’ đầy gian khổ đưa cho chú:

“Anh ấy họ Kim, anh ấy nói chú trên đời này chỉ biết một người họ Kim mà thôi, cho nên anh ấy không sợ chú không biết là ai.”

“Cảm ơn nhóc nhé, vậy nhóc làm sao biết người đó là chú vậy?”

“Anh ấy nói người cao nhất, đẹp trai nhất chính là chú Trịnh.” Cô bé nhe răng cười với Duẩn Hạo.

“Ha ha, cậu ấy bảo nhóc trả lời như vậy sao?” Duẩn Hạo cười, đôi mắt cong lên, mê người đến mức khiến cô bé không chịu chớp mắt, lập tức giống như gặp ma mà gật đầu lia lịa.

“Cảm ơn nhóc con.” Hấn xoa xoa đầu cô bé, rồi đứng thẳng người dậy.

“Chú Trịnh.”

“Hử?” Bị người gọi là chú, cảm giác rất không thoải mái, từ đôi lông mày đang hơi nhíu lại của Duẩn Hạo là có thể nhìn ra.

“Là anh kia bảo con gọi chú là chú...” Thật ra chú chẳng già chút nào hết á ><>

Duẩn Hạo mỉm cười với cô bé, nói rằng:

“Nhóc ngoan, đây là tiền tiêu vặt, cho nhóc đấy, anh phải đi làm việc rồi, bái bai.”

“Bái bai anh!” Cô bé vô cùng vui vẻ mà vẫy vẫy bàn tay đang cầm tờ tiền đỏ.

Trịnh Duẩn Hạo đi vào công ty, liền phát hiện ra âm mưu của một người nào đó —— Mọi người trong toàn công ty bắt đầu thảo luận về bó hoa trong tay hấn ——

“Oa... Một bó hoa hồng lớn như thế, là ai tặng vậy nhỉ? Quá rõ ràng rồi...”

“Bất thường thật! Làm gì có đứa con gái nào tặng hoa cho đàn ông chứ! Chắc chắn là giám đốc Trịnh coi trọng ai đó trong công ty của chúng ta rồi, hấn là đang chuẩn bị tỏ tình ngay trước mặt bàn dân thiên hạ đấy!”

“Sao tốt số vậy?! Có giám đốc Trịnh tạo thế lực thì quá may mắn~ Tương đương với việc trở thành bà chủ tương lai của Thiên Tác đấy!”

“Câu này cô phải nói nhỏ một chút! Công ty của chúng ta rõ ràng còn có người thừa kế thứ hai, nghe thấy được là không tốt... không tốt...”

“Không phải nó đã sớm kết thúc rồi sao?”

“Xuyt xuyt xuyt! Giám đốc Trịnh sắp tới rồi...”

Mọi người lập tức chôn đầu xuống, nhưng vẫn có vài tiếng lầm bầm vang lên:

“Nhìn tám lưng dày rộng của anh ấy kìa! Khiến người ta không khỏi kẹp chặt cúc hoa...”

“Phụt! ...” Một người đồng nghiệp nữ cùng phun nước, Trịnh Duẩn Hạo đi ngang qua, gật đầu cười với những người đó một cái.

“Nhìn kìa... Bộ dạng bước đi của anh ấy giống như thần vậy...”

7. Chương 7

Không có Thảm Xương Mân yểm trợ, việc Duẩn Hạo mang theo bó hoa hồng vào công ty lập tức dấy lên một làn sóng không nhỏ, lúc bước qua tiền sảnh thì bị thư kí Mễ Tuyết nhi nhìn thấy, trái tim cũng vỡ tan, không chỉ riêng cô, mà tập đoàn nữ công nhân viên chức ngày hôm nay đều đã thất tình.

Mễ Tuyết nhi ngoan cường đi đằng sau Duẩn Hạo rồi bước vào trong, cẩn thận hỏi:

“Anh có muốn em giúp anh tìm một bình cắm hoa không?”

“Cứ đặt ở đây đi.”

Hấn đặt bó hoa lên bàn làm việc, nói lỏng cà vạt.

Mễ Tuyết nhi lại cảm thấy thương tâm, chẳng lẽ anh còn không nỡ cầm bó hoa hồng đang chiếm lấy một phần tư cái bàn ra sao!?...

Trịnh Duẩn Hạo chỉ chỉ chiếc điện thoại đã vang được nửa ngày ở tiền sảnh, lịch thiệp nhắc nhở:

“Điện thoại hư rồi à? Sao kêu không ngừng vậy.”

“A! Là em không nghe thấy, xin lỗi!” Mễ Tuyết nhi chạy ra ngoài.

Trịnh Duẩn Hạo nhìn bó hoa hồng đỏ thắm động lòng người mà cười một tiếng, điện thoại cố định vang lên, Mễ Tuyết nhi liền chuyển cuộc gọi vào trong ——

“Xin chào.”

“Xin chào Trịnh tổng, tôi là viên chức của HMP, muốn giới thiệu cho ngài một chút về sản phẩm phần ăn của chúng tôi.” Tất nhiên là thanh âm của Kim Tại Trung.

Duẩn Hạo ngoài ý muốn mà nhú mày, sao người này biết máy phụ trong bộ phận của mình?

Trong miệng lại giả vờ phối hợp nói:

“Cậu tới chào hàng? Lạ thật, loại cuộc gọi này đều có thể bị Mễ Tuyết nhi chặn lại, sao có thể nối máy vào được chứ?”

Tiếng cười khê đầy khoái trá của đối phương ma sát màng tai của Duẩn Hạo, cuối cùng cũng tự mình nói ra:

“Thế nào? Nhận được hoa nên cảm động đến chết rồi à!”

“Anh tự mình cầm vào công ty, em cố tình khiến anh đánh mất uy nghiêm trước mặt mọi người đúng không?”

Ngoài miệng là chất vấn, nhưng Duẩn Hạo lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, vừa nãy hắn mới nhắc đến tên của Mễ Tuyết nhi, cho nên Mễ Tuyết nhi vội vàng chạy tới, lại bị khuôn mặt tươi cười đầy mỹ lệ kia tổn thương thêm một lần nữa...

Mễ Tuyết nhi đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng tiêu sái của Duẩn Hạo đang dựa vào bàn làm việc mà cùng ‘người phụ nữ’ ti tiện đột nhiên rớt xuống kia liếc mắt đưa tình ——

“Cái gì? Ha ha... Em đừng quá nghịch ngợm như vậy chứ.” Trần ngập sự sùng nịch.

“Em không muốn chiếc Ferrari kia sao?” Trời ơi Ferrari!

“Tùy em, anh cũng cảm thấy chiếc Porsche màu sâm banh rất hợp với em.” Mễ Tuyết nhi ngắt xiu...

“Anh hết việc để làm rồi, buổi tối tới tìm anh đi, anh sẽ cho em một sự kinh ngạc vui mừng.” Còn có sự kinh ngạc vui mừng hơn cả Porsche sao? ...Sùi bọt mép...

Thẩm Xương Mân cầm ly café trong tay, lúc bước vào thì nhìn thấy Mễ Tuyết nhi đang dựa vào tường đầy quái dị, liền giống như Duẩn Hạo mà chỉ chỉ vào tiền sảnh:

“Mễ Tuyết nhi, có điện thoại kìa.”

“...Em đi liền đây, hu hu...” Chùi nước mắt.

Trịnh Duẩn Hạo xoay người cúp điện thoại, nhận lấy ly café rồi nói với Xương Mân:

“Lần trước cậu nói Tại Tuấn đổi tên?”

Thẩm Xương Mân vừa bước vào cửa liền chú ý đến bó hoa hồng đầy khoa trương kia, vùng xung quanh lông mày trong nháy mắt khê giạt một cái, Trịnh Duẩn Hạo nhìn Thẩm Xương Mân, anh vội vàng hoàn hồn mà gật đầu:

“Đúng vậy, đổi thành Kim Tại Trung.”

“Kim Tại Trung? Kim Tại Trung à...” Hắn giống như đăm chiêu mà đọc hai lần.

Xương Mân thấy hắn nhú mày, lập tức bổ sung:

“Trước đây anh ta có đến cơ quan thẩm quyền đăng ký đổi tên, nhưng đối với công việc hiện giờ vẫn chưa có xác nhận lại, cho nên những người trong công ty vẫn tưởng rằng anh ta tên Kim Tại Trung, bất quá lúc ký hợp đồng vẫn phải dùng Kim Tại Tuấn – tên khai sinh của anh ta.”

“Thì ra là như vậy.” Trịnh Duẫn Hạo nhìn bó hoa hồng, cười nói, “Xem ra tôi thực sự đã quá đa nghi rồi, hồi xưa cậu ấy nghịch phá kinh hồn, nhưng chưa bao giờ tôi thấy cậu ấy biết chảnh người khác như vậy, thực sự còn thú vị hơn so với trước đây.”

“Ly café của anh sắp lạnh rồi...” Thẩm Xương Mân rử mắt nói.

“Biết rồi, cậu làm việc đi.” Hần mở laptop lên, lại gọi Xương Mân lại, “Lát nữa cậu giúp tôi nghiên cứu xem rốt cuộc hương liệu thần bí đầy quái lạ của Mexico là cái gì, tôi không tin rằng mình không chinh phục được nó.”

“Vâng, tôi xin cáo lui trước.” Xương Mân khom lưng nói, trên mặt phủ đầy tâm sự.

Buổi tối khi Kim Tại Trung lái chiếc Porsche đến bãi đỗ xe chuyên dụng của Thiên Tác, Mễ Tuyết nhi đã sớm núp ở chỗ tối chờ đợi người phụ nữ ti tiện bên trong chiếc Porsche lóng lánh xuất hiện, lúc Kim Tại Trung mở cửa xe đi ra, Mễ Tuyết nhi lập tức như bị giết chết trong vòng một giây...

À tiện nhân kia... Vậy mà!... Vậy mà... Vậy mà còn có một người tài xế đẹp trai như thế sao!? Hay là không phải tài xế, mà là anh trai? Một người đẹp trai có tiền có quyền giống như giám đốc Trịnh sao? Đôi mắt của Mễ Tuyết nhi biến thành tâm hình...

Kim Tại Trung nhìn đồng hồ đeo tay, dựa vào cửa xe. Mễ Tuyết nhi cười cười bước đến, cậu vì thể diện mà cười lại với cô, nụ cười thanh lịch phong độ đó lập tức dễ dàng đánh tan tòa thành nhỏ của Mễ Tuyết nhi.

“Chào anh.” Mễ Tuyết nhi không ngừng phóng điện về phía mỹ nam hiếm có mang theo một chút tà khí kia.

A, nhân viên của Thiên Tác rất đầy sức sống nhỉ...

Kim Tại Trung cười trong lòng, nhàn nhạt nói:

“Hi.” Ánh nhìn ấm áp, khéo miệng khê cong, Mễ Tuyết nhi lập tức biến thành một bãi nước xuân.

“Anh đang chờ bạn tới sao? Nhìn anh trông có chút lạ mặt.”

Cô dịu dàng nói.

“Anh ta tới rồi.” Kim Tại Trung dùng cầm chỉ về một bên, Mễ Tuyết nhi cảnh xuân đầy mặt quay đầu lại, khuôn mặt lập tức trở nên tê liệt...

Trịnh Duẫn Hạo cầm áo khoác âu phục vẫy tay về phía bọn họ, Mễ Tuyết nhi nhìn Kim Tại Trung, lại nhìn cấp trên, hóa đá...

8. Chương 8

Thời điểm giữa lúc nghỉ trưa của trưa ngày hôm nay ——

Kim Tại Trung gọi tất cả món ăn cùng điểm tâm của nhà hàng Kim Hồ đến văn phòng, Akanishi Jin sau khi được mời vào liền lộ ra vẻ mặt vui sướng không gì sánh được.

Kim Tại Trung dứt khoát gấp món ăn cho nó rồi nói:

“Anh muốn biết phải làm sao để tán tỉnh giữa đàn ông với đàn ông?”

“Phụt!” Akanishi phun nửa miếng sandwich ra, chớp mắt nhìn Tại Trung đầy tình quái, “Anh... thông suốt rồi sao?”

“Anh không thể không lên con tàu cướp biển này, được chưa?” Kim Tại trung cắn một miếng dưa, nhú mồm chê quá ngấy, đẩy cho Akanishi, “Làm sao em lại chung sống với Daniel được?”

Akanishi cười khở:

“Không phải như vậy...”

Kim Tại Trung giống như tìm thấy chiếc máy tính mà nói:

“Để anh tính xem bữa cơm này tổng cộng bao nhiêu tiền.”

Akanishi nhảy vọt lên, ngăn bàn tay kia lại:

“Sếp sếp... Em nói liền đây, được không?! —— Em và Daniel... Bọn em sau khi tan ca liền ăn cơm cùng nhau, ăn cơm xong thì giải trí, sau khi giải trí thì đi ngủ, báo cáo hoàn tất!”

Kim Tại Trung rơi vào suy tư.

“Ăn và giải trí thật ra anh đã từng làm rồi...”

Đôi mắt của Akanishi chợt lấp lánh đầy sao:

“Dou xi dai (sao lại như vậy)?? JeJung-san1, ý của anh là đối phương đã ăn anh ở trên giường rồi sao?! Thật hay giả vậy! Đó là Trịnh Duẫn Hạo – người mà nghe đồn rất thân với anh trong công ty sao? Em thấy anh ta rất dịu dàng với anh, không nghĩ rằng lại cường như vậy! JeJung-san, mặc dù anh trông rất giống mỹ thụ, nhưng trong lòng em anh vẫn luôn rất cường, rất có khả năng tiềm tàng làm công! Bất quá cũng tốt, dù sao vẫn phải có người có thể kiềm hãm được anh, không ngờ lại đến sớm thật đấy...”

Tại Trung cau mày nghe Akanishi lải nhải một đống ngôn ngữ mà mình không thích nghe, cuối cùng —— hết muốn ăn.

“Akanishi, nếu như anh nói anh không thích Trịnh Duẫn Hạo cũng không thích đàn ông, mà là thay người khác chung sống cùng Trịnh Duẫn Hạo —— Anh nói đến đây em hiểu chưa?”

Akanishi mù tịt lắc đầu, miếng bánh bao dưa ở trong tay dường như đã cứng lại.

Cậu cũng không rõ khi nói ra câu đó thì trong lòng có cảm giác gì:

“Anh ta là người yêu của em trai anh – Kim Tại Tuấn, không phải anh.”

“Nan dei yo (không phải chứ)?!” Akanishi ôm ngực đề phòng cơ tim tắc nghẽn.

“Anh phải đóng giả đến khi Tại Tuấn quay lại, trợ lý của Trịnh Duẫn Hạo đã điều tra ra được nội tình của anh, xem như anh tốt mệnh, người đó không dự định vạch trần anh.” Kim Tại Trung nhìn đáy của ly café, trong lòng đột nhiên có điểm khó chịu không nói nên lời, “Không muốn bị anh ta biết anh chỉ là một thể thân.” Lại cười cười với Akanishi đang ngây ngẩn, “Bằng không sẽ bị anh ta chính chết, ha ha! Thế nào? Cho phép anh học hỏi kinh nghiệm từ chỗ em nhé.”

Ánh mắt của Akanishi trở nên nghiêm túc, vỗ vỗ vai cậu:

“Sếp, em biết rồi, anh muốn diễn thật hoàn hảo trước mắt Trịnh Duẫn Hạo, giống như đang thực sự yêu đúng không? Em sẽ giúp anh!”

Cậu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cậu có rất nhiều vấn đề khó khăn muốn hỏi! ——

“Đôi khi anh ta lại đột nhiên rất nhiệt tình, anh phải phản ứng làm sao đây?”

“Tất nhiên là đáp lại anh ta rồi sếp! Anh không thể mỗi lần đều làm trò dục cự hoàn nghênh2 được đâu!”

“Anh có năng lực khiến người ta ảo giác rằng mình đang dục cự hoàn nghênh à? Rõ ràng rất thẳng thắn mà cự tuyệt.”

Một người nào đó mang theo khuôn mặt chính trực cùng giọng điệu không sợ hãi mà nhìn về mặt như nuốt phải trứng khủng long của Akanishi Jin.

“Anh ta không phát điên lên với anh sao?”

“Phát rồi, cho nên anh nhất định phải hi sinh nhan sắc? Không có biện pháp khác?”

Tại Trung nhìn Akanishi đầy quái dị, Akanishi nhìn Tại Trung đầy quái dị, bị kịch rồi...

“Sếp, sau này anh phải đáp lại anh ta mới được, chẳng qua chỉ là một cái hôn thôi mà! Muốn vượt qua yên ổn thì phải buông thả bản thân, quên đi bản thân là ai, trong lòng lẩm nhẩm ‘Mình là Kim Tại Tuấn, mình yêu Trịnh Duẫn Hạo’. Anh không phải có sở trường triển khai thể tấn công quan tâm chăm sóc đầy ái muội với người khác để mua chuộc lòng người sao? Em thấy anh cũng rất tuyệt vời, lần nào cũng thành công cả, nhất định có thể dùng trên người anh ta được.”

Quả thực, ở trong công ty, cậu rõ ràng là người khôn khéo nhất.

Kim Tại Trung suy nghĩ lời của Akanishi Jin, ngón tay khẽ vuốt lên môi, sau ba phút, Akanishi nhìn thấy nụ cười nham hiểm mà nó quen thuộc —— Sếp thông suốt rồi

~Quay về hiện tại, Mễ Tuyết nhi gây vướng bận đã đau lòng mà rời đi, Trịnh Duẫn Hạo vòng qua người cậu rồi mở cửa xe sau ra, Kim JaeJoong kéo lấy tay hắn rồi khẽ hôn lên đôi môi của đối phương trong tình trạng mờ mịt, cười đầy nhu tình mà đưa tay tháo cả vạt của đối phương ra, nói:

“Em thích dạng đàn ông mở hai cúc áo.” Nói xong, xương quai xanh cùng nước da màu lúa mạch đầy mê người của Trịnh Duẫn Hạo phơi bày ngay trước mắt.

Duẫn Hạo im lặng nhìn cậu, vẻ mặt nghi hoặc hỏi:

“Em giết người?”

“... Cút đi.” Tại Trung đột nhiên đẩy Duẫn Hạo ra rồi xoay người ngồi vào trong xe, đối phương cũng kéo cửa ngồi vào ghế sau rồi cười nói ——

“Thực sự không phạm tội à? Hay người vẫn chưa chết? Cần anh giải quyết dùm?” Phía sau tiếp tục nhìn qua kính chiếu hậu mà trêu chọc, Kim Tại Trung đạp chân ga, vô cùng kinh diễm mà liếc mắt nhìn về phía Trịnh Duẫn Hạo qua kính chiếu hậu, cười nham hiểm ——

“Sắp chết rồi, đang ngồi phía sau em đây.”

Trịnh Duẫn Hạo sau khi cười ồm lên thì đưa một hộp quà màu đỏ cho người nào đó đang lái xe.

Kim Tại Trung chăm chú nhìn:

“Mất vài trăm vạn?”

“Vài trăm vạn cũng không mua được, bản cuối cùng đây —— Voi nhỏ của em.” Trịnh Duẫn Hạo mở hộp ra, ánh sáng vàng rực bên trong đã khiến người khác hết sức lo sợ rồi.

“Làm em sợ giết cả mình!” Tiếp nhận chú voi nhỏ thuộc về Kim Tại Tuấn, Kim Tại Trung thở dài rồi tiếp tục nói, “Đây cũng không phải voi nhỏ của em, huống hồ voi của em không nhỏ như vậy.”

Duẫn Hạo cười, ngã vào chỗ ngồi:

“Thật hoài niệm! Về mặt hoan hô nhảy nhót khi em nhìn thấy các loại vật phẩm sưu tầm của voi nhỏ... Người như em tâm tình thực khó hiểu.”

Vừa giương mắt lên, Kim Tại Trung đã đưa một chiếc vòng tay bạc tới ——

“Vòng tay? Cho anh?”

“Thứ em yêu nhất là vòng tay thập tự giá, tiện thể nói luôn cho anh biết rằng thứ này cũng là vật sưu tầm dùng vài trăm vạn cũng không mua được.”

Duẫn Hạo đeo vào cổ tay bên trái, ngẩng đầu hỏi:

“Chúng ta đi ăn chỗ nào đây?”

“Về nhà ăn.”

“... Em muốn anh chết đói sao?”

“Em làm cơm rồi.” Kim Tại Trung có chút khấn trường mà nhìn người sau kính chiếu hậu, vừa mới nhớ ra rằng Kim Tại Tuấn ngay cả bột mì cùng đường ăn cũng không phân biệt được, “Sao vậy, anh ghét à?”

“Em muốn đầu độc anh đến chết sao?”

“Vậy chúng ta đi ăn đồ Mexico nhé?”

Trịnh Duẫn Hạo trầm mặc hai giây:

“Nhà em còn ở rất xa đúng không? Lái nhanh lên một chút...” Chưa kịp nói xong, điện thoại di động của Kim Tại Trung đã vang lên, sau khi tan tằm cậu sẽ điều chỉnh tiếng chuông thêm to để tránh khỏi sai sót với những khách hàng quan trọng — Nhưng cuộc gọi lúc này lại khiến người khác phát điên, Kim Tại Trung tiếp điện thoại của lão địch thủ Lý Hạ, chưa nói được hai câu liền đáp ứng, ném điện thoại di động ra đằng sau kính chiếu hậu —

Ngón tay của Trịnh Duẫn Hạo ấn vào huyết thái dương, giống như bá vương mà chờ cậu giải thích, Kim Tại Trung thở dài xoay vô lăng:

“Cấp trên vì xoa dịu quan hệ cứng nhắc của vài bộ phận nghiệp vụ nên đã bao trọn ‘Hoa Yến’ rồi cho mọi người vui chơi, tên tao hóa Lý Hạ kia nhất định muốn gọi vài khách hàng lớn làm ông chủ ngành IT đến để khoe khoang, hy vọng Akanishi Jin đừng bị hấn kích động mà làm chuyện ngu ngốc gì đó...” Kim Tại Trung đột nhiên ý thức được bản thân đang bất tri bất giác mà nói ra rất nhiều chuyện vụn vặt trong công việc, hổng hồ bây giờ cậu đã sắp lỡ hẹn, “Nếu không — em đưa anh về trước nhé?”

“Quay về rất buồn chán.” Thanh âm rất lười biếng, “Bữa tiệc công ty bọn em cho phép mang theo người nhà không?”

“Cái gì?” Kim Tại Trung nhìn con đường phía trước, trực tiếp quay về lại nhìn người đàn ông đang mỉm cười kia, “— Anh muốn đích thân đi chống đỡ cuộc trận cho em sao?”

“Ai bảo hấn quấy rối bữa tối trải đầy ánh nến của anh?” Duẫn Hạo quay đầu nhìn về phía cửa sổ, nhớ tới chuyện phiền muộn — “Đúng rồi, anh sẽ không uống rượu đâu.”

(1) JeJung-san: Ta thấy trong phần Hán Việt nó ghi là “Tại Trung tang”, mà khi ta xem cách đọc của chữ “tang” thì nó chính là “san” nha~ Ta rất hay đọc manga nên biết ngay từ “san” đó là từ người Nhật hay nói kèm sau tên để tỏ ý lịch sự, thế nên ta đành đổi Tại Trung thành JeJung (tên tiếng Nhật) luôn.”³ Bởi vì nếu Tại Trung-san nghe rất bực đúng không nào =]]

(2) Dục cự hoàn nghênh: Nôm na là giả bộ cự tuyệt nhưng trong lòng lại nghênh đón.

9. Chương 9

Karaoke Hoa Yến’ là một trong các chuỗi karaoke nước ngoài được đưa vào hoạt động, hai người Kim Tại Trung cùng Trịnh Duẫn Hạo chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh trầm ổn hòa với màu trắng hoa lệ, sóng vai cùng nhau tiến vào, dọc đường có người chỉ dẫn, sau khi theo người phục vụ vào thang máy, Kim Tại Trung nói với đại nhân vật đằng sau:

“Rượu em cần thay anh.”

“Đủ nghĩa khí,” Trong mắt Duẫn Hạo lộ ra sự hứng thú, “Mặt anh thay em đỡ,” Nhìn số lầu hiển thị trên thang máy, “Trước đây làm sao em đối phó được với loại tình cảnh này?”

Kim Tại Trung cười hừ một tiếng —

“Ngoài mặt thì cười, nhưng bên trong chất đầy âm mưu.” Cửa thang máy mở rộng, cậu bước ra đầu tiên.

Dọc đường sau khi đi ngang qua gian phòng nhỏ của những người thanh niên trẻ tuổi hát karaoke đầy đình tai nhức óc mới thực sự bước vào trong gian phòng lớn thuộc về các tầng lớp trung lưu đang đánh cờ, Kim Tại Trung bước vào trong nháy mắt dẫn tới không ít ánh mắt ngưỡng mộ của mỹ nữ nghiệp vụ cùng tiếng thét chói tai đầy kinh diễm của những mỹ nữ ‘phục vụ quá mức’ ——

“Mau xem xem ai tới kìa! Quang cảnh đẹp nhất của công ty đó!”

“Kim chủ quản mau ngồi bên này đi! Bên này bên này này!”

Lý Hạ cùng vài ông chủ vui vẻ ngồi đánh bài poker, luồng gió của Tại Trung đang nóng, Lý Hạ dập tắt điều thuốc trong miệng rồi cười ầm lên:

“Nhìn xem nhìn xem! Tôi đã nói Kim chủ quản nể mặt tôi chưa? Một cú điện thoại liền tới ngay, ha ha! Đến đây, có muốn tôi giới thiệu vài nhân vật quan trọng cho anh làm quen một chút không?” Lời vừa nói xong, đôi mắt của Lý Hạ liền mở to, dùng sức chớp vài cái, lại chớp thêm vài lần, “Đây... Trịnh, Trịnh tổng?!”

Trịnh Duẫn Hạo trước khi vào phòng đã cau mày, đầu tiên là vì một trận la hét đầy chói tai, thứ hai là vì nơi khói thuốc đầy nguy hại này thực sự nhiều đến mức có thể bắt chước uy lực của đạn sương mù diễn tập, hẳn là người đàn ông tốt không dính vào thuốc rượu, tương lai không lâu sau sẽ được toàn cầu biết đến.

Trong gian phòng đột nhiên trở nên im lặng, khí tràng của Trịnh Duẫn Hạo rõ ràng biến mạnh, khuôn mặt hoa lệ, ngoan cố, trong ánh mắt lộ ra sự nguy hiểm đầy mê hoặc.

“Vương tử đích thực dưới ánh đèn neon...” Đôi mắt của vài cô gái di chuyển khắp nơi trên người của Kim Tại Trung cùng Trịnh Duẫn Hạo, thẳng đến khi người sau kéo lấy bờ vai lộ vẻ gầy yếu của người trước ngồi xuống ghế sofa.

“Kim chủ quản chẳng những đoạt lấy công trạng phong phú nhất từ chỗ Lý chủ quản, ngay cả công trạng của ‘chính người đó’ cũng thân mật khẳng khái, có phải định giữ dài hạn không?”

Cô gái là viên chức vừa tới không bao lâu, hơn nữa uống chút rượu liền không kiềm chế được cổ họng mà nói ra, cảnh tượng cứng lại trong thoáng chốc, Lý Hạ hung hăng ném bài trong tay lên bàn, chỉ vào người mình không biết là ai mà quát:

“Các cô sao không mau hát đi! Ai con mẹ nó vừa nói xằng nói bậy về ông?!”

Các mỹ nữ vội vàng lui về cạnh đầu máy karaoke rồi hát ca khúc của bọn họ, chỉ thỉnh thoảng ‘lơ đãng’ mà nhìn Kim Tại Trung hoặc Trịnh Duẫn Hạo bên cạnh cậu.

Lý Hạ giống như đổi mặt mà cười ha ha ngồi xuống đối diện Kim Tại Trung cùng Trịnh Duẫn Hạo, kéo một ông chủ nhỏ ngành IT đến để làm quen với Trịnh Duẫn Hạo, Trịnh Duẫn Hạo nhìn Kim Tại Trung, Lý Hạ lập tức nhanh tay lẹ mắt mà rót rượu cho hai người.

A! Rượu vang đỏ, đủ mạnh.

Kim Tại Trung mỉm cười uống cạn ly rượu của mình, Lý Hạ đang cùng Duẫn Hạo thao thao bất tuyệt, lại rất tự nhiên mà cầm lấy ly rượu của Duẫn Hạo rồi uống cạn, mặt mũi Lý Hạ đã trắng bệch mà còn phải làm bộ như không thấy gì, điều này khiến cậu thích muốn chết!

Tửu lượng của Kim Tại Trung rất cao, tâm tình khó tránh đã quên phải tiết chế, lúc cầm ly thứ 7, 8 lên thì bị một bàn tay khác ấn trụ, nghênh tiếp đôi mắt đen hơi sâu kia, Duẫn Hạo mỉm cười với sự tùy tính của mình, Kim Tại Trung nhìn khuôn mặt tiêu sái của hắn, lại có chút ngây ngẩn.

Duẫn Hạo nhìn cậu, có chút buồn cười mà đoạt lấy chiếc ly trong tay cậu:

“Không muốn sống nữa sao? Chút nữa ai làm tài xế cho anh đây?”

Lý Hạ nhìn trái nhìn phải, cho rằng Kim JaeJoong chỉ làm tài xế cho Trịnh Duẫn Hạo rồi tiện tay đoạt lấy khách hàng lớn của mình, không phải sao? Trịnh Duẫn Hạo còn chờ tài xế đưa mình về nhà kìa!

“Xì,” Kim Tại Trung lộ vẻ cực kỳ ‘không muốn sống’, đoạt lại ly rượu, “Bằng lái xe của anh để làm gì?”

Lý Hạ cùng vài cấp dưới đứng ở bên cạnh nhìn về phía Trịnh Duẫn Hạo, bộ dạng như đang được xem kịch hay.

Duẩn Hạo không quan tâm tới cậu, vẫn rút điện thoại ra:

“Xương Mân, tới Hoa Yến ở khu phía đông,” Ngần Kim JaeJoong gọi thêm rượu rồi kéo cậu vào trong lòng, tiếp tục nói, “Mua chút canh giải rượu.”

“Phụt! ——” Hai người cấp dưới ở phía sau Lý Hạ nghe xong liền phun ra, tất cả mọi người đều chú ý đến phần quan tâm không bình thường này của Trịnh Duẩn Hạo đối với Kim chủ quản

“Thật là —— Akanishi Jin, cái thằng khốn kia chạy đi đâu rồi?” Kim Tại Trung ngà ngà say, giọng điệu đầy lưu manh, khiến vài nữ nhân viên si mê không ngừng.

“Anh nói xong tôi cũng thấy kỳ lạ nha! Aish! Mọi người có ai nhìn thấy cấp dưới hay theo bên người Kim chủ quản của chúng ta không?” Một chủ quản bộ nghiệp vụ nào đó nhiều chuyện xen vào, kết quả không ai biết được.

Kim Tại Trung luôn cảm giác có chuyện sẽ phát sinh, nhưng không nhìn ra rốt cuộc là ai đang hành động trong vài vị cùng ngành có mặt ở đây, Trịnh Duẩn Hạo vẫn luôn trông coi bên người cậu, cũng giúp đỡ không ít, bàn tay mạnh mẽ ấm áp nắm lấy tay cậu, ngăn cậu tiếp tục đụng vào những thứ rượu cồn tổn hại sức khỏe kia.

Nhìn xung quanh, nhìn bản thân không muốn làm người ngoài cuộc, trong công việc cuộc sống không ngừng suy đoán người khác, bản thân đề phòng người khác, Trịnh Duẩn Hạo... Cảm giác anh ở bên cạnh tôi quả thực không giống với người khác.

Có một giây kia tình cảm vượt qua giới hạn, Kim Tại Trung nhắm mắt hung hăng lắc đầu khuyên răn bản thân, lại nghe thấy Duẩn Hạo thấp giọng hỏi bên tai:

“Tại Tuấn? Em vẫn tốt chứ?”

Đúng vậy, Tại Tuấn, cái yêu cầu thậm chí nhỏ, sự quan tâm che chở tuyệt hảo như vậy thì ra không phải dành cho mình. Rút bàn tay bị nắm lấy ra, dùng bóng lưng đáp lại ánh mắt thăm hỏi của đối phương, Kim Tại Trung đứng dậy cầm micro đi tới trước màn hình, tiếng thét chói tai của các mỹ nữ vang lên lần thứ hai.

“Anh đẹp trai! Anh muốn hát bài gì?” Nữ đồng nghiệp bấm bài kích động hỏi.

“Tùy thôi.” Cậu cười cười đầy ngại ngùng, lại dẫn tới tiếng sột sỏ của vài cô gái, tầm mắt của cậu dưới ánh đèn đèn đưa nhăm thẳng vào người đàn ông giống như vị vua đang ngồi ở chính giữa, “Trịnh Duẩn Hạo, bài hát này tặng anh.”

Kết quả tùy chọn rất không nể mặt của đầu máy karaoke là bài tiếng Quảng Đông của Dương Thiên Hoa, toàn bộ phụ nữ đều tưởng rằng bài này không thuộc về phạm vi phát huy của anh đẹp trai, không khỏi liên tục phàn nàn.

Có người muốn bỏ bài này đi, lại nghe được một giọng nam hơi lộ vẻ tịch mịch cùng rụt rè phát ra từ trong micro:

“Thì ra anh trân trọng em đến thế...” Trong mắt cậu là nụ cười nhạt của Duẩn Hạo, đồng thời là người dẫn đầu tiếng vỗ tay.

Trái tim bỗng trở nên đau đớn, ca từ ít nhiều cũng có chút ứng với tiếng lòng của bản thân:

Muốn tiếp tục giả vờ ngu muội, nhưng lại không chịu nổi sự giày vò

Trong lòng rất ngưỡng mộ những người kia

Mù quáng đến mức không hề nghĩ đến hậu quả

...

Nếu như quay về không có thuốc chữa được cơn đau

Cầm trường đao băng trài để đổi cho em lấy nửa đêm ngon giấc

Sau mười năm hoặc hiện tại mất đi

Dù sao cuối cùng cũng không tìm được nước mắt

Đủ tuyệt tình, em cũng tự đuổi mình ra đi

...

Giống như bức thành lũy rắn chắc nhất

Nhưng thật ra đang dần dần sụp đổ, lần lượt nát tan

Kể vô cùng cố chấp như em cũng không thể tiếp tục chịu đựng

Mỗi ngày đều tỏ ra hạnh phúc, nhưng thật ra luôn có chút không vững tâm

Giá như có thể ngốc đến cùng, nhưng cuối cùng em vẫn là em

Người nào tốt với em, tệ với em

Quá rõ ràng

Muốn tiếp tục giả vờ ngu muội, nhưng lại không chịu nổi sự giày vò

Trong lòng rất ngưỡng mộ những người kia

Mù quáng đến mức không hề nghĩ đến hậu quả...2

Trái tim của Trịnh Duẩn Hạo không ngừng nhộn nhạo, nửa đường thì cười bản thân quá giống với những thiếu nữ ao ước được cảm nhận sự lãng mạn trong tình yêu, nhưng lại không kiềm chế được mà hơi gật đầu cổ vũ người yêu vì mình mà hát thêm lần thứ hai kia, có lẽ là người đã định trước rồi, trong nháy mắt, hắn nhìn thấy đôi mắt đang chăm chú nhìn mình của đối phương nhẹ nhàng dời đi, ánh khúc xạ chiếu ra sự ẩm ướt đầy chân thành trong mắt cậu, một giây đó, Duẩn Hạo đã ngăn người...

Kết thúc một ca khúc, toàn phòng náo động, tiếng vỗ tay hòa cùng với những cái ôm vây quanh ca sĩ, ngay cả người phục vụ đi ngang qua cũng nằm sấp ở cửa mà nhìn vào bên trong.

Nhịp chân của Kim Tại Trung có chút bất ổn, từ trong khe hở của đoàn người đang dần thối lui mà nhìn người nọ vẫn ngồi ở chỗ đó, tầm mắt hướng về phía mình, nhịp tim gia tăng, khuôn mặt bừng đỏ... Cậu có đúng là đã điên rồi không? ...

Trịnh Duẩn Hạo vỗ vỗ ghế bên cạnh, là vị trí giữ cho cậu, không, vị trí của Kim Tại Tuấn.

Kim Tại Trung dưới ánh đèn mỉm cười với hắn, bước tới ——

“Oái!” Không biết ai đụng vào ai, lại không biết ai đẩy ai một cái, cô gái bưng một ly chanh đá hất toàn bộ nước lên mặt Kim Tại Trung.

Từ đầu đến chân đều lạnh ngắt! Kim Tại Trung thầm chửi một tiếng xui xẻo, mặt đỏ tím đập gì gò đó đã bị gội tắt toàn bộ, Duẩn Hạo chạy tới vén tóc cậu ra, cô gái bên cạnh không ngừng xin lỗi, Kim Tại Trung tức giận nhưng không thể hiện ra bên ngoài, Kim Tại Trung ngà ngà say, Kim Tại Trung trên thân ướt đầm, khuôn mặt phủ đầy những giọt nước lóng lánh, làn da luôn sạch sẽ thấu triệt càng thêm non mềm trơn bóng...

Ngay cả nhóm Lý Hạ đang chế giễu cũng có chút ngơ ngẩn, cuối cùng cũng quên cười giỡn.

Trịnh Duẩn Hạo có chút đau lòng, kỳ thực là phần nộ, nhất là giọng nói quái dị thốt ra câu “Sếp, anh lộ chút da...” của cấp dưới thuộc bộ phận của Kim Tại Trung, hắn ẩn nhẫn cơn sóng trào đang bạo phát, ôm lấy khuôn mặt của đối phương, phát hiện cậu hơi run rẩy, không hề phát hiện bản thân vốn lại diễn hợp với vai thương hoa tiếc ngọc như vậy:

“Có lạnh không? Chúng ta về nhà đi, nhé?”

Đám người nghe thấy lập tức bị shock.

Tay của Trịnh Duẩn Hạo nhanh chóng khiến Tại Trung trở nên hỗn loạn lần hai, đầu óc choáng váng, sau khi cậu chính thức ý thức được toàn bộ những điều này không phải do say rượu thì mới gọi tên của người kia ——

“Duẩn Hạo, em nóng lắm...”

(1) Trường đào băng trà: Long Island Iced Tea – Một loại thức uống mùa hè, lần đầu tiên được pha chế bởi Robert Butts, tại quán Oak Inn, ở Long Island, New York vào giữa năm 1970. Long Island Iced Tea được pha chế từ năm thứ rượu là vodka, tequila, gin, rum, triple cộng với cola thêm những viên đá trong veo reo và một lát chanh vàng. Thường thức Long Island Iced Tea là một nghệ thuật. Người ta ngậm nghe vài giây, từ từ nuốt xuống để thông thả thưởng thức cái vị ngọt – cay – đắng – chua thật nồng của nó...

(2) Bài hát này có tên “Đáng Tiếc Em Thuộc Cung Thủy Bình” của Dương Thiên Hoa.

10. Chương 10

Lúc Kim Tại Trung lại bị cơn nóng làm tỉnh thì phát hiện bản thân đã ở trên xe, còn đang dựa trên bờ vai của Duẩn Hạo, được ôm thật chặt, quần áo trên người cũng... không còn?!

“A?” Thanh âm có chút suy yếu, nhìn âu phục phủ lên người mình, “Anh cởi quần áo của em ra rồi sao?”

“Vứt rồi, mặc vào như không mặc ấy, sau này không được mặc áo sơ mi màu nhạt nữa nghe chưa?”

“Ha ha, Trịnh Duẩn Hạo, lúc ghen anh thật sự không hề giống anh.”

“Sau này em không được uống rượu nữa,” Thanh âm bỗng nhiên biến nhỏ, “... Vừa nãy thiếu chút nữa là hù chết anh rồi.”

“Duẩn Hạo...” Thở dốc đầy bất ổn.

“Hửm?”

“Đừng nói lời buồn nôn như vậy với em.” Trái tim của mình muốn nhảy ra ngoài rồi, tại sao sau khi thân thể nghe thấy những lời này liền giống như phát hỏa như vậy...

Vùng xung quanh lông mày của Duẩn Hạo sít chặt lại, không vui vẻ mà nói:

“Em nói anh buồn nôn?!” Đột nhiên cảm thấy cổ Tại Trung nóng nóng, nâng đầu cậu lên rồi quan sát sắc mặt của cậu, “Tại Tuấn... Sao em nóng như vậy? Tại Tuấn? Tại Tuấn, rốt cuộc em đã uống cái gì vậy hả! ...” Nổi lo lắng lộ rõ trên khuôn mặt của Duẩn Hạo, không sót một chút gì.

Thẩm Xương Mân đang lái xe ở đằng trước lên tiếng:

“Trịnh tổng, đưa anh ấy đi đến bệnh viện gần đây không?”

Kim Tại Trung nghe thấy thanh âm của Thẩm Xương Mân, đầu tiên là cả kinh, sự thân thiết giữa cậu và Duẩn Hạo đã bị anh thấy hết toàn bộ rồi sao? ...

“... Em chỉ muốn quay về tắm rửa nghỉ ngơi thôi, sau khi em uống rượu nhiệt độ cơ thể tăng cao là chuyện thường.”

“Xương Mân, quay về Duyệt Phong các, nhanh.” Duẩn Hạo hạ lệnh, Xương Mân tuân mệnh.

Xác nhận Thẩm Xương Mân đã rời đi, Kim Tại Trung nhìn trái nhìn phải, khuôn mặt đỏ bừng lại đứng không vững, cuối cùng bị Trịnh Duẩn Hạo ôm chặt lấy mà hỏi:

“Em cần gì không?”

“Nước đá...” Cậu đẩy hẳn ra, ngã vào sofa, Duẩn Hạo đã đi vào nhà bếp, cậu lại đột nhiên đứng dậy chạy ào vào phòng tắm, kéo cánh cửa thủy tinh của phòng tắm vòi sen ra rồi xối nước vào.

“Tại Tuấn! —— Em làm cái gì vậy?!” Trịnh Duẩn Hạo mang nước đá tới thì phát hiện người đã không còn ở phòng khách, gào lên với người thân trên trần trụi đứng dưới vòi phun đầy băng lạnh, bước lên tắt nước đi rồi cầm khăn tắm gắt gao ôm người đang phát run vào trong lồng ngực.

“Anh ra ngoài trước đi... Để em yên tĩnh một chút.” Kim Tại Trung bị nóng lạnh bất thường khiến cho đầu óc có chút ong ong, Duẩn Hạo lại không hề buông tay, “Ào ——” Dòng nước ấm áp mềm nhẹ phun lên người cậu cùng Duẩn Hạo, toàn bộ quần áo hàng hiệu đáng thương của Duẩn Hạo đều bị ướt, hắt thấp giọng hỏi Tại Trung, “Đỡ hơn chưa?”

Kim Tại Trung ngẩng mặt lên, trên khuôn mặt kiệt ngạo bất tuân ngày trước lộ ra vẻ thâm tình, ngay cả giọt nước cũng giống như nũng nịu mà rơi lên khuôn mặt đẹp của cậu, đôi môi thở ra nhiệt khí đòi được âu yếm...

Kim Tại Trung phát hiện bản thân đã có phản ứng... Nhưng không thể chạm vào người đàn ông trước mặt được, Tại Tuấn... Hắn là người đàn ông mà Tại Tuấn yêu.

Ánh mắt mê man của Tại Trung giống như nai con bị lạc đường, bộ dạng bối rối như vậy rất rung động lòng người... Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy thân thể của mình đang theo sự xúi giục của dòng nước ấm mà dần dần sục sôi...

Từng luồng nhiệt trong đầu Kim JaeJoong chạy qua từng trận, giữa cơn mơ hồ, đôi môi của cậu chậm rãi di chuyển, dán chắc lên một đôi môi khác.

Giữa cơn khuấy đảo, nước vỗ nhẹ lên gò má của bọn họ, khiến trái tim của hai người trở nên thật ấm áp, đôi môi của Duẩn Hạo chậm rãi di chuyển tới yết hầu Tại Trung, vươn đầu lưỡi mềm mại rồi liếm láp, thân thể người sau khẽ run rẩy, gắt gao nắm lấy tóc hắn, phát ra tiếng rên nhẹ say lòng người.

“... Chúng ta làm đi!” Trịnh Duẩn Hạo cởi quần của người mình đang ôm trong lồng ngực, Tại Trung giống như đang chìm đắm trong tình nhiệt của cái hôn, mặc cho hắn một tay ôm một tay cởi thắt lưng, thẳng đến khi tay của Duẩn Hạo chạm đến cặp mông của cậu mới giống như tỉnh giấc mà chống cự đẩy ra ——

“Đừng chạm vào em, ưm... Duẩn Hạo! Em không thể —— A! Đừng tay!” Tôi không thể phát sinh quan hệ cùng anh được...

Trịnh Duẩn Hạo thở dốc chất vấn cậu:

“Tại sao không thể? Em đã mê hoặc anh rồi, còn muốn vỗ vỗ mông rồi rời đi sao?!”

Ngón tay ác ý mà lần tìm dưới bắp đùi, bắt đầu thông thả xoa ấn ven huyết khẩu.

“Dừng lại! ... Em bảo anh dừng lại...” Vì sao lại có cảm giác như vậy?! Thân thể giống như không thuộc về mình mà ngày càng hạ lưu, nghênh hợp với ngón tay múa lượn của Duẩn Hạo, Kim Tại Trung cố gắng kiềm chế bản thân không phát ra tiếng rên, không vận vẹo thân thể.

“Lúc này sao em có thể bảo anh dừng lại được? ... Kẻ gây họa em sắp đốt cháy anh rồi... Hơn nữa —— em bị hạ thuốc C sao?” Ánh mắt khẳng định và kiên định của Duẩn Hạo nhìn chăm chú vào khuôn mặt đỏ hồng của Tại Trung, giây tiếp theo, Tại Trung ôm lấy cổ hắn, dùng đôi môi lửa nóng hung hăng đóng miệng hắn lại, Duẩn Hạo gắt gao ôm lấy thân thể của người đã mất đi lý trí rồi không ngừng chà đạp, hất đẩy cậu vào tường, nhấc một bên bắp đùi của cậu lên rồi hung hăng tiến nhập.

“Ha... A! ... Dừng nhanh như vậy...”

“A Tại Tuấn... Chết tiệt, em chặt quá, anh thiếu chút nữa là tiết con mẹ rồi! ...” Duẩn Hạo ôm lấy eo cậu, Tại Trung dán sát vào lồng ngực hắn mà thở dốc, “Anh có thể nhanh lên một chút không? ... Em vẫn khỏe chứ? Tại Tuấn...”

Khuôn mặt của Kim Tại Trung chôn ở bờ vai hắn, trong miệng tỏ vẻ hung hăng, âm điệu lại mềm yếu:

“Khốn nạn... Dừng vừa hỏi vừa tăng tốc —— A! ...”

Kim Tại Trung mặc một bộ đồ trắng huu nhàn đầy rộng rãi, đứng trước tấm gương trong phòng ngủ của Duẩn Hạo, nhìn nửa ngày rồi chặc một tiếng:

“Áo khoác mũ không hợp với em.” Hai tay cởi vạt áo, lộ ra nửa người trên đầy đẹp đẽ.

Trịnh Duẫn Hạo chứa nụ cười trong đáy mắt mà nằm ở trên giường, cũng lộ ra cơ bụng cơ ngực đầy mê người, ga giường màu rượu sâm banh hoa quý đồng bộ với đồng chăn mền, chiếc giường cực đại đang chờ đợi người thử quần áo tới làm ấm.

“Em nên học anh ngủ nude đi, còn mặc đồ ngủ làm cái gì, nhìn cũng bị anh nhìn qua rồi, chạm cũng chạm qua rồi, làm...” Áo khoác mũ phủ lên mặt hắn, Kim Tại Trung lạnh lùng nói, “Anh an giấc ngàn thu đi.”

“Em mưu sát chồng phải chịu tội gì? Tự mình nói xem.” Duẫn Hạo quấn chăn, đem người đặt ở dưới thân mà nói.

Kim Tại Trung không thèm nghĩ ngợi:

“Lánh kết tân hoan².”

Trịnh Duẫn Hạo búng trán cậu, khoe miệng xấu xa cong lên:

“Em còn có khí lực để tìm tân hoan? Nói, anh có đúng là quá khổ hạ lưu tình¹ với em rồi không?”

Kim Tại Trung không muốn đối mặt với sự ngọt ngào như vậy, cố sức đẩy Duẫn Hạo xuống giường, nhưng nhìn thấy nụ cười nịch sủng của hắn, trái tim chợt sững lại, ánh mắt trở nên tối sầm, lên tiếng:

“Chẳng lẽ anh có thể bảo đảm mình sẽ không thay lòng đổi dạ? Anh có thể đảm bảo sao?”

Duẫn Hạo vươn ngón tay thon dài ấm áp mà nhéo lấy cằm cậu, ánh mắt giống như đã sớm trải qua vĩnh hằng:

“Ngu ngốc...”

Kim Tại Trung cảm thấy trái tim ần ần đau. Trịnh Duẫn Hạo lại cho rằng cậu đang lo rằng bản thân sẽ thay lòng đổi dạ, vòng tay ôm người vào trong lồng ngực, vỗ nhẹ lên lưng cậu:

“Tại Tuấn, em muốn sự hứa hẹn từ anh sao? Em cần sự hứa hẹn của anh sao?”

Tại Trung lập tức khước từ cái ôm của Duẫn Hạo:

“Em không cần,” Trở mình kéo chăn lên cao, “Ngủ đối với em mà nói còn quan trọng hơn.”

Duẫn Hạo ngẩn người, cũng không nghĩ quá nhiều, dù sao lăn qua lăn lại hơn nửa đêm hắn cũng rất mệt rồi, thế là liền ôm lấy eo Tại Trung từ đằng sau, rồi chìm sâu vào giấc ngủ trong giây lát.

“Duẫn Hạo?” Hô hấp của người phía sau đã trở nên đều đặn, Kim Tại Trung thở dài rồi mỉm cười, “Thực sự đã đánh giá cao anh rồi... Chỉ cần tôi là Kim Tại Tuấn, anh chính là người dễ bị lừa gạt nhất đúng không?” Kéo chăn đắp cho người đằng sau, “Nó sắp quay về rồi, còn có một tháng nữa thôi.” Lắc đầu đầy bất đắc dĩ rồi đi ngủ.

(1) Khổ hạ lưu tình: Chắc chắn ai cũng nghe qua câu “Thủ hạ lưu tình” rồi nhỉ. Vâng, “Khổ hạ lưu tình” chính là version mới (và bí bựa) của “Thủ hạ lưu tình” do chính Hạo ca sáng chế =]] Về từ khổ, nó có nghĩa là... háng... =v= *che mặt*

(2) Lánh kết tân hoan: Câu này ý chỉ quan hệ lén lút với người thứ 3 trong khi đã có người yêu.

11. Chương 11

Lúc ánh nắng ban mai nhàn nhạt lặng lẽ chiếu xuống sàn nhà rồi lên ga giường, trong mòng lung, Kim Tại Trung cảm thấy có người đang gõ cửa phòng ngủ, không mở mắt được vì cơn đau đầu, ý thức lại dần dần

thanh tỉnh —— Thực sự có người gõ cửa, cậu nghe được tiếng đáp lại đầy phiền muộn của Duẩn Hạo ở phía trên, người ngoài cửa thấp giọng sợ hãi nói:

“Xin lỗi thiếu gia... Thảm tiên sinh gọi đến nói muốn trò chuyện với ngài, mong ngài đã rửa mặt súc miệng rồi.”

“Sao cậu ta lại gọi đến điện thoại của Duyệt Phong các?” Duẩn Hạo lần mò điện thoại di động trong quần, Kim Tại Trung lười biếng kéo lấy cánh tay hắn:

“Em tắt điện thoại di động đi rồi.” Ôm đông chần vào ngực rồi nhắm mắt lại, “Có vẻ như vẫn chưa tới bảy giờ, Xương Mân tìm anh có việc gấp sao?”

“Ai biết.” Duẩn Hạo trầm mặc một lúc, nhìn người con trai trần trụi xinh đẹp bên cạnh rồi mỉm cười, vươn cánh tay ôm chặt người đang nhũ mào phản kháng vào trong lồng ngực mà hôn loạn, “Dám tắt điện thoại di động của anh sao? ... Nếu muốn quần chuyện của anh như vậy thì ở cùng anh luôn đi.”

Kim tại trung bị hôn loạn đến không biết phải trái, cả người nhộn nhạo, ra vẻ mặc kệ hắn rồi nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác kia, cuối cùng lại mở mắt ra, buồn cười mà chỉ chỉ ngoài cửa:

“Anh thích bị người khác nghe trộm mình làm chuyện xấu sao?”

Duẩn Hạo mới quăng một câu cho người đứng ngoài cửa:

“Biết rồi, bảo cậu ta đến đại sảnh chờ tôi.” Người ngoài cửa vừa đi, hắn càng ôm chặt lấy eo và vai của Tại Trung, cắn lên cổ cậu, “Anh bị nghe trộm rình coi thế nào cũng được, em thì sao? Nếu em thích có người nhìn anh làm thì bất cứ lúc nào cũng có hết, muốn thử không?”

“Em không nghĩ rằng anh lại gian ác như vậy,” Cậu vỗ vỗ mông của Duẩn Hạo, “Ồ? Cảm giác không tệ nha, có muốn suy nghĩ về việc nằm dưới một lần không?”

Duẩn Hạo mang vẻ mặt nghiêm túc mà hỏi:

“Em say rượu vẫn chưa tỉnh sao?”

Kim Tại Trung đang cổ nhện cười, đột nhiên cứng người lại:

“Hôm nay là ngày mấy?”

“Anh chỉ nhớ hôm nay là thứ ba,” Nói xong hai người cùng trợn to hai mắt, đồng thanh chửi một từ “shit” rồi bỏ dậy mặc quần áo vào.

“Quần áo của em đã bị anh vứt đi rồi, em thử của anh xem ——” Duẩn Hạo vừa ngẩng vừa chọn một chiếc áo sơ mi, âu phục từ trong tủ quần áo rồi ném cho Tại Trung, khẩn cấp rút một chiếc cà vạt màu xám bạc từ trong tủ để cà vạt rồi đưa qua.

Kim Tại Trung dở khóc dở cười vội vàng mặc quần áo vào, cậu cũng quên mất hôm nay phải đón tiếp khách hàng mới đến công ty tiếp tục ký hợp đồng! Khách hàng này hoàn toàn tín nhiệm cậu cùng với danh dự của công ty, một chữ ký chính là hai phần ăn trong hai năm.

“Một trăm vạn đó! Tờ đơn một trăm vạn đã bị xuân được cùng thứ rượu chết tiệt này hại rồi! ...” Nhìn đồng hồ đeo tay, khẩu khí của Kim Tại Trung bi tráng không gì sánh được.

Trịnh Duẩn Hạo mặc áo sơ mi đen, khoác âu phục bằng da màu xám đen vào, nhớ tới lời Tại Trung nói, liền tháo chiếc cà vạt đã thắt ra, một thân trang phục nhìn trông vô cùng bảnh bao, quay lại cười nói với người đang cảm râm:

“Chỉ biết có tiền, chút nữa cho em một tấm chi phiếu, thích số nào thì điền vào số đó, như vậy trong lòng có thể thoải mái một chút không?”

Kim Tại Trung vốn muốn xông ra khỏi căn phòng trước rồi bỏ chạy mất dạng, nhưng nghe xong lời Duẩn Hạo nói thì dừng bước chân lại, lần đầu tiên có chút thương cảm lại không thể không nghiêm túc mà nói với Trịnh Duẩn Hạo:

“Em ít nhiều cũng là một người đàn ông, cho nên mong anh sau này đừng đối xử thái quá với em...” Dứt lời liền xoay người rời đi, “Đi trước, có việc thì gọi.”

Duẩn Hạo nhún vai tỏ vẻ không có gì đáng kể, trong miệng lẩm bẩm:

“Người này từ lúc nào đã trở nên khó hiểu như vậy rồi?” Nhìn thấy Thẩm Xương Mân đã đứng ở cửa, lập tức hỏi, “Cậu cảm thấy tôi giữa tôi và Tại Tuấn thiếu cái gì?”

Thẩm Xương Mân khẽ nhìn lướt qua chiếc giường cực kỳ lộn xộn, nghiêng đầu hỏi:

“Kết tinh?”

Duẩn Hạo ngẩn người, cười ồm lên rồi bước qua người Xương Mân.

Tự thuật của Kim Tại Trung:

Đầu óc rất rối loạn, tê liệt, dọc đường không nhớ được bản thân đã ký ước thành công như thế nào, mà là Tại Tuấn, Duẩn Hạo, Tại Tuấn, Duẩn Hạo... Còn có sự xấu hổ của chính mình.

Cảm giác tội lỗi, Kim Tại Trung vốn vì công trạng mà không ngại tất cả thủ đoạn cũng có thể có loại cảm giác này sao? ... Đây là sự phản bội giữa anh em nhĩ, giống như trong phim vậy, thế thì kết cục của nhân vật xấu xa như tôi là gì?

“Tại Tuấn, em muốn sự hứa hẹn từ anh sao? Em cần sự hứa hẹn của anh sao?”

Đôi mắt của tôi bởi vì khó chịu mà hơi nheo lại, mặc kệ hẳn có hỏi qua câu này hay không, bất luận lúc đó tôi có ngần hấn nói ra lời hứa hẹn về tình yêu cho Tại Tuấn hay không, đều rõ ràng có một sự thật không cách nào bỏ qua được, tôi yêu hẳn rồi.

Tình cảm hiểm nguy đầy nan giải như vậy khiến tôi nổi cáu.

“Kim Tại Trung, mày định làm thế nào đây? ...” Tôi bỗng dừng dừng ở vạch kẻ đường vàng, thiếu chút nữa là xông lên lúc đèn đỏ, hung hăng đập vào tay lái rồi thảm chửi trạng thái hỗn vĩa lên mây của bản thân, đèn đỏ, giống như nụ cười dữ tợn đâm vào mắt tôi, tôi lại ngày càng nhớ tới tên kia, Tại Tuấn... Duẩn Hạo... nhân vật xấu xa, đột nhiên khoe miệng khẽ cong, đèn đỏ bị màu xanh găm nhắm, dầm mạnh xuống chân ga, chiếc xe vượt qua đường kẻ đầu tiên, “Xin lỗi em trai thân ái của anh, anh cũng phải theo đuổi tình yêu của mình, điều này hẳn là không có gì sai cả, chẳng qua chúng ta yêu cùng một người mà thôi.”

Chín giờ, trời đã tối đen, tôi bước vào văn phòng của Trịnh Duẩn Hạo trong màn đêm, nơi duy nhất còn một bóng đèn đang sáng, hẳn đang cúi đầu làm việc, quả nhiên loại nhân vật này đều có đủ kỹ năng nhất mực thập hành¹, tầm mắt của hẳn thỉnh thoảng dừng ở một nơi nào đó mà suy nghĩ, hoặc chống tay lên mặt bàn rồi nhìn chăm chú vào văn kiện, từng nét quyến rũ của người đàn ông trưởng thành đều có ở hẳn, tôi tựa ở cạnh cửa thưởng thức một chút, mới bước về phía hẳn.

Nghe thấy tiếng động từ chiếc túi chứa thức ăn nhanh, mắt hẳn lập tức nhìn về phía tôi, mỉm cười hỏi:

“Gió gì thổi em tới đây vậy?”

Tôi cười gơ túi đồ ăn trong tay lên rồi nói:

“Mau làm bộ dạng thụ sủng nhược kinh¹ đi.”

“Chuyện rất không thành tâm anh không thể làm, không bằng thay đổi hành động...” Hẳn xé chiếc túi ra, tay kia vòng qua sau eo tôi rồi ôm vào, phủ nụ hôn sâu có vị thuốc lá nhẹ nhẹ hòa với nước hoa lên.

Tôi bắt đầu lưu luyến loại cảm giác điên cuồng này, hẳn cũng càng yêu việc đặt ánh mắt lên thân thể tôi hơn so với mấy ngày trước, tôi hi vọng đây không phải ảo giác.

Buông đối phương ra, hẳn đặt chiếc túi lên bàn rồi mở ra nhìn:

“Muốn làm vợ của anh sao?”

“Em tới nhìn trộm văn kiện cơ mật của Thiên Tác.” Tôi cố ý nhìn văn kiện sau lưng hẳn.

Hẳn cắn một miếng sandwich, đi tới trước mặt tôi rồi dừng lại:

“Nhìn xong phải bán mạng cho anh.”

Hai tay tôi vắt lên vai hắn, nghiêng đầu cười tà:

“Nói vậy có thể chia bao nhiêu cổ phần cho em?”

Hắn cười cười, chỉ vào tôi, phun ra ba chữ:

“Dây xâu tiền3.”

Tôi ăn không ngồi rồi nhìn xung quanh hai vòng, cuối cùng lấy miếng hot dog trong túi ra rồi nói với hắn:

“Chúng ta chơi một trò chơi không?”

Hắn nhìn tôi:

“Trò gì?”

“Em ném miếng hot dog này ra, sau đó anh dùng miệng...” Cái tròng của hắn khiến tôi không nhịn được mà bật cười.

Bộ dạng hắn nhai thức ăn giống như sư tử phơi nắng, biếng nhác mê người, tôi hôn lên đôi môi đang nhắm nuốt mỹ vị kia rồi xoay người bước tới ghế ngồi của hắn, ngửa đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Tôi cảm thấy mu bàn tay của hắn đang trượt xuống cảm mình, dường như có truyền đến giọng nói dăm chiêu dễ nghe kia:

“Em thật mê người... Kim Tại Tuấn.”

Tôi chậm rãi mở mắt ra, nhưng không có bất cứ tâm tình lấy lòng gì mà truyền cho hắn, điều này khiến hắn hơi ngỡ ngàng, lại khẽ cười:

“Khiến người ta thấy khó đoán, trước đây em không như vậy, em trước đây...” Đôi mắt của hắn giống như xuyên qua thời gian, nhớ lại, “Rất trong suốt, trong sạch đến mức có thể để bất cứ kẻ nào chạm vào dễ dàng.”

Tôi mặc cho ngón tay của hắn lướt từ phần cổ đến xương quai xanh, gương đôi mắt giống như sương mù lên nhìn hắn:

“Em bây giờ là đục ngầu? Không sạch sẽ? Không dễ dàng bị lấy lòng?”

Hắn đối mặt hết sức thản nhiên với sự đâm chọc của tôi, tôi rất hoảng hốt với khả năng chịu đựng cùng sự chững mực của người này, cho dù đối phương là tôi – loại tính cách xấu xa khó khổng chế nhất.

“Hôm nay anh hỏi Xương Mân giữa chúng ta có khuyết điểm gì hay không.” Hắn nhìn tôi, ánh mắt hời dờ, “Em sẽ không muốn biết câu trả lời của cậu ta đâu, bất quá bây giờ anh nghĩ rằng, chúng ta thiếu sự tín nhiệm. Em có áp lực gì đó mà anh không biết đúng không? Hay là có chỗ khó xử? Bây giờ nói đi, anh bảo đảm cho dù là chuyện không tốt cũng sẽ không phản ứng thái quá —— Bởi vì anh, thật sự không muốn khiến em nhọc công nữa.”

Tôi hít thở sâu, lại hít thở, suy nghĩ phải tìm từ như thế nào để hắn dễ dàng tiếp thu, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng rồi.

“Trước đây có một cặp song sinh.”

Tay hắn khoác lên vai tôi, lời nói ra lại rút đi toàn bộ khí lực của tôi...

“Nói xong, anh có thể hoàn toàn hiểu được em —— Tại Tuấn.”

Trước đây có một cặp song sinh, một người tên Bất Tam, một người tên Bất Tứ.

Sau khi nói xong, tôi cười cười cho có lệ, không đợi phản ứng của hắn đã định bỏ đi thật xa, thì ra cơ hội tôi tưởng rằng là của mình, là thuộc về Tại Tuấn.

“Dừng lại.” Hấn hơi hung ác mà kéo lấy cổ tay tôi, giọng nói nghiêm khắc, “Anh đã nhìn đủ bóng lưng của em rồi, không muốn nói thì quên luôn đi, không cần phải giả bộ bi tình mà bước đi, anh ăn xong rồi, chúng ta đi thôi!”

Tôi nhìn thẳng vào bóng lưng của hấn, trong lòng có một thanh âm cất giọng hỏi: Trịnh Duẫn Hạo, xúc cảm của anh rốt cuộc là vì tôi, hay vì nó? ...

Tôi đi ở đằng sau, kiểm tra một tin nhắn vô cùng dài ——

Anh hai, đến bây giờ vẫn em vẫn rất xấu hổ khi đứng trước mặt anh nói lời cảm ơn, ngay cả gọi điện cũng cảm thấy không nói nên lời... Anh vẫn luôn ưu tú như vậy, khiến em cảm thấy rất mất mặt đó! Ha ha, cho nên sau này ngay cả việc nhờ anh giúp đỡ nhiều chuyện cũng đã thành thói quen, thậm chí cảm thấy đây là việc đương nhiên vậy. Lúc bạn trên mạng của em nói về một người anh trai vì đứa em trai của mình mà trở nên vô cùng vất vả, bây giờ có rất nhiều chuyện rắc rối, em lập tức nhớ đến anh Tại Trung của em. Nghĩ nửa ngày vẫn không có dũng khí gọi điện, nên đành phải nhắn tin cho anh! ... Em yêu anh, anh hai, còn nữa, cảm ơn anh, chúc anh sớm tìm được người trong lòng có thể giúp anh gánh vác một phần, chúc anh thuận lợi trong mọi việc. —— Tuấn.

Khóe miệng tôi hơi cong lên, một bàn tay đột nhiên kéo tôi thúc giục nói:

“Làm cái gì mà chậm vậy?”

Tay tôi dung hợp với nhiệt độ từ lòng bàn tay của Duẫn Hạo, tôi lại giống như dần mất đi trọng tâm mà ngã về một bên...

Trong khoảng không mờ tối, tôi nghe thấy Trịnh Duẫn Hạo kêu to tên của tôi, mơ hồ được nằm trong lồng ngực rộng rãi của hấn.

“Tại Tuấn! Tại Tuấn, nghe thấy anh nói gì không?! Tỉnh dậy mau! Anh bảo em tỉnh dậy! Tại Tuấn? ...”

Đừng lay thân thể của tôi, nhưng lại gọi tên của kẻ khác; Đừng gắt gao ôm lấy tôi, nhưng lại lo lắng cho một kẻ khác.

Chúng ta gần như vậy, lại xa như thế.

(1) Nhất mục thập hành: Đọc nhanh như gió; Một cái liếc xong mười hàng.

(2) Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái nhưng lại lo sợ.

(3) Dây xâu tiền: Chỉ những kẻ coi trọng đồng tiền.

12. Chương 12

Lúc tỉnh lại đã thấy bản thân nằm ở bệnh viện, không biết đã tham lam nằm được bao lâu, toàn thân đau nhức, có lẽ là do lúc xảy ra chuyện thì bị Duẫn Hạo gắt gao ôm chặt chẳng? Nhưng người hấn ôm không phải là tôi, là Tại Tuấn, giống như bây giờ, vẻ mặt ngưng trọng cùng ánh mắt trách cứ của hấn nhìn chăm chú vào tôi – người đang dần dần mở hé mắt:

“Chuyện về tim, sao không nói cho anh biết?”

Cái gì? Tim của ai?

“Em biết em nguy hiểm thế nào không!”

Bùng nổ trong nháy mắt, tôi nhớ hấn kiểm chế rất tốt, lại vì thằng nhóc Tại Tuấn kia mà lo lắng, thật khờ.

Đau quá, bên ngực trái.

Thẩm Xương Mân đứng ở cửa nhìn tôi, trên mặt sao cũng u ám như vậy?

Duẩn Hạo cuối cùng cũng chịu ngồi xuống, nắm lấy tay tôi, bỏ nó vào trong chăn, lại đưa tay sờ trán tôi:

“Đã hạ sốt rồi, chút nữa làm thủ tục xuất viện cho em, sau này đừng làm việc liều mạng như vậy, em đâu có thiếu nợ bọn cho vay nặng lãi đâu.”

“Thiếu gia, bác sĩ gọi ngài tới.” Xương Mân đứng ở cửa, kéo nó ra.

“Chút nữa anh sẽ quay lại.” Hấn buông tay ra, tôi nhìn chăm chăm vào Xương Mân đang bước tới.

“Tôi không có bị căn bệnh nặng nào chứ?” Tôi cười cười với anh ta, chống người ngồi ở đầu giường.

Xương Mân lắc đầu:

“Đáp ứng tôi... Nghỉ ngơi thật nhiều vào.”

Tôi nhún vai, chạm vào đường cong phần ngực bụng rồi khẽ cười một tiếng:

“Tôi không bao giờ nghi ngờ thể chất như vậy lại có vấn đề lớn, hai ngày này vì việc đứng nhất bộ mà có điểm quá, cảm ơn rất nhiều.”

Duẩn Hạo rất nhanh đã quay lại, đẩy cửa nhìn Xương Mân đã chuyển tầm mắt đến người tôi:

“Bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Anh muốn thử sao?” Tôi cố ý liếm môi với hấn.

Hấn nhìn, đôi mắt cong lên đầy xấu xa:

“A, anh chờ em tích đủ rồi đối phó một lần luôn.”

Tôi trắng mắt nhìn hấn, hấn ngay cả lời này mà cũng tiếp nhận thông thuận như vậy! Nếu như những cô gái sùng bái hấn ở Thiên Tác biết hấn đi ăn máng khác thể này thì sẽ nghĩ ra sao đây?

Sáng sớm, tôi lim dim nhìn mỹ nam mặc áo sơ mi, hấn cài nút áo, nhìn qua tấm gương mới phát hiện tôi đã tỉnh:

“Hôm nay cũng đừng đi làm, nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa, ông tổng của bọn em nói em cống hiến rất nhiều cho công ty, cho phép em nghỉ ngơi tùy thích, à đúng rồi, hôm qua đơn vị của bọn em đã gửi đến một giỏ trứng gà, anh bảo bọn họ trực tiếp đưa đến chỗ này.”

Hai tay tôi kê sau đầu rồi cảm thán:

“Cống hiến rất nhiều? Ha ha, là gần giống trần trường hiến thân thì đúng hơn, đây là âm mưu của anh đúng không? Để toàn bộ người trong công ty đều cho rằng anh đang bao dưỡng em.”

Hấn bước tới trước mắt tôi rồi khom lưng xuống ——

“Không phải bao dưỡng, là quyên dưỡng¹.”

Tôi cười tủm tỉm nhìn hấn, ném thẳng cái gối trong tay tới.

Đến giữa trưa, tôi – kẻ bị bồi dưỡng đến béo ú tận hai ngày ở Duyệt Phong các của Trịnh Duẩn Hạo lái xe tới một góc trong đại sảnh của tập đoàn Thiên Tác rồi uống café chuẩn bị tập kích, ba chị gái ở tiền sảnh nhìn tôi chăm chăm không buông từ lúc tôi bước vào cửa, sau khi chạm vào ánh mắt của bọn họ thì tôi liền mỉm cười cho có tính lễ phép, họ lập tức như được khích lệ mà đi về phía tôi.

“Anh đẹp trai, có bạn gái chưa vậy?”

Người bên cạnh nói với một người khác, “Da anh ấy nhìn trắng mịn thiệt đó.” Tôi cười ra tiếng, nói với tiểu thư đến bắt chuyện:

“Tôi là tiểu bạch kiểm² được người bao dưỡng, cảm ơn đã chiếu cố.”

“Anh quả thực là tiểu bạch kiểm! —— Ai da... Xấu hổ quá, tôi hơi kích động rồi.”

Nhìn thấy tôi vẫn mang theo ý cười, bọn họ lại dần thả lỏng.

“Người bao dưỡng anh là nam hay nữ thế? Đẹp không?”

Tôi nhớ lại khuôn mặt anh tuần tài hoa mẫu mực kia, đáp:

“Vẫn xem như là thuận mắt, gần giống Trịnh tổng.”

“Oa, giống như Trịnh tổng sao?! Cực phẩm đó... Vậy tôi hỏi anh a anh đẹp trai, chiếc Porsche bên ngoài kia là của người đó đúng không? ——”

Tôi bĩu môi, phát ra âm “Ừm ——” thật dài:

“Đúng.” Chẳng lẽ tôi thật sự bất tri bất giác bị hấn quyền dưỡng rồi...

“Oa! Siêu giàu nha! —— Vậy anh tới đây để chờ ai vậy? Người đó sẽ không đi làm ở nơi này chứ?!”

Ba người bùng nổ, hoàn toàn vứt tôi sang một bên mà thảo luận:

“Có thể là Steve không? Không đúng không đúng... Anh ta bị hói đầu, căn bản không có cách nào so sánh với Trịnh tổng được.”

“Theo lời cậu nói, căn bản không có ai có thể so với Trịnh tổng của chúng ta được cả!”

Lúc này Duẩn Hạo xuất hiện trong thang máy ở đại sảnh, tôi đặt ly café xuống. Ba cô tiểu thư lập tức đứng thẳng ở một chỗ. Chỉ thấy sếp của bọn họ trực tiếp bước tới quất vào mặt tôi:

“Xương Mân nói đại sảnh có một người rất giống em, sao không đi tìm anh mà lại ở đây chơi trò tình cờ gặp gỡ vậy hả?”

“Em trò chuyện rất vui vẻ với reception của anh, đề bạt ở vị trí này khó tránh khỏi đáng tiếc.”

Trịnh Duẩn Hạo không hề nghĩ ngợi, lập tức nói:

“Các cô giao tài liệu và nguyện vọng nhận chức cho phòng nhân sự đi.”

Tôi đối mặt với ánh mắt cảm kích của ba cô tiểu thư, đột nhiên nhớ tới một chuyện ——

“Duẩn Hạo ——” Về mặt của hấn nhìn tôi như muốn nói ‘Lại làm sao vậy’, “Em thích chiếc xe này, cảm ơn.”

“Anh đã sớm nói rằng nó hợp với em rồi mà.”

Đang sau chúng tôi là vẻ mặt như ăn trứng khủng long của ba cô.

Trịnh Duẩn Hạo, không chỉ mình anh có đầy đủ ham muốn độc chiếm, tôi giống anh, tôi cũng là con người, và tôi phải chứng minh cho mọi người thấy, người anh thực sự yêu là Kim Tại Trung tôi.

Tôi kéo hấn tới nơi điểm mù của camera rồi hôn thật lâu, hấn dường như bị trận tập kích bất ngờ của tôi làm cho hưng phấn, tôi rời khỏi cơn lửa nóng rồi mỉm cười nhìn hấn.

Môi hấn đuối theo, tôi né tránh. Hấn có điểm không nhìn được, thanh âm có chút khàn khàn:

“Haiz... Cuối cùng có chơi không?”

Tôi cảm nhận được lòng bàn tay nóng bừng của hấn xuyên qua áo sơ mi của tôi rồi dán chặt sau thắt lưng, trong lòng có cái gì đó như được lấp đầy.

“Anh không sợ bị người đi ngang qua nhìn thấy, khiến danh tiếng của anh bị hủy toàn bộ à?”

“Nói cái shit gì vậy Kim Tại Tuấn, là ai câu dẫn ai đầu tiên hả? Lửa đã nhóm rồi thì lại muốn đi, nói cho em biết, không có lối thoát đâu ——” Hấn xoay người đẩy tôi vào tường, giống như con sư tử giành thắng lợi cắn xé da thịt của con mồi tươi non mà cướp đoạt trên người tôi...

“Cảnh cáo anh... Đừng tiếp tục gọi cái tên kia nữa, ưm...” Rõ ràng là công lao của tôi, không phải sao, thậm chí tôi ngày càng ảo não với cái tên này. Tại Tuấn Tại Tuấn! Kim Tại Tuấn của anh đã sớm bỏ anh mà đi tìm nơi nương tựa bắt đầu sự nghiệp rồi, nếu là tôi, nếu là tôi...

Tôi nhắm mắt rên rỉ, nhưng hồn ngày càng lên mây.

Nếu là tôi, sao có thể cam lòng mà rời khỏi anh nửa bước...

Nghĩ đến đó, đột nhiên trái tim kịch liệt quặn đau, tiếng rên rỉ của tôi biến thành đau đớn, mà Duẩn Hạo ngay giây tiếp theo liền hiểu tình hình, đỡ lấy tôi rồi cầm điện thoại ấn số, tôi nắm lấy bàn tay đang đặt bên tai hắn, vừa thở gấp vừa nói:

“Lừa anh đó.” Tôi cười cười với hắn, nhào vào người hắn rồi hôn lên phần cổ ẩm áp, khiến cảm giác đau đớn còn dư lại tiêu tan.

Tôi có thể cảm thấy lồng ngực hắn vừa kịch liệt nhấp nhô vừa cố gắng kiềm chế, tôi không muốn tiếp tục nhìn bộ dạng lo lắng của hắn nữa, vì như vậy trong lòng tôi cũng sẽ rất đau.

Ai cũng không có ý nghĩ tiếp tục hăng say, hắn ôm lấy mặt tôi, nhìn thật tỉ mỉ.

“Em đổ mồ hôi rồi, thân thể thực sự không có việc gì chứ?”

“Em có thể thừa nhận làm loại chuyện này với anh sẽ khiến nhịp tim em rối loạn, nhưng anh đừng dắc ý, em có thể có khả năng xoay ngược cục diện...” Trong ngực đã hết khó chịu rồi, chỉ là cơn đau vừa nãy khiến người ta khó tránh khỏi việc cảm thấy phát sợ khi nghĩ lại.

Duẩn Hạo nghe xong thoải mái mỉm cười, tiếp tục gây chiến với tôi:

“Mỗi mắt mong chờ.”

Lúc này hành lang truyền đến tiếng bước chân cấp thiết, Xương Mân nghe được một tiếng chuông Duẩn Hạo gọi đến liền bắt đầu tìm kiếm chúng tôi, bất quá chúng tôi đứng ở góc chết camera, anh ta chỉ có thể nhìn từng tầng một, hình như anh ta rất tự tin với lực chân của mình hơn cả thang máy của Thiên Tác, cho nên bây giờ chạy đến đầu đầy mồ hôi mà nhìn chúng tôi, sợ bóng sợ gió một trận.

“Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì sao?” Lúc Thẩm Xương Mân hỏi lại nhìn về phía tôi, tôi tự tiểu phi tiểu3 nhìn anh ta, lúc này mới khiến anh ta phát hiện bản thân đã nhìn lầm người, vội vàng buông tầm mắt xuống.

“Không có gì, không có gì làm ở công ty thì nhớ đến bệnh viện mang thuốc về.”

“Vâng, thiếu gia.” Xương Mân có điểm muốn chạy trốn. Trịnh Duẩn Hạo nhìn anh ta rời đi, giống như dăm chiêu mà chuyển tầm mắt về phía tôi, tôi nghi hoặc nhìn hắn.

“Cảm thấy Xương Mân đối xử với em rất đặc biệt, làm sao đây? Anh cũng sắp ăn dấm chua rồi.”

Nửa câu sau của hắn đột nhiên mở ra một trò đùa, dù sao hắn nhận định rằng Xương Mân sẽ không phản bội hắn.

(1) Quyển dưỡng: quyển – nhốt/giam/ôm, dưỡng: nuôi/chăm sóc.

(2) Tiểu bạch kiểm: Chỉ những nam nhân có vẻ ngoài đẹp đẽ mà dựa vào người khác để kiếm sống.

(3) Tự tiểu phi tiểu: Cái này chắc ai đọc cổ trang nhiều cũng biết rồi~ Nghĩa của nó chính là “cười mà như không cười” a.

13. Chương 13

Tôi tự ý làm nhân viên tuần tra, đi dạo quanh vùng lân cận, hắn theo ở đằng sau, cũng không để ý gì mà cùng tôi tán dóc.

“Duẩn Hạo.”

“Nói.”

“Có một vấn đề em luôn không thể lựa lời tốt được.” Chúng tôi nhường đường cho một chiếc xe đẩy.

“Phải lựa lời gì với anh chứ? Ấn tượng em cho anh bây giờ chính là không sợ trời không sợ đất, cho dù khó đến mấy thì cũng muốn làm cho bằng được, rất có điểm khí phách không biết sống chết.”

Tôi nhú mày nhìn hắn:

“Mắng đủ chưa, muốn nghe không?”

Hắn mỉm cười đầy nịch sủng, là cảm giác khiến tôi hăm sâu. Tôi gạt khuôn mặt có chút phát nóng sang một bên:

“Anh cảm thấy em không biết sống chết không biết tốt xấu của bây giờ, với em trước kia, thích người nào hơn?”

Hắn ngơ ngác nhìn tôi, đến mức bên cạnh có người chào hỏi với hắn cũng bị phớt lờ, tôi nhìn về phía trước, cảm thấy hắn đang gọt giữa vẻ mặt của tôi ở bên cạnh:

“Anh không nghe lầm chứ? Em muốn vì anh mà thay đổi bản thân nên mới hỏi như vậy sao?”

Tôi nhìn thẳng vào hắn rồi nói:

“Anh quả thực đã nghe lầm rồi.”

Hắn bị chọc cười, vô cùng công khai mà nắm lấy tay tôi dắt đi trên hành lang:

“Em khiến anh đoán không ra, Tại Tuấn, em là người đầu tiên khiến anh không nắm bắt được, sự bất cần của em, sự hồ hững của em, cái vẻ giả vờ bất cần của em, cái vẻ giả vờ hồ hững của em, đều khiến anh không cách nào phớt lờ được.”

“Vậy em lúc đầu thì sao?”

Hắn đã bước vào văn phòng của mình, đứng ở tại chỗ rồi lộ ra nụ cười nhàn nhạt:

“Lúc đó nếu em làm vợ anh thì sẽ khiến anh bớt lo hơn.”

Tôi đóng cửa lại, nhốt Mễ Tuyết nhi đang chuẩn bị bưng ly café vào ở ngoài, khoanh tay nhìn hắn. Hắn hứng thú chờ tôi nói, tôi mở lời:

“Em hiện tại chỉ có thể làm tình nhân thôi đúng không?”

“Em biết toàn thân em bây giờ bốc lên làn khói đen oán hận vô cùng nồng đậm không bé chừng?”

Cửa phía sau phát ra tiếng gõ cửa, tôi vẫn dựa vào nơi đó không thềm động đậy, không biết vì sao tôi lại cảm thấy vô cùng chán ghét với khuôn mặt đang quan sát mình của Duẩn Hạo bây giờ, hình như hắn cũng không hiểu tôi, dường như hắn chỉ biết Kim Tại Tuấn sẽ không làm loại chuyện này mà nhìn tôi!

Lòng ngực tôi có chút phập phồng, không nghĩ rằng bản thân không thể nói chuyện yêu đương, thì ra yêu có thể khiến người ta đau đớn như vậy, ảm ức như thế!

Vẻ mặt hài hước của Duẩn Hạo cứng đờ, bước đến chạm vào đôi môi run rẩy của tôi.

“Giận rồi sao? Anh chỉ tùy tiện nói đùa thôi, em vẫn tốt chứ?”

Vành mắt tôi đột nhiên có chút đỏ, tôi muốn hăm sâu vào trong đôi mắt của hắn, muốn vĩnh viễn được hắn chăm chú nhìn đầy khấn trương như vậy. Không biết từ lúc nào tôi đã bắt đầu ỷ lại vào người đàn ông này, cái tôi không cho phép kẻ khác chăm sóc cũng có thể mềm yếu như vậy. Tôi cần phải cự tuyệt, cự tuyệt kẻ này tiến thêm một bước mà ăn mòn tôi! Chủ tôn của tôi là không thể yêu nhiều hơn so với đối phương.

“Chờ một chút —— Tại Tuấn, đừng tiếp tục khuyên nhủ bản thân rằng phải cự tuyệt anh nữa. Ánh mắt em nhìn anh lại biến lạnh rồi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?!”

Hắn nhìn ra ánh mắt dần dần biến lạnh của tôi, phần nộ cùng bức thiết như vậy. Tôi nghe hắn nói xong thì ngẩn ra, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn hắn, cảm tình đã bị chấn động lần thứ hai:

“Anh có thể cảm thấy em đang làm lạnh chính mình? Sao anh biết được? ...”

“Em chính là như vậy!” Hấn hung hăng áp sát vào khuôn mặt của tôi, “Em luôn luôn làm bộ dạng chuẩn bị thối lui bất cứ lúc nào, cho dù động tâm cũng muốn giống như vừa nãy mà cố gắng kiềm chế! Em không muốn mở lòng với anh như vậy sao? Em sợ bị anh bỏ mặc, lừa gạt tình cảm như vậy sao?! —— Kim Tại Tuấn trước đây không như vậy! Anh thật sự đã mệt mỏi với tình trạng do dự bất định bây giờ của em con mẹ nó rồi!”

Tôi không kiềm chế được mà rung mình, cái run rẩy vì phần nộ lần này cũng không cách nào kiềm chế.

“Anh nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

“Em muốn anh lặp lại lần nữa?! Ha! Đặc điểm không sợ chết của em ngược lại rất minh xác! Anh nói bộ dạng bây giờ của em khiến anh mệt mỏi rồi! Còn không bằng lúc vừa mới quen nhau, chỉ đơn thuần là chào hỏi. Em sợ bị thất bại trong tình yêu, sợ bị vấp vào tình thế xấu cho nên mỗi lần đều khuyên bảo chính mình không được rơi vào tay giặc, không phải sao?! Em cho rằng Trịnh Duẫn Hạo anh bất tài, không biết em đang suy nghĩ cái gì! Không phải em muốn hỏi anh thích Kim Tại Tuấn nào hơn sao? Bây giờ anh có thể nói rõ ràng cho em biết rồi,” Khuôn mặt của hấn gần như dán lên tôi, trước khi tôi sợ đến mức muốn la lên thì hấn công bố đáp án, “—— Anh chọn Kim Tại Tuấn trước đây.”

Tôi nắm chặt nắm tay, không cho bản thân được sụp đổ ở nơi này, hai chân lại ngày càng không có sức lực, bỗng nhiên tôi kéo cửa ra, Mễ Tuyết nhi không biết đã đứng chờ ở đằng kia được bao lâu, tôi cảm ly café nóng hổi trong tay cô, giống như phát tiết mà hắt lên người Trịnh Duẫn Hạo.

Mễ Tuyết nhi ôm đầu hoảng sợ la lên, Trịnh Duẫn Hạo nhú chặt vùng xung quanh lồng mày mà nhìn tôi, khuôn mặt tôi tái nhợt, đôi mắt tôi ửng đỏ, run rẩy nói với hấn:

“Vậy thì đi tìm Kim Tại Tuấn của anh đi.” Hấn mơ hồ nhìn tôi, có chất lỏng không ngừng xoay vòng trong vành mắt, “Tôi chỉ muốn biết bản thân có thắng được anh hay không mà thôi. Về tôi, anh đã nói đúng rất nhiều, chỉ tiếc những điều này cũng không còn có hiệu quả trên người anh nữa...” Yết hầu chuyển động, tôi gần như không đề nén được mà khàn giọng nói, “Nếu như ngay từ đầu đã có đề phòng với anh thì thật tốt biết bao...”

Tôi xoay người, nhắm mắt để nhận thức cảm xúc như đang co giật của trái tim:

“Tên của tôi... là Kim Tại Trung.”

Trịnh Duẫn Hạo không đuổi theo, không phát ra bất cứ thanh âm nào.

Lộ trình từ Thiên Tác đi ra lại xa như vậy, ba tiểu thư ở tiền sảnh vốn muốn chào hỏi tôi, nhưng nhìn thấy ánh mắt đỏ ửng của tôi thì nín bặt, tôi chậm chạp bước đi một cách khác thường, tôi không biết bản thân đang chờ cái gì... Ra khỏi cửa, bước qua chiếc xe cao cấp lóe ánh vàng.

Một chiếc xe cổ điển màu đen chậm chạp đi đằng sau tôi, tôi lòng đầy mong đợi mà quay đầu lại, lại thấy Xương Mân ló đầu ra từ trong xe ——:

“Cuối cùng anh cũng nói thật rồi sao?”

“Xương Mân, phim truyền hình sẽ diễn biến như thế nào?” Tôi mờ mịt đi trên đường, Xương Mân lo lắng thả chậm tốc độ di chuyển theo tôi ở bên cạnh, “Kết cục thất bại của loại người không đếm xỉa đến tình anh em mà cầu dẫn tình nhân của em trai như tôi là gì? Tai nạn xe cộ? Phá sản? Hay là bị bệnh nan y?”

“Đừng nói mình như vậy!” Xương Mân dừng xe, đẩy cửa kéo lấy tôi, “Anh là vì giúp em trai nên mới lừa thiếu gia, anh là vì thực sự đem lòng yêu nên mới...”

“Sao không nói tiếp?” Tôi mỉm cười nhìn bầu trời chuyển hồng, lệ quang² lấp lánh dưới tán cây rậm rạp, “Tôi là thực sự đem lòng yêu nên mới có thể dùng đồng tiền thuộc về Tại Tuấn, tôi là thực sự đem lòng yêu nên mới lái chiếc xe thuộc về Tại Tuấn, tôi là thực sự đem lòng yêu nên... mới có thể giống như Tại Tuấn mà thờ dốt, rên rỉ dưới thân hấn, hấn giống như cần Tại Tuấn mà đòi lấy trong cơ thể tôi...”

“Chát!” Khuôn mặt của tôi hung hăng xoay sang một bên, tiếp theo bị Thẩm Xương Mân gắt gao ôm lấy. Tôi chết lặng nghe anh ta bảo đừng nói với bản thân như vậy, đừng so sánh mình với kẻ khác.

Thế nhưng có ích lợi gì? Không so sánh với kẻ khác, tôi cũng đã thua rồi, là kẻ giả dối, là kẻ bị ghét bỏ.

Hắn từng nói rằng hắn hận nhất là lời nói dối, sự tồn tại của tôi chính là một trò lừa bịp.

Sau khi tôi gọi điện cho hắn, đại khát đã vang được khoảng bốn năm âm tiếng, tôi cho rằng sẽ bị Xương Mân tiếp thay, không nghĩ rằng hắn lại tự mình tiếp.

“A lô.” Hắn chỉ nói một từ, tôi lại gần như bị đè đến không thở nổi.

Tôi hít một hơi, cắn môi dưới rồi nói ——

“Tại Tuấn không biết chuyện lúc nó rời đi thì tôi cố tình tiếp cận anh, nếu mọi người đã vạch trần, hi vọng anh chỉ có tâm tình với một mình tôi, chuyện này không liên quan đến nó.”

Bên kia rất nhanh đã bật cười, cực kì không vui ——

“Kim Tại Trung đúng không? Cậu nghĩ rằng tôi đối với tỉ suất phân biệt lời nói dối đã đến mức này rồi sao? Không sai, cậu đã lừa tôi một lần, nhưng chỉ có lần kia mà thôi, bởi vì cậu chỉ là cái xác¹ của Tại Tuấn, không hơn, cậu cho rằng ngoài khuôn mặt giống hệt như đứa em của mình ra, cậu còn nơi nào mà có thể dụ hoặc được tôi sao?”

“Anh có thể không tin, nhưng anh sẽ hối hận vì mất đi Tại Tuấn – một người hoàn toàn không hiểu rõ tình hình. Tôi nói xong rồi, tạm biệt.”

Tôi ném điện thoại di động lên sofa, bản thân cũng vô lực nằm trên đó mà che mặt.

Tại Tuấn, đây là một việc cuối cùng mà anh hai xấu xa làm vì em.

Anh lần này, thực sự đã mệt mỏi rồi.

(1) Cái xác: Ví với thân thể con người, mang ý mỉa mai.

(2) Lệ quang: Ánh sáng của nước mắt.

.

14. Chương 14

“Mình cũng không phải kẻ có hai bàn tay trắng, không phải sao.” Tôi đứng trong văn phòng một mình, giống như ngày thường mà bận bịu làm việc, mấy ngày qua Trịnh Duẫn Hạo bắt âm vô tín, ngay cả Thẩm Xương Mân cũng không thăm hỏi sức khỏe được nữa, giống như trò chơi đã game over, chưa từng xảy ra.

Tôi chạm vào chiếc dây chuyền voi con đeo trên cổ.

Voi con của Tại Tuấn không thuộc về tôi, thế nhưng Trịnh Duẫn Hạo... vòng tay thập tự giá của tôi ở đâu? Có phải đã bị anh ném tới xó xỉnh nào đó trên thế giới, chờ đợi máy nghiền cắt nát thành từng mảnh nhỏ không? —— Giống như trái tim của tôi vậy.

Tôi nắm chặt chú voi con, muốn dùng sức kéo đứt nhưng lại ngừng.

“Tôi cũng không phải là kẻ có hai bàn tay trắng đúng không? Tôi cũng đã nhận được cái nhìn chăm chú của anh,” Cái nhìn lướt qua đầy phong nhã lúc gặp nhau kia, đã vĩnh viễn cắm chặt trong tim tôi;

“Nhận được nụ cười mỉm của anh,” Lúc anh một tay lái xe, bên mặt hiện lên nụ cười mỉm đầy ôn nhu;

“... Thân nhiệt của anh.” Tôi hung hăng nhắm chặt mắt lại, điện thoại cố định đột nhiên vang lên.

Tôi nhấc máy ——

“Anh hai! Em sắp quay về rồi! Anh kiên trì thêm một tháng nữa được không? Hi hi...”

Tôi rõ ràng cười đến vui vẻ, chỉ là thanh âm có chút khàn khàn:

“Không cần đâu, anh đã thẳng thắn nói với anh ta rằng anh thừa dịp lúc em rời đi mà tìm anh ta, sau này em quay về có thể trực tiếp tìm anh ta mà nói chuyện yêu đương được rồi.”

“Anh ấy... phản ứng như thế nào?”

“Đại khái là muốn băm thây anh thành vạn đoạn,” Tôi cười cũng chẳng hề dễ dàng, “Nhưng mấy ngày nay anh ta cũng không tìm anh tra hỏi, anh nghĩ không chạm mặt hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Đại khái hàn huyên về thời gian chính xác mà Tại Tuấn quay về cùng với chuyện tôi định du lịch đến từng quốc gia trên thế giới sau này xong thì cúp máy, tôi cúp máy trước, bởi vì người đàn ông xuất hiện trước mắt tôi, chính là người chúng tôi vừa mới nhắc đến, hẳn là hận tôi thấu xương —— Trịnh Duẫn Hạo.

Tôi nghe thấy phía sau hẳn có tiếng đóng cửa, chắc hẳn Thẩm Xương Mân cũng theo tới, tôi nhìn hẳn, đáy mắt sâu thẳm mà đau buồn kia là thứ tôi không cách nào hiểu được.

Ánh mắt u buồn của tôi tìm kiếm đáp án trên khuôn mặt hẳn, đó không phải là căm hận mà là...

Hắn đột nhiên đỏ mắt kéo lấy tay tôi, xúc động nói:

“Kim Tại Tuấn, em xong đời rồi... Xong đời rồi!”

Tôi bị tâm tình kích động của hẳn lay nhiễm, nhưng càng thêm ngạc nhiên vì cái tên không thuộc về tôi kia

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Sao anh ——”

Tôi bị ôm chặt vào lòng, ánh mắt vô cùng kinh ngạc của tôi ném vào khe cửa hơi hé mở, Thẩm Xương Mân dùng ánh mắt ra hiệu cho tôi, khó hiểu trong chốc lát, tôi bình tĩnh hiểu ra rằng trái tim của mình sắp ngừng đập!

“Em không tin tưởng khả năng của anh sao?! Vì cái gì mà phải giấu diếm bệnh tình! Anh sớm nên biết em là vì chuyện ghép tim nên phải chia tay với anh, em trai song sinh trông giống như đúc cái gì chứ! Trình độ bịa chuyện của em thật sự rất được! Nếu không phải Xương Mân nói cho anh biết tim em nếu như không thay thì —— Là anh không tốt, Tại Tuấn, đừng để bản thân chịu đựng một mình nữa, anh rất đau... Sắp đau đến chết rồi.”

Tôi mặc cho trái tim vừa run rẩy vừa bị đào khoét kịch liệt, từng đòn trí mạng khiến tôi không cách nào cử động nổi.

Không đẩy Duẫn Hạo ra, hưởng thụ cái ôm vốn tưởng rằng không bao giờ có khả năng xảy ra, cùng thanh âm vốn tưởng rằng không bao giờ có thể nghe thấy.

Có lẽ, tôi điên rồi chăng? Giống như Xương Mân...

Thấy ánh nhìn chăm chăm của tôi, Thẩm Xương Mân lắc đầu.

“Tôi không nói dối! ——” Anh ta giữ lấy vai tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt thiêu đốt mà lay lay tôi, “Tốc độ suy yếu của tim anh mấy năm gần đây vẫn luôn gia tăng, mà chính anh cũng không biết, trái lại còn ngày càng mệt nhọc, bác sĩ nói một lần anh té xỉu là sự cảnh cáo cuối cùng của thân thể anh... Tôi nói những lời này với thiếu gia, là bởi vì chỉ có thiếu gia có đủ khả năng để cứu anh.”

“Đừng đấu tranh nữa Thẩm Xương Mân, anh biết đây là báo ứng, báo ứng của tôi, anh cần gì cũng phải cuốn bản thân vào?” Tôi cố chấp chịu đựng cảm giác đau đớn truyền đến từ trái tim mà vịn lấy cánh cửa, “Chuyện này tôi sẽ nói với anh ta, dù sao anh ta vốn cũng muốn giết chết tôi, tôi không cần ai tới chôn cùng cả! ——”

“Anh không thể vì bản thân mà nghĩ một lần sao?! Anh không thể ích kỷ một chút được à!?” Anh ta quát lên với tôi từ đằng sau ——

“Hai tháng... Anh chỉ có thể dựa vào trái tim này mà chống đỡ hai tháng! Việc thiếu gia yêu Kim Tại Tuấn chẳng sao cả, người tôi yêu là Kim Tại Trung, anh có từng hiểu được cảm nhận của tôi không?! Kim Tại Trung, cái tên này! Nếu như có thể tôi muốn đọc cái tên này trăm nghìn lần để tất cả mọi người đều biết

anh là độc nhất vô nhị, Kim Tại Tuấn là ai không quan hệ, Kim Tại Trung trong lòng tôi là người mà không ai có thể thay thế!”

Tôi quay đầu, lệ đã thành sông, anh ta hoàn toàn kinh ngạc đến ngầy người mà nhìn tôi.

—— Cười, đều hiện rõ trên khuôn mặt, dưới da thịt hoàn toàn là một trái tim bị nghiền nát.

Nụ cười lóe ánh nước, là thanh âm ngoan cường của ai ——

“Xương Mân, chúng ta... kiếp sau đi.”

Dường như không phải lời cự tuyệt tàn nhẫn nhất, nhưng cũng đủ hung ác độc địa khiến người khác tổn thương, tôi bước đi trong hành lang bệnh viện, tìm kiếm thân ảnh của hắn.

Hầu như không mất công, giống như hắn có thể chạy về phòng bệnh của tôi mà đứng bất cứ lúc nào, tôi nhìn hắn nắm chặt tờ giấy xét nghiệm màu trắng trong tay, mỉm cười đi về phía trước ——

Hắn phát hiện ra tôi, mang theo vẻ mặt tình nghịch mà nhìn tôi, néo cằm tôi rồi nói:

“Tình nhân không sợ chết, sao em trốn được trợ lý mạnh nhất để tới cầu xin một nụ hôn vậy?”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng hôn lên làn môi tôi, khuôn mặt tôi hắn là vì cảm giác đau đớn vừa nãy mà trở nên hơi tái nhợt, hắn lại không lộ ra một tia đau xót.

Sự yêu thương thuộc về Trịnh Duẫn Hạo, tôi chỉ hưởng thụ đến đêm nay, có thể không?

Tôi xin ông, Thượng Đế.

Nhìn bộ dạng tử mị chu đáo của hắn đối với mình, lồng ngực tắc nghẽn, bắt đầu ho khan, hắn một tay ôm lấy tôi, nhíu mày không nói lời nào.

Tôi khẽ dựa vào vai hắn, hờn hển thở nhẹ, mỉm cười hỏi:

“Tôi muốn hỏi một câu rất khó ưa, Duẫn Hạo, anh yêu tôi không?”

Tôi tưởng rằng đây sẽ là một cuộc đối thoại ngọt ngào.

Hắn lại trêu ghẹo mà hỏi tôi:

“Không hỏi về việc là tiểu thiên sứ như trước đây hay yêu tinh phiền tức như hiện tại nữa sao?”

Thấy tôi trầm mặc, hắn nói:

“Yêu.”

“Yêu? Yêu gì... Là yêu —— tôi sao?”

Bảo bản thân quên đi câu trước, chỉ một từ này, là thuộc về tôi đúng không?

Hắn thổi mái tóc trước trán tôi:

“Chờ em khỏi hắn rồi sẽ chậm rãi tính sổ...”

Tôi nhớ tới hai tháng phát ra từ trong miệng Xương Mân, lệ liền lặn xuống từ khóe mắt...

“Vậy bây giờ tôi phải lừa anh nói thêm chút nữa mới được sao? Duẫn Hạo, anh yêu tôi không?”

“Yêu, Trịnh Duẫn Hạo anh cả đời này chỉ yêu một người, cũng là người cuối cùng, em chính là người ấy,”
Mới hắn dán lên trán tôi, nỉ non tên của Tại Tuấn bên tai tôi, tôi nhắm hai mắt lại, cắn chặt đôi môi trắng bệch, nghe hắn một lần rồi lại một lần mà lặp lại tên của Tại Tuấn.

Tới phòng bệnh, Thẩm Xương Mân không biết đã đi đâu, hắn nằm lên giường bệnh cùng tôi, vững vàng vòng tay ôm lấy tôi.

“Nếu như cô y tá vào lúc chúng ta đang ngủ rồi nhìn nhầm người, chích thuốc vào mông anh, em nhất định phải nhớ ấn vào cái nút đỏ này để gọi cấp cứu nhé.”

Hắn đặt chiếc nút vào lòng bàn tay tôi, nhìn tôi từ trên xuống dưới, tôi mỉm cười với hắn, hắn cười nói:

“Em có lo lắng rằng mình sẽ lại trở thành người thứ ba không? Anh chưa từng phát hiện ra rằng sự nhu nhược của em cũng rất mê người, khuôn mặt trắng trắng, mắt hai mí xinh đẹp, sóng mũi thẳng tắp, còn có làn da nhuộm màu hồng nhạt như tai họa này... Đứa ngốc.” Hấn nhìn nhìn một hồi rồi liền tiến tới cắn lấy môi tôi, phía sau có tay hấn nắm lấy tay tôi, cảm thấy cả người đều bị hấn vây bọc, chưa từng hạnh phúc như vậy...

Thượng Đế, có thể khiến hấn phải lòng tôi được không? Cho dù chỉ một đêm nay... Tôi sẽ không yêu cầu thêm nữa, chỉ đêm nay là đủ rồi... Cầu ông...

Hấn hôn được một nửa, nhú mào, nhìn tôi thật gần, không hài lòng mà bĩu môi, giống như một đứa nhỏ:

“Không hài lòng sao? Vậy thế này thì sao? Anh nhớ từ cổ đến xương quai xanh là nơi miễn cảm của em...”
Môi hấn ngậm lấy phần cổ của tôi, tôi ngửa đầu, hai tay ôm chặt lấy lưng hấn, rên nhẹ rồi quần quít cùng hấn.

... ..

“Duẩn Hạo... Yêu anh... Yêu anh...” Tôi si mê kêu lên dưới dưới sự vây bọc của hấn, lệ làm ướt lông mi, chảy ra từ trong đôi mắt đã nhắm, rơi vào cánh tay hấn.

Hấn rút khỏi thân thể tôi, lo lắng nhìn tôi, cho dù đang nhắm mắt lại, tôi có thể cảm thấy con người đen lấy vừa thương tiếc vừa mê người của hấn nhìn chăm chú vào sự biến hóa vô cùng nhỏ của tôi:

“Có quá kịch liệt không? Em vẫn tốt chứ...”

Tôi mở mắt ra, hai chân quần lấy thắt lưng hấn, dang tay đòi ôm, hấn quả nhiên cúi người ôm lấy tôi, thứ dưới thân lại dần dần chôn vào một lần nữa, tôi hít sâu một hơi, phát ra tiếng rên rỉ kích thích hấn, sau đó, tôi mơ hồ không rõ mà kêu tên hấn.

Cuối cùng, hấn run lên hai cái, kết thúc một hồi ảm áp cuối cùng thuộc về tôi.

Lúc chìm vào giấc ngủ, môi hấn dán lên trán tôi, tôi nhận thức được mùi đàn ông đặc biệt trong lồng ngực hấn, trong lòng ngày càng khó chịu, nhưng không muốn rời khỏi một chút nào.

Bầu không khí trở nên tĩnh lặng, trán tôi vẫn đang đổ mồ hôi lạnh, hấn muốn nhìn sắc mặt của tôi, nhưng lại bị tôi gắt gao ôm lấy không buông.

“Tại Tuấn, khó chịu phải lập tức nói cho anh biết, được không?”

“... Ừm.” Giống như hư thoát mà đổ một lượng mồ hôi lớn, đường khí trong căn phòng này đã bay đi đâu rồi...

“Nói anh yêu tôi...” Tôi lại đi tìm thanh âm của hấn.

“Anh yêu em, Tại Tuấn.”

Nhất định phải thêm cái tên kia sao...

“Tại Tuấn... Kim Tại Tuấn... Em nghe được không? Anh yêu em.”

Tôi gần như đau khóc thành tiếng, thân thể bởi vậy mà run rẩy, bàn tay lạnh lẽo gắt gao nắm chặt lấy chiếc áo trước ngực.

Hấn biểu lộ thâm tình của mình, khiến tôi tuyệt vọng...

“Tôi biết chúng ta không có khả năng, thế nhưng tôi yêu anh, Duẩn Hạo tôi yêu anh...”

“Nói bậy bạ gì vậy? Anh chỉ muốn em, có nghe thấy không... Không được xảy ra chuyện, Tại Tuấn... Đừng tiếp tục xảy ra chuyện nữa... Đáp ứng anh.”

Hấn lại thu chặt cánh tay một lần nữa.

Tôi gian nan mà vuốt ve gương mặt hấn trong bóng tối, trước khi ngắt đi, tôi dùng sức lực cuối cùng mà nói cho hấn biết ——

“Tại Tuấn sẽ không xảy ra chuyện... Nó sắp, quay về... rồi ——”

Lúc anh khẽ hôn lên trán tôi
Bên tai gọi tên người kia
Nỗi đau đớn tận dụng triệt để như vậy
Trách cảm tình của kẻ thể thân này quá chân thật
Tôi có thể lấy cái gì mà chống chọi với tình yêu
Kết thúc trong hôn mê vào không giờ đêm nay
Cuối cùng bị số phận kéo về
Thành phố trống rỗng không có anh

15. Chương 15

Trong tầm mắt mờ lung, tôi dần dần thấy rõ khuôn mặt kia, ánh mắt lập tức hiểu rõ của tôi khiến khuôn mặt đó lộ ra vẻ đau lòng, Thẩm Xương Mân vươn tay đo nhiệt độ trên trán tôi.

Tôi chậm chạp chớp mắt, để bản thân nhìn rõ bốn phía —— Người kia đã không còn.

“Tại Tuấn quay về rồi.” Xương Mân ngồi xuống nhìn tôi.

“...” Khóe miệng tôi giật giật, chậm rãi gật đầu.

Xương Mân thu tay về, cầm lấy tay tôi, là ấm áp, không hơn.

Thì ra anh ta cười lên trông ngọt ngào như vậy, hoàn toàn khác với người nào đó ——

“Một tuần trước anh đã bị cưỡng chế làm phẫu thuật ghép tim, cũng hên là rất thích hợp, là anh đã tạo nên kỳ tích... Nhất định, nhất định phải sống thật tốt.”

Tôi nghĩ nếu như là tên kia, hẳn là sẽ nói một số câu khác, mấy lời hóm hỉnh màu tro. Khiến người ta vừa vui vẻ vừa bất đắc dĩ.

Hắn sẽ nói những lời đó, thứ mà tôi thích nghe.

Nhưng những lời đó, là nói với Tại Tuấn...

“Anh hai, anh tỉnh rồi sao?! —— Anh hai! ...”

“... Thăng ngóc, đến từ lúc nào vậy?”

“Em vẫn luôn ở chỗ này! Em cùng Xương Mân thay phiên chăm sóc anh hơn mấy ngày đó anh hai, nếu anh không tỉnh lại em cũng không biết phải làm sao nữa...”

Xương Mân an ủi Tại Tuấn đang khóc lóc, tôi lại nhớ tới một người nào đó nói Tại Tuấn giống như ánh nắng, rất trong suốt...

Sự thăng thấn của Tại Tuấn khiến ai cũng cảm thấy thích, mà kẻ thích che giấu như tôi chỉ khiến người ta cảm thấy giống như dịch bệnh mà trốn tránh.

Lúc này Tại Tuấn đột nhiên xoay người, nhảy bổ lên người tôi mà khóc:

“Anh hai, anh tha thứ cho em, em thực sự không biết anh yêu Duẫn Hạo như vậy, càng không biết anh yêu khổ cực như thế! ... Em không nghĩ rằng anh có thể ngốc đến vậy, vì em, anh nhất định đã phải đấu tranh rất nhiều! Những điều này có lẽ bọn họ không biết, thế nhưng em rất hiểu rõ anh, anh hai à... Xin lỗi anh... Em không biết Duẫn Hạo quan trọng với anh đến như vậy... Quan trọng đến mức có thể cứ như thế mà chết đi! Anh hai thực ngốc... Duẫn Hạo còn ngốc hơn...”

Tại Tuấn trở thành lệ nhân, Xương Mân đột nhiên tiến tới kéo lấy thẳng nhóc còn đang khóc lóc kể lể, cho dù rất đau, tôi vẫn nhìn thấy — ánh mắt giống như đang trộm ngắm tôi của Thẩm Xương Mân...

Là chuyện gì? Tôi đã quá lo lắng rồi sao...

“Tại Tuấn, đừng nói xin lỗi, anh hai bây giờ chỉ hi vọng em có thể hạnh phúc bên người kia, bởi vì người kia thủy chung luôn nói rằng ‘Kim Tại Tuấn, anh yêu em, chỉ yêu em’...”

Trái tim giống như có bài xích mà phản ứng, cảm giác đau đớn trời dậy, tôi tái nhợt nở nụ cười với bọn họ...

Giọt nước mắt của Tại Tuấn lại rơi xuống, muốn tiếp tục nói điều gì đó nhưng lại cắn môi không lên tiếng, cuối cùng quay đầu lại nhìn Xương Mân một cái, Xương Mân vịn lấy vai nó, nhìn nó rồi an ủi, nói với tôi:

“Khỏi bệnh nhanh lên một chút đi, Tại Trung, bây giờ anh không cần làm thế thân của bất luận kẻ nào nữa, có thể quay về làm chính anh rồi, đây cũng là... mong muốn của thiếu gia.”

Nước mắt tôi chịu thua kém mà xoay tròn trong mắt, chỉ sợ người kia hận tôi còn không kịp... Tôi còn có tôn nghiêm gì? Còn có tôn nghiêm gì, mà lại hỏi về hắn? Nhưng tôi chính là kẻ vô cùng ngốc, vô cùng tiện, vì tôi vẫn hỏi —

“Anh ta đang ở đâu? ...”

“Anh ấy... không tiện tới đây cho lắm.” Ánh mắt Xương Mân trở nên âm trầm.

Tôi gật gật đầu, tôi biết đây là câu tôi không nên hỏi.

Bọn họ đều trầm mặc, tôi im lặng mặc cho hai hàng lệ rơi, đây là lần cuối cùng tôi vì anh mà khóc, đúng không Trịnh Duẫn Hạo.

Sống như người chết, có phải những người bị đổi trái tim đều sẽ biến thành một kẻ khác không?

Tôi giống như người chết mà dần dần ‘bình phục, khỏi bệnh’, đến nỗi quên rằng mình đã bước ra bệnh viện, quên rằng đã nhận hoa tươi mà cô y tá đưa tới, quên mất những lời mà Tại Tuấn nói dọc đường đi.

Một tháng sau khi bình phục, tôi không ngừng nằm mơ, trong mộng tôi nói với Duẫn Hạo rằng: Yêu không phải là ngang hàng sao?

Hắn dùng nụ cười trước sau như một mà nhìn tôi: Sao có thể được? Tại Trung, em thật ngây thơ.

Mà trong thực tại, hắn vẫn đang vứt bỏ tôi, báo chí mỗi ngày đều suy đoán ‘Chân tướng về việc người nói nghiệp của tập đoàn Thiên Tác mất tích’ và ‘Tổng giám đốc sau này của tập đoàn Thiên Tác ốm bệnh trong người đã tròn một tháng, trong nội bộ cho rằng điều này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thân phận của người đó’.

Tôi bắt đầu đi làm bình thường, không nghĩ rằng tin tức truyền ra từ trong công ty còn xôn xao hơn cả báo chí.

Tôi chỉ có thể tận lực né tránh tất cả về hắn, ngay cả Tại Tuấn tới nhà thăm tôi cũng không nhắc đến tên hắn, giống như đây đã thành đề tài cấm nói duy nhất của chúng tôi.

Tại Tuấn không nói cho tôi biết nguyên nhân nó không tới công ty, chỉ ngày ngày cao hứng nói với tôi về chuyện của Xương Mân

Cũng tốt, miễn là không phải về hắn.

Cũng tốt, những điều này giải thích rõ rằng hắn căn bản không có chuyện gì.

Dần dần, tôi có thể đối mặt với tin tức mới về hắn, mặt tốt hay mặt xấu, tôi đều có thể bình luận một lần với bài báo đó, tim tôi không hề đập đập dồn, tâm tình chẳng vì chuyện gì mà nhấp nhô, trong mắt mọi người, tôi là kẻ hoàn mỹ.

“Nhờ có anh mà tôi sống rất tốt.” Tôi mỉm cười với bức ảnh tuần lễ trên đầu bài báo, đặt nó xuống bàn trà rồi bắt đầu mở laptop lên.

Xương Mân cùng tôi bàn bạc chi tiết về quyền mua bán cổ phần trên phần mềm chat Skype, chúng tôi vừa nói vừa biên soạn hợp đồng, bàn bạc được khoảng hai giờ thì kết thúc, tôi liền nói chúc ngủ ngon.

Ở đầu bên kia, anh ta không trả lời, tôi lại lặp lại một lần nữa:

“Xương Mân? Không việc gì thì tôi cúp đây.”

“Tại Trung!”

Anh ta cấp bách gọi tôi lại, tôi chờ anh ta nói tiếp, đây cũng là sự thay đổi của tôi sau khi khỏi bệnh —— ngắn gọn.

Nhưng bên kia lại không có thanh âm, tôi thở dài cười cười:

“Không có việc gì ——”

“Bây giờ anh còn quan tâm đến anh ấy không?”

Tôi ngơ ngác, hiểu anh ta đang nói đến người nào, một nhân vật đã lâu chưa nhắc đến, tôi thậm chí còn chưa từng thăm hỏi sức khỏe của ông chủ anh ta, không nghĩ rằng anh ta lại không nhận được mà nhắc tới đầu tiên.

“Tại Tuấn nói anh đã quên thiếu gia rồi, thậm chí còn có thể nói đùa với tin tức gần đây, tôi chỉ muốn xác nhận một chút ——”

“Không sai, tôi đã ổn rồi,” Tôi nhìn chằm chằm vào khung đối thoại trên màn hình, cười nói, “Nếu như là mười ngày trước có thể vẫn không có biện pháp, thế nhưng bây giờ không giống nữa rồi.”

Tôi ghi nhận lời nói của bản thân mà gật gật đầu, ngữ khí cho phép.

“Nghe nói anh bây giờ là cổ đông có ảnh hưởng lớn của HMP?”

Tôi ha ha cười to, đáp:

“Đúng vậy, sức mạnh của việc sống lại rất lớn mạnh... Đúng rồi, địa chỉ gia đình của người đã hiến tim cho tôi, anh có không, tôi muốn đi viếng thăm gia đình của người đó.”

“... Bây giờ anh có người yêu chưa?”

Tôi bĩu môi, có chút bất mãn vì anh ta chỉ biết hỏi mình, nhưng vẫn thành thật đáp lại:

“Không có, anh muốn giới thiệu cho tôi hả? Anh còn có thời gian làm bà mối sao? Chẳng lẽ Trịnh Duẩn Hạo đã thực sự bốc hơi nên ngay cả anh cũng muốn tìm con đường khác để mưu sinh à?”

Tôi cho rằng mình rất hài hước, Xương Mân lại trầm mặc một lần nữa, lúc tôi khó chịu muốn mở miệng thì anh ta đột nhiên tự nói với chính mình:

“Xem ra anh thực sự đã buông xuôi rồi, là chuyện tốt... Hẳn là vậy.”

“Đối với người theo đuổi tôi mà nói cũng là chuyện tốt phải không? Giúp tôi nói với ông chủ anh rằng ——” Tôi suy nghĩ, lại suy nghĩ, “Nói rằng tôi đã quên anh ta rồi —— Nếu như có thể, mong rằng lần sau gặp có thể ngồi xuống nói về công sự, đó đối với chúng ta mà nói đều là một kết cục hoàn mỹ.”

“Tại Trung, quên anh ấy đi.”

“Tôi đã quên rồi mà!” Tôi lại cười.

“Xem như anh ấy không tồn tại, xem như anh ấy chưa từng xuất hiện.”

“Anh rốt cuộc muốn nói cái gì? Chờ một chút... Anh và Tại Tuấn ngày càng kỳ lạ, có phải bọn họ muốn xuất quỹ rồi không?” Tôi ngừng một chút, “Đúng vậy... Không cần lưu tâm đến tôi nữa, cứ làm đi.”

“Không phải...”

“Vậy rốt cuộc là gì? Nói mau đi!” Tôi không hiểu tại sao lại cáu kỉnh, tim đập, lại đập kịch liệt một lần... Vì sao?

“Nếu như anh xác định mình đã ổn.”

Tôi cảm thấy mắt mình chợt dao động, giống như có thể nghe thấy tiếng cổ động từ trái tim...

“Anh ta làm sao?”

Nếu như có thể lựa chọn, tôi thà rằng vĩnh viễn cũng không nghe, chuyện đã xảy ra...

(1) Xuất quỷ: Công khai thiên hướng tình dục.

16. Chương 16

“Ngày đó sau khi anh ngắt xỉu trong lòng thiếu gia... anh ấy đã dùng súng uy hiếp bác sĩ cho anh làm phẫu thuật ghép tim, dùng trái tim của anh ấy...”

Thời gian bị đẩy mạnh trở lại thời điểm lần đầu tiên Tại Trung nói thật về thân phận của mình, mà Trịnh Duẫn Hạo khi đó gần như không cảm hận cậu, khiến cậu lâm vào cục diện mà hắn muốn...

Duẫn Hạo trầm tư ngồi trên ghế dựa ở công ty, nói với Xương Mân không thốt một lời ở đằng sau:

“Cho nên ý của bác sĩ là theo kết quả xét nghiệm trước mắt, tim của tôi thích hợp với Tại Trung nhất?”

“Đúng vậy, phía bệnh viện cũng không biết đây là tim của ngài. Mà những trái tim được cho phép quyền tặng vẫn không có cái nào thích hợp, thừa thiếu gia.”

Ánh mắt của Trịnh Duẫn Hạo nhìn một loạt đĩa ăn trên chiếc khăn trải bàn, ánh mắt dừng lại trên các ký hiệu khác nhau phía sau tờ xét nghiệm tim của mình, im lặng nửa ngày, hắn nói với Xương Mân:

“Giúp tôi đăng kí một khẩu súng, phải có ngay trước đêm nay.”

Xương Mân run người, cúi đầu nói:

“Ngài cần súng làm gì? ...”

Duẫn Hạo ngồi trên ghế dựa, xoay người đối mặt với bộ dạng rất ít khấn trương của Xương Mân mà nở nụ cười:

“Yên tâm, tôi không dùng để giết người, chỉ muốn hù dọa mà thôi.”

“Vâng... Tôi sẽ đi đăng ký ngay bây giờ.”

“Đúng rồi,” Duẫn Hạo thu dọn văn kiện trên bàn rồi nói, “Tôi đã nói với cậu ấy rằng cậu đã nói cho tôi biết về chuyện tim của cậu ấy.”

“Vâng, tôi sẽ dặn dò mọi người nỗ lực tìm kiếm trái tim thích hợp thêm một lần nữa.”

Duẫn Hạo ngẩng đầu, giống như không nghe thấy gì mà đáp:

“Ừ, cứ làm theo ý cậu đi! ...”

Nhật ký của Duẫn Hạo ——

Lần này anh thực sự giao trái tim cho em, Kim Tại Trung.

Sau khi cuộc phẫu thuật phức tạp này thành công, hãy soi gương để trái tim của anh có thể xuyên qua đôi mắt em, nhìn bộ dạng của em... Tại Trung, anh yêu em.

Tôi nhìn Xương Mân gửi văn tự tới, đáy mắt một mảnh ẩm ướt...

Trong bầu không khí trầm lặng, thanh âm của Xương Mân vang lên, một cách nặng nề, ảm đạm.

“Ngài ấy nhốt bác sĩ trong phòng cấp cứu, ra lệnh bọn họ phải lập tức phẫu thuật cho anh, bác sĩ nói không có trái tim không có cách làm, ngài ấy liền... đặt khẩu súng lên huyệt thái dương, nói rằng ‘Tôi có, hãy dùng tôi’ ...”

“Đủ rồi! ...”

Tôi đột nhiên quát lên, sự lo âu và khủng hoảng trong tiếng quát kia thiếu chút nữa đã truyền vào trong máy tính, Xương Mân im lặng, nghe hô hấp hỗn loạn của tôi, anh ta không biết tôi đã cầm lấy chiếc gương dưới bàn trà, dùng sức kéo cổ áo xuống để nhìn vết sẹo kia, không biết vì sao tôi lại bắt đầu buồn nôn, ho đến càng ngày càng nặng, gần như không thở nổi...

“Tại Trung? Anh đang làm gì? Anh vẫn khỏe chứ!”

Tôi nằm sấp trên mặt đất, hai mắt đỏ bừng, chặt vật ngắc đầu lên, ngón tay không kìm nén được mà run rẩy...

‘Sau khi cuộc phẫu thuật phiên phức này thành công, hãy soi gương để trái tim của anh có thể xuyên qua đôi mắt em, nhìn bộ dạng của em...’

Lệ nhân trong gương, đôi mắt đỏ bừng, sắc mặt nhợt nhạt, cơn đau tim đột nhiên dâng lên ——

“A...”

Tôi co quắp nằm trên sàn nhà, ôm lấy lồng ngực quặn đau.

Dường như tim hần đang nhói đau... Hần đã thấy tôi rồi...

“Duẩn Hạo... Duẩn Hạo...”

Tôi suy yếu, run rẩy nằm ở chỗ đó, trái tim tăng thêm nỗi đau đón từng chút sau mỗi lần gào to...

Là ai đang đau? Đau như vậy... Luyến tiếc như thế...

“Là anh sao?” Tôi hỏi, chờ câu trả lời của nhịp tim, giơ hai tay lên rồi nhìn, cảm thấy máu toàn thân đều chạy tán loạn ra khỏi trái tim này, giống như hần đang gặt gao vây bọc, “Là anh sao... Đúng không?”

Tôi không nghe thấy thanh âm, không nhìn thấy nụ cười.

“Anh còn sống sao? ... Cùng Tại Tuấn hạnh phúc bên nhau.” Nếu là như vậy thì tốt rồi, nhất định là như vậy.

Tôi không đợi được câu anh yêu em mà chính miệng anh nói ra, dùng tên của tôi mà hứa hẹn... Anh yêu tôi, đó là thật...

“Tôi không yêu anh... không yêu anh... Không bao giờ yêu anh... Không muốn yêu anh... Không yêu! ... Duẩn Hạo... Nhưng tôi xin anh... Đừng ngay cả một câu tạm biệt cũng không có như vậy... Tôi không thích ứng được một ngày không có anh, thực sự không thích ứng được...”

Tôi té ngã, đụng vào màn hình máy tính, tôi đưa tay chạm vào dòng chữ trên đó, ngón tay dừng ở ba từ ‘anh yêu em’ không hề động đậy, muốn nhìn rõ cũng không thể, bởi vì nước mắt, căn bản không ngừng được... Dòng chữ kia ngày càng mờ nhạt, tôi hoảng sợ kêu lên, cầu xin nó đừng biến mất, đừng xóa bỏ câu bày tỏ cuối cùng thuộc về tôi kia đi! ...

“Xin mày... Xin mày...”

Tôi xé rách chiếc áo trước ngực, bởi vì trái tim ở nơi đó rất đau...

Lúc bên bờ sụp đổ, dường như tôi nghe thấy thanh âm kia, thanh âm ngày đêm mong nhớ, hần gõ cửa tôi, gọi tên tôi...

Tôi đau thương mỉm cười.

Không có khả năng, hần sẽ không bao giờ xuất hiện ngay trước mắt tôi nữa, không bao giờ có thể... Tôi cũng sẽ không bao giờ phải suy nghĩ làm sao để đối mặt với cuộc gặp mặt lần thứ hai mà mình đã sớm bắt đầu chờ mong nữa!

“Mở cửa ra —— Tại Trung!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng đập dồn dập, tôi ngơ ngác, chậm chạp nhìn về phía cửa nhưng không hề nhúc nhích, nước mắt lướt qua khuôn mặt, lưu lại dấu vết sáng bóng.

Một tiếng vang lớn, cửa bị hung hăng phá thủng.

Trong nháy mắt, thời gian như chậm lại, tôi thấy lúc hần nhìn tôi trong phút chốc thì lộ ra vẻ mặt khấn trương, sau đó chạy về phía tôi rồi ôm chặt tôi vào lòng...

Trách cảm tình của thể thân này quá chân thật

Tôi có thể lấy cái gì mà chống chọi với tình yêu

Sau khi anh đi

Bóng người đều vội vã lướt qua trong thành phố trống rỗng không có anh

Đến khi dưới bóng đèn ngoài cửa nhìn thấy bóng dáng anh

17. Chương 17: Phỏng Vấn

“Xin chào tất cả các khán giả và bạn bè! Tôi là người chủ trì Lâm Hiểu Hiểu,” Mặt mày người chủ trì ngày hôm nay trông vô cùng tỏa sáng, chiếc đầm đỏ tôn lên vóc dáng uyển chuyển, “Nơi này là cảnh phát sóng trực tiếp của chương trình giải trí ‘Tình Yêu Tối Nay’ đứng đầu quốc gia! Chúng tôi đã may mắn mời được hai nhân vật quan trọng đây oai phong trong giới kinh doanh đến để làm khách, xin mời hai vị! ——”

Các thiếu nữ ngồi vào chỗ, tiếng hét chói tai của những cô con gái nổi lên bốn phía, thân ảnh cao thẳng của hai vị bước vào trong màn hình, một người ngũ quan tuấn lãng, cử chỉ tự tin quyết đoán mười phần cùng với nụ cười có thể chiếm trọn cảm tình của kẻ khác, một người thanh tú hấp dẫn, đôi mắt long lanh hút hồn, phong cách đặc sắc đầy lóa mắt cùng với dáng vẻ đường hoàng.

Đột nhiên nhìn xuống phía dưới, Duẫn Hạo mặc áo khoác nước Anh, Tại Trung thì mặc áo vest vải sa tanh, nhưng bên trong là áo sơ mi đen cùng kiểu sắc —— Hiệu quả của việc bỏ đi hai nút ở cổ áo để tạo vẻ biếng nhác cũng hoàn toàn nhất trí.

Bọn họ ngồi trên chiếc ghế sofa màu trắng dành cho hai người đã được sắp xếp hoàn hảo, một người ngồi bất chéo chân như vương tử quý phái, người còn lại thì hào phóng dựa hẳn người ra sau ghế như vương giả quý tộc.

Tiếng thét chói tai của mọi người vang lên lần thứ hai, người chủ trì ngồi phía đối diện, bắt đầu đặt câu hỏi với hai anh đẹp trai ——

“Trước hết tôi muốn hỏi một câu, hai vị cùng nhau tới đây đúng không?”

Kim Tại Trung gật đầu, Trịnh Duẫn Hạo vẫn giữ nụ cười chân thật đáng tin.

Người chủ trì bị điện giật đầy hung ác ——

“Khụ... Câu hỏi tiếp theo —— Mọi người đều đã biết, Trịnh tiên sinh thừa kế tập đoàn Thiên Tác từng mất tích gần hai tháng, đối với việc này ngài vẫn chưa có ý làm sáng tỏ, vậy bây giờ có thể giải thích cho mọi người không?”

Trịnh Duẫn Hạo: “Bạn một chút việc tư (mỉm cười), mọi thứ vẫn rất thuận lợi.”

“Có thể tiết lộ là việc tư gì không??”

Kim Tại Trung đột nhiên mở miệng: “Bạn việc lừa một tên lừa đảo vào trong tay, sao Trịnh tổng không thử đi phát triển ngành kinh doanh giải trí một lần đi?” (nhìn về phía Duẫn Hạo một cách đầy châm chọc)

Trịnh Duẫn Hạo: “Em cuối cùng cũng thừa nhận bị anh lừa vào trong tay rồi sao?” (công phu cắt câu lấy nghĩa rất cao...)

Tiếp tục câu hỏi kế tiếp dưới tiếng hét chói tai:

“Hai vị trước khi xuất quỷ đã quen nhau hiểu nhau... chấp nhận nhau như thế nào?”

Trịnh Duẫn Hạo xịch mông:

“Có thể trực tiếp trả lời phần thứ ba không?”

Khuôn mặt Tại Trung chuyển đen, phun ra bốn từ: “Không thể trả lời.”

“Câu thứ ba vì đang phát sóng trực tiếp, hơn nữa do hơi té nhị nên có thể không cần trả lời rõ... Chúng ta trả lời hai câu hỏi kia trước đi!” Người chủ trì lệ tuôn rơi: Hồng biên kịch rồi! Không biết phải nói gì nữa TT...

Kim Tại Trung: Anh ấy tới công ty của bọn tôi.

Trịnh Duẫn Hạo suy nghĩ một chút: Hẳn là vậy.

Kim Tại Trung: Anh ấy đem tôi thành em trai tôi.

Trịnh Duẫn Hạo sờ sờ mũi: ... Hẳn là vậy.

Kim Tại Trung: Tôi liền trở thành thể thân của em trai tôi rồi qua lại với anh ấy.

Trịnh Duẫn Hạo nhún vai rồi gật đầu: Hẳn là...

Kim Tại Trung:

“Cho nên cuộc gặp gỡ của chúng tôi cũng không hạnh phúc, thậm chí rất bi ai, đây là —— sự hối hận lớn nhất của tôi.” (không nhìn Duẫn Hạo, bởi vì Duẫn Hạo đang nhìn cậu...)

“Vậy cuối cùng sao hai vị lại ở bên nhau? ...”

Trịnh Duẫn Hạo đặt một tay lên đùi của đối phương rồi vuốt tới vuốt lui, hồi tưởng lại mà nói:

“Tôi biết em ấy là một kẻ lừa đảo nhưng vẫn không quản được chính mình, cho nên định lừa em ấy vào trong tay một cách triệt để, bằng cách dùng một chút khổ nhục kế.”

Kim Tại Trung đảo mắt qua, âm trầm nói: “Một chút?”

Trịnh Duẫn Hạo nắm lấy tay cậu, chuyển đề tài mà nói lời hay:

“Em có biết anh thương tâm đến mức nào khi em nói với Xương Mân rằng đã không còn quan tâm đến anh nữa không?”

Tâm tình phức tạp của Kim Tại Trung đều viết hết lên mặt, bộ dạng muốn đè nén khiến hàng loạt nữ khán giả say mê...

“Xem ra hai người đều yêu nhau rất sâu đậm nhỉ! Nhưng bây giờ đã mưa thuận gió hòa, mọi người đều biết hai vị đã củng cố địa vị cùng danh vọng trên lĩnh vực của mình, lúc mới xuất quỷ lại nhận được nhiều sự yêu thích của đông đảo dân chúng, bây giờ tôi muốn biết dưới hiện trạng hạnh phúc ngập tràn này, hai vị có gì tiếc nuối không?”

Kim Tại Trung nhìn bàn tay đang đặt trên đầu gối mình, suy nghĩ một hồi rồi đáp:

“Tôi rất tiếc nuối vì mình không phải người mà anh ấy nhìn thấy đầu tiên. (quay đầu hỏi Duẫn Hạo) Tại Tuấn nói là anh chủ động bắt chuyện với nó.”

Trịnh Duẫn Hạo vỗ trán nhớ lại:

“Lúc đó anh đi tham dự một buổi triển lãm, thấy một người thanh niên cầm ly café bước ra khỏi cửa, lúc đó liền cảm thấy tâm mắt của mình không cách nào rời khỏi người cậu ta được... (lấy lại tinh thần, cảnh giác nhìn về phía Tại Trung) Sau này anh phát hiện cậu ta cầm một ly café mới, lại xuất hiện trong buổi triển lãm, liền bước tới trò chuyện.”

Vẻ mặt vốn tự nhiên của Kim Tại Trung đột nhiên ngừng lại, khó tin mà truy hỏi:

“Cậu ta bước ra từ buổi triển lãm?”

“Đúng,” Duẫn Hạo u buồn bổ sung —— “Sau này cậu ta kỳ thực vẫn xuất hiện ở buổi triển lãm.”

“Thứ cậu ta uống lần đầu tiên latte, lần thứ hai là mocha?” Kim Tại Trung nắm lấy bàn tay đang đặt trên đùi mình.

Trịnh Duẫn Hạo nhếch mí mắt nhìn cậu, đột nhiên giống như đã hiểu ra điều gì mà nói:

“Trước đây em cũng thường xuyên làm thể thân cho nó sao?? ...”

“Cho nên, cái kẻ anh thấy bước ra từ buổi triển lãm đã khiến anh không cách nào rời tầm mắt là em, sau này người anh đến bắt chuyện lại là Tại Tuấn! —— Nói cách khác ——”

“Tại Trung, đột nhiên anh cảm thấy chúng ta quanh quẩn trong một cái vòng tròn rất rất lớn...”

Tất cả cũng không cần phải nói thêm nữa.

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-than-khong-dat-tieu-chuan>